

Les idees sobre l'escenari

Direcció i muntatge de teatre musical

Sense vosaltres, no hagués estat possible.

Helena Camacho, Jesús Bonjoch, Francesc Bonjoch.
Víctor Àlvaro, Enric Alegre, Miquel Camacho, Mercè Noguera.

Iñaki Martínez, Marc Udina, Marc Oller, Lídia Casanova,
Cristina Lopez, Júlia Molins, Mario Silva, Anna Castillo,
Nil Bofill, Miguel Ángel Sánchez Bolívar, Elena Tarrats i Helena Cuesta.

Gataro, Almeria Teatre, Compañía de las Índias Orientales, Escola MEMORY.

Aida Díaz, Manel Fernández, Laia Salvador, Marc Gimeno, Nacho Portela.

Savina Figueras, Marc Sambola, Pere Arquillué, Sergi Cervera,
Núria Llunell, Anna Rossell, Guida Uyà, Mar Bravo, Paca Portillo.

Moltes gràcies.

Júlia

ÍNDIX

1. Presentació i objectius	4
2. El teatre musical	6
2.1. Recorregut al llarg de la història del teatre musical	6
2.2. La funció del director i el procés de creació d'un musical	8
2.2.1. El director	8
2.2.2. El procés de creació d'un espectacle musical	10
3. El musical <i>The Rocky Horror Show</i>	15
3.1. Anàlisi del musical	15
3.1.1. Introducció	15
Argument: sinopsi i resum	16
Personatges Principals	17
3.1.2. Anàlisi dels continguts	19
Idea de fons del musical	19
3.1.3. El musical en la història	20
<i>The Rocky Horror Show</i> i el seu context històric	20
Impacte artístic i social del musical original	21
Versions posteriors	22
3.2. Anàlisi artística	26
Vestuari	26
Escenografia	28
3.3. Fragments del dietari del muntatge <i>The Rocky Horror Show</i>	30
4. El musical <i>Hairspray</i>	33
4.1. Anàlisi del musical	33
4.1.1. Introducció	33
Argument: sinopsi i resum	34
Personatges principals	36
4.1.2. Anàlisi dels continguts	37
Idea de fons del musical	37
4.1.3. El musical en la història	37
<i>Hairspray</i> i el seu context històric.	37
Impacte artístic i social de la pel·lícula	39
Versions posteriors	39
4.2. Introducció al procés de direcció i muntatge de <i>Hairspray</i>	40
4.3. Creació de l'adaptació de l'espectacle de <i>Hairspray</i>	41
4.3.1. El guió de l'escena adaptada del musical <i>Hairspray</i>	41
4.4. Direcció i muntatge de l'espectacle de <i>Hairspray</i>	49
4.4.1. Fitxa artística	49
4.4.2. Dietari de la direcció de l'escena de <i>Hairspray</i>	49
4.5. Anàlisi artística utilitzat per a l'escena de <i>Hairspray</i>	56
4.5.1. Vestuari i caracterització	56
4.5.2. Escenografia	57
4.5.3. Anàlisi del significat de les cançons	59
4.6. La realització de l'espectacle i el seu resultat	65
5. Conclusions	66
6. Bibliografia i Webgrafia	68

1. Presentació i objectius

Sempre he tingut gran admiració cap al món de les arts: la pintura, l'escriptura, el dibuix, la música, la dansa, el ball i el teatre. Sempre ha estat un món imaginari per als creadors.

Per a mi, el teatre empra tots aquests gèneres, és per aquest motiu que he triat presentar un treball de recerca sobre el teatre. Però des d'un altre punt de vista, que jo encara no havia tocat.

Des de ben petita, he trepitjat una altra casa: els escenaris. Vaig començar fent dansa amb l'Anna Alegre a Cardedeu, gimnàstica artística, música, piano, violoncel, teatre... però en veure el vaixell pirata de *Mar i Cel* dalt de l'escenari em va fer obrir els ulls, als set anys, i dir-li a la meva mare que realment volia fer "això". De sobte em vaig trobar a *Memory* l'escola de teatre musical. I en entrar per la porta em va canviar la vida: em van agafar pel cor del Club Super3, a curtmetratges, he treballat professionalment per l'Almeria Teatre al musical de *La Frau* amb el paper de *Barfús*, *The Black Rider* o al *Casament dels Petit Burgesos*, he tingut l'oportunitat de fer papers com *Mimi* al musical de *Rent* o de *Wendla* al musical de *Spring Awakening* a l'escola *Memory*. I de mica en mica, en créixer he vist que ha de ser la meva segona casa. Volia que el meu treball de recerca em permetés seguir aquest camí, de manera que volia seguir pujant a l'escenari, però m'atreia fer-ho des d'una nova perspectiva, la de tota aquella gent que té idees al cap i les vol treure sobre l'escenari, exposant-les al públic. De manera que em vaig posicionar com a directora. Així doncs, em vaig proposar adaptar el musical de *Hairspray* a una sola escena, modificant els personatges i la història.

"Escriure aquesta escena és crear, per tant, dirigir és crear."

Però per arribar a aquest final vaig estar molt temps preparant-me, documentant-me. El primer pas que vaig fer va ser parlar amb l'Enric, el meu tutor. Xerrant i xerrant durant molt de temps, vam marcar uns objectius i unes pautes per a dur a terme aquest treball. Els objectius van ser aquests:

- Fer la cerca d'una base bibliogràfica que em pogués aportar molta informació sobre la direcció i la història del teatre musical.
- Aprofitar el curs de formació a Gataro per observar i analitzar des de dins la tasca de direcció i muntatge del musical *The Rocky Horror Show*, i fer-ne un dietari del procés, des de la perspectiva de la direcció.
- Escriure el guió, dirigir una escena i fer un dietari explicant-ne el procediment.

Aquests van ser els primers objectius. Però, a mesura que anava treballant i anàvem parlant, el procés es va anar complicant:

- Per una banda, ens vàrem plantejar la possibilitat de conèixer a fons un musical abans d'abordar-lo com a director. És per això que vam acordar fer una anàlisi completa sobre els musicals *The Rocky Horror Show* i *Hairspray*.
- D'altra banda, vam considerar que podria ser de gran interès pel treball poder parlar directament amb professionals especialistes dels diferents camps del

procés de muntatge d'un musical. Per això vam acordar dur a terme unes quantes entrevistes a alguns professionals del sector.

-Per últim, davant la impossibilitat material de poder representar l'escena per al moment de la presentació del treball de recerca, vam acordar enregistrar-la.

Amb aquests sis blocs com a objectius em vaig posar en marxa:

Primerament, vaig assistir a un curs d'estiu de la companyia Gataro, on vam fer el muntatge del musical de *The Rocky Horror Show*. Per ampliar el meu coneixement com a directora sobre el musical, vaig fer una anàlisi de tot ell. I paral·lelament, mentre feia el curs, vaig escriure un dietari, on explicava què havíem fet cada dia (vegeu l'Annex 3).

Després d'acabar el curs, vaig començar a buscar informació sobre el teatre musical i la seva història. Per això vaig haver d'anar a buscar informació a la biblioteca de l'Institut del Teatre, i pels prestatges de casa meva. Vaig trobar un llibre que em va ajudar molt a "crear" l'apartat 2 del treball, aquest llibre es diu *Manual de teoría y práctica teatral* de José Luis Alonso de Santos¹; que el vaig trobar als prestatges de la meva habitació. A la biblioteca de l'institut, vaig trobar molts i molts llibres procedents de Broadway i del West End de Londres que parlaven sobre el teatre musical i la seva gran història.

I mentre feia això, estava gestionant dues coses: començava a buscar temps sota les estores per entrevistar a grans professionals del sector: Víctor Àlvaro, director de teatre; Savina Figueras, productora teatral; Marc Sambola, director musical; Anna Rossell, coreògrafa; Núria Llunell, caracteritzadora; Sergi Cervera, Il·luminador; Ferran González i Pere Arquillué actors. I després, sincronitzava onze agendes dels intèrprets que representarien la "meva escena", per a què tothom pogués assistir als assajos durant sis setmanes, cada dissabte, durant cinc hores.

Explicat de pressa i corrents no sona gaire bé, però, si de veritat voleu saber com ho he fet, com he pogut crear, dirigir i interpretar a la vegada, com he intentat reflectir *les meves idees sobre l'escenari*, només cal que passeu pàgina i us endinseu en aquest treball de recerca, que és gairebé com un conte, una història sobre com extreure les teves idees del cap i com posar-les a ballar dalt d'un escenari.

Així doncs, benvolgut públic us convidem a la funció!

---

¹ ALONSO DE SANTOS, José Luis: *Manual de teoría y práctica teatral*. Madrid: Ed. Castalia, Vol. VI, 2007.

2. El teatre musical

2.1. Recorregut al llarg de la història del teatre musical.

El teatre musical és un gènere de teatre on es combina el cant, el ball i el diàleg. A l'antiga Grècia ja es representaven obres de teatre musical i des d'aleshores, amb algun petit entrebanc, s'ha anat desenvolupant fins arribar al dia d'avui. Els actors que treballen en un musical se'ls diferencia dels altres, ja que a banda de parlar tenen la gran capacitat de cantar i ballar a la vegada, i sempre, lògicament, interpretant. Internacionalment els musicals són tot un èxit de públic i de crítica, tot i que és molt agosarat parlar-ne tan *a grosso modo*. Cada país té un índex diferent de públic que va a veure teatre musical, per això en molts països tindran molt èxit i en altres no tant. Cal destacar les dues capitals, per excel·lència, dels musicals:

- Broadway, el districte teatral de Manhattan (New York) on podem trobar 38 teatres en la majoria dels quals només s'hi representen musicals. Des de 1980 es va començar a potenciar aquest espectacle i també es van construir escoles per formar els actors com ara el *Lincoln Center for the Performing Arts*.

A part d'això també hi ha una gran potència cinematogràfica que ha fet dels principals musicals pel·lícules, de manera que ara nosaltres podem veure les obres sense necessitat d'anar als Estats Units.

Broadway

- West End (West End of London), un districte de Londres amb 47 teatres on també només s'hi representen bàsicament musicals. Hi podem trobar grans escoles de teatre com ara *London School of Musical Theatre*. La cartellera d'espectacles incorpora tant les novetats com els

West End

clàssics i igual que a Broadway també s'hi han fet moltes obres i pel·lícules.

Així doncs podem dir, que tant Broadway com el West End, són les ciutats musicals que "mai dormen", ja que sempre hi trobarem un continu moviment de grans produccions de teatre musical anglosaxó.

A Espanya la història és diferent. Fins no fa gaires anys el teatre de text havia estat el més vist en tot l'Estat. Va ser a través de la forta influència americana i anglesa que es van començar a realitzar els musicals moderns. Abans però, Espanya també era coneguda per la Sarsuela, un gènere de teatre musical caracteritzat per les cançons populars espanyoles que s'hi interpretaven.

A Espanya les dues principals escoles de dramaturgia de teatre musical i de dansa són l'Institut del Teatre i RESAD². Amb la nova reforma d'educació, però, s'ha abolit la carrera de teatre musical del sector públic, així ara s'ha de fer una única prova d'accés, per poder obtenir únicament el "títol universitari", equivalent a un grau de dramaturgia.

Després de fer una petita introducció "geogràfica", datem l'inici del musical modern amb l'estrena de *L'Òpera dels tres rals*, el musical alemany de Bertolt Brecht l'any 1928. A partir d'aquí els nous musicals que es representaran a Europa i a Amèrica entraran dins del musical modern, el que actualment encara es representa. Destaquen per la seva qualitat i popularitat els musicals i els autors que relacionem tot seguit:

The Threepenny Opera, de Bertolt Brecht. *West Side Story*, de Robert Wise i Jerome Robbins. *My Fair Lady*, d'Alan Jay Lerner i Frederick Loewe. *Grease*, de Jim Jacobs i Warren Casey. *Hair*, de James Rado, Gerome Ragni i Galt MacDermot. *Chicago*, *Sweet Charity*, *Cabaret*, *All That Jazz* i *Fosse* de Bob Fosse. *Monty Python's Spamalot*, d'Eric Idle. *Annie*, de Charles Strouse, Martin Charnin i Thomas Meeha. *Les Miserables*, de Claude-Michel Schönberg i Alain Boublil. *The Pirates Of Penzance*, d'Arthur Sullivan i W. S. Gilbert. *Mamma Mia!*, de Catherine Johnson i cançons del grup ABBA. *The Rocky Horror Show*, de Richard O'Brien. *Wicked*, de Stephen Schwartz i Winnie Holzman. *Cats*, d'Andrew Lloyd Webber i Thomas Stearns Eliot. *A Chorus Line*, d'Edward Kleban i Marvin Hamlisch. *Jesus Christ Superstar*, de Tim Rice i Andrew Lloyd Webber. *Into The Woods*, *Sweeney Todd*, de Stephen Sondheim.

Al teatre català, trobem la gran companyia Dagoll Dagom³, de qui es podria dir que és la companyia catalana per excel·lència que ha presentat espectacles de teatre musical. Si fem memòria, al teatre musical català, hi podem trobar les produccions següents:

Cop de rock, *La nit de Sant Joan*, *Antaviana*, *Mikado*, *Els Pirates*, *Aloma*, *Boscoss endins*, *Mar i cel*, *Flor de Nit*, *Gaudí* de Dagoll Dagom. *Què, el nou musical*, d'Àlex Mañas, Manu Guix i Àngel Llàcer. *Casem-nos una mica*, dirigida per Pere Planella. *T'odio amor meu*, basat en històries de Dorothy Parquer. *Pegados*, de Ferran González. *Forever Young* del Tricycle. *Hair*, dirigit per Daniel Anglès.

A Espanya, les nostres dues ciutats amb més ressò musicals són Madrid i Barcelona. Madrid va ser, primordialment, la capital del musical espanyol durant els primers anys, ja que és on hi havia diners i grans teatres.

Escena del primer acte de Mar i Cel

Amb una cartellera de primera categoria van començar els *bolos* per la resta de ciutats i van descobrir el magnífic públic català,

---

² RESAD: *Real Escuela Superior de Arte Dramático*, institució pública d'aprenentatge teatral a Madrid.

³ Dagoll Dagom: Companyia professional de teatre català fundada l'any 1974 dirigida actualment per Joan Lluís Bozzo.

que va donar una gran importància al musical i el va potenciar al cap de pocs anys. De manera que les produccions musicals madrilenyes, en fer gira per Espanya, es quedaven molt temps a Barcelona, promocionant el nou gènere de teatre, el musical. Així, actualment Barcelona està acollint l'estrena de grans musicals i està estrenant musicals de producció pròpia.

Cal dir, doncs, que la influència que ha marcat Broadway i West End a Espanya ha estat important. A conseqüència d'això el musical ha guanyat molt de terreny en el nostre territori i ara per ara és un dels espectacles preferits del públic.

2.2. La funció del director i el procés de creació d'un musical

Per a poder dur a terme la direcció d'un muntatge teatral, s'ha de tenir uns coneixements previs, un bagatge artístic assolit al llarg dels anys per a poder dirigir. En el meu cas, per fer-ho possible he utilitzat altres recursos. Un d'ells, ha estat fer entrevistes a diversos professionals del sector partint del director fins al caracteritzador (vegeu Annex 1). I l'altre recurs, la lectura del llibre *Manual de teoría y práctica teatral* de José Luis Alonso de Santos⁴; en aquest llibre he trobat molta informació redactada en forma de cites d'altres grans artistes, directors, autors, etc. que m'han ajudat a comprendre millor el que és el concepte de dirigir.

Gràcies a aquests dos "recursos" utilitzats, els resultats que he pogut extreure han estat una sèrie de reflexions sobre el procés de direcció d'una escena teatral, citant les paraules de les persones que he entrevistat i dels grans artistes que hi ha hagut al llarg de la història.

2.2.1. El director

"En un teatre buit, enmig d'una glacera amb butaques desocupades, es troba assegut un home solitari. Tens, concentrat, tot ulls, sentits i nervis, s'inclina cap a l'escenari on els actors estan assajant. La mirada fixa en un forat profund, gairebé sense llum i decoració, on les persones en disposició d'ànim i ja vestits amb robes incongruents passen per diversos replegaments, ell para atenció per escoltar les línies que encara s'estan pronunciant o interpretant de manera imperfecta".⁵ Louis Jouvert

Segons el teòric i director francès, Louis Jouvert, el director de teatre ha estat considerat de moltes maneres diferents, però sobretot és *"la persona que arregla en conjunt i amb detall totes les generalitats i individualitats d'aquella cerimònia complexa que serà l'actuació"*.⁶

---

⁴ ALONSO DE SANTOS, José Luis: *Manual de teoría y práctica teatral*, Madrid. Ed. Castalia, Vol. VI, 2007

⁵ JOUVERT, Louis: *Le travail du metteur en scène* Revista Theatre Arts Monthly, Vol. XXI, 1937. Cita del llibre *Manual de teoría y práctica teatral* de José Luis Alonso de Santos.

⁶ JOUVERT, Louis: *Le travail du metteur en scène* Revista Theatre Arts Monthly, Vol. XXI, 1937. Cita del llibre *Manual de teoría y práctica teatral* de José Luis Alonso de Santos.

Roland Barthes, l'assagista diu: "*Què és el teatre? Una espècie de màquina cibernètica. Quan descansa, està amagada darrera del teló. Però a partir del moment en què es descobreix, comença a enviar-nos una certa quantitat de missatges. Aquests missatges tenen una característica peculiar: que són simultanis; Rebem al mateix temps sis o set informacions (procedents de l'escenografia, del vestuari, de la il·luminació, de la posició dels actors, dels seus gestos, de la seva expressió, de la seva mímica, de les seves paraules, etc.)*"⁷

El director d'escena, és el coordinador d'aquests signes i el responsable de que tots aquests missatges tinguin una estructura sòlida. Dirigir una obra és com pintar un quadre: s'ha de trobar el sentit i la relació entre els elements que participen a escena des del text (que és el primer pas), fins a la il·luminació (que és l'últim pas).

*"Un cop que has triat la peça i els ingredients, hi has d'anar treballant per capes, com si fos un dibuix. Has de fer un esbós, després ho perfiles, després esborres les línies que et sobren, i per acabar li dones el volum (acabar de perfilar escenografia, vestuari, maquillatge, etc.)"*⁸ Víctor Àlvaro.

Dirigir és decidir i ser coherent. El director ha de trobar la manera de desenvolupar possibilitats comunicatives i tècniques per poder dirigir els actors i la resta de personal d'altres àrees. I ha de potenciar i coordinar la seva imaginació.

*Primer analitzo per què no està recitant bé, per què no està interpretant bé. I aleshores, si no està interpretant bé és per alguna mancança comunicativa, i l'ajudo a perfeccionar la seva comunicació amb el públic. El teatre és comunicació: emissor-canal-receptor. Aleshores, has de saber a quin receptor va dirigit (espectador); per poder triar la millor codificació i això és el que ha de perfeccionar l'emissor (actor/actriu).*⁹ Víctor Àlvaro

Però, a més a més, el director ha de comptar amb una gran capacitat d'observació, intuïció, paciència, tracte, entusiasme i amor al teatre, sentit comú i organitzador pràctic del temps. Sobretot ha de tenir un gran coneixement de la història del teatre, de gèneres, estils i tècniques i obres i d'altres camps com la història, la literatura, la dansa, la pintura, la música, la filosofia, etc. Aquest bagatge previ, ajudarà el director a entendre millor el text que vulgui dur a terme ja que, podrà conèixer les fonts en què l'autor ha begut, les seves influències, les seves aportacions originals i pròpies, etc. Ha de tenir doncs, una gran formació tècnica adequada, una gran base artística, coses a dir i el desig de comunicar-ho.

---

⁷ BARTHES, Roland: *Literatura y significación*, París, Ed. Gallimard, 1965. Cita del llibre *Manual de teoría y práctica teatral* de José Luis Alonso de Santos.

⁸ ÀLVARO, Víctor: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 3, 2011

⁹ ÀLVARO, Víctor: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 4, 2011

"[...]intento impregnar-me o documentar-me d'imatges i lectures que vagin al voltant d'això per inspirar-me. Però no em limito, exclusivament a l'autor i a les seves altres obres. Això ha de ser un coneixement previ al fet de triar la peça. T'has d'informar i impregnar de tot. I sobretot del moment present que estàs vivint".¹⁰
Víctor Àlvaro

I un últim aspecte i no per això menys important: El públic és un element clau perquè una obra agradi o no agradi. Així que el director seleccionarà l'obra més convenient pel tipus de públic a qui està dirigida l'obra.

El director donarà vida a una història, que serà entesa pel públic. Per això comptarà amb la combinació de diferents espais i escenografies, vestuari i objectes, ritme i moviment, l'ús del color, el relleu de la llum, la disposició dels actors a escena o fins i tot la força dramàtica d'una composició musical.

2.2.2. El procés de creació d'un espectacle musical

La preparació d'una posada d'escena

El primer pas que ha de fer un director - un cop escollida l'obra -, és enfrontar-se al text que dirigirà. De vegades l'obra pren forma de seguida i les idees i imatges s'apilen. N'hi ha d'altres que el text s'ha de llegir molts cops perquè apareguin les idees. El director d'escena alemany, Peter Stein ens diu el següent sobre la necessitat de rellegir el text dramàtic i com s'hi ha d'enfrontar un director.

"Hem de rellegir constantment el text. I, si tenim sort, de seguida advertirem que comencem a comprendre l'obra d'una manera més global, així podem penetrar al cor del text amb els actors, que podríem experimentar junts una cosa que mai hauríem somiat [...] És precís seguir estimant el somni de comprendre i representar el text de la forma més àmplia possible! Encegar per endavant possibles significats, tensions o ambigüitats d'un text i liquidar-los al teatre, això és l'abrasadora bogeria quotidiana [...] L'abundància dels significats encarnats depenen de si mateixos, com és natural, el talent de l'actor [...] I tot i així, amb tot el material que disposem a dins les nostres ments i als nostres cors, encara s'ha de buscar més, més enllà de la diversitat, la unitat amagada en tot text artístic. Aquesta unitat és la premissa per jugar després amb ella, per donar-li la volta a les coses, per fer-la volar en mil trossos i capturar-les de nou..."¹¹

El director és el responsable de donar unitat i sentit als missatges que procedeixen de l'escenari. Però, amb quin criteri seleccionem aquests signes i escollim aquests camins? Aquesta és una de les preguntes a què s'ha d'enfrontar el director i ha de

---

¹⁰ ÀLVARO, Víctor: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 4, 2011

¹¹ STEIN, Peter: Extracte de *Le Théâtre est une institution pleine de mystères* entrevista realitzada per Peter Von Becker a "Alternatius teatrals", num. 45, Juny del 1994. (Revista ADE num.100). Cita del llibre *Manual de teoría y práctica teatral* de José Luis Alonso de Santos.

distingir entre les coses necessàries i les capritxoses, falses i veritables, les coses coherents i les caòtiques.

*El teatre com a ofici, no té res a veure amb l'art o la inspiració. L'art és un qualificatiu que dona la gent, però que sempre ha de ser a posteriori del fet comunicatiu. Per damunt de tot la teva voluntat ha de ser transmetre un missatge.*¹² Víctor Àlvaro

La idea motora de l'obra

L'elecció que fem serà el motor de la nostra proposta escènica. Cada signe que enviem a l'espectador (des del tractament dels personatges a la banda sonora; fins als objectes que apareixen amb la utilització de la llum), ajudarà a desxifrar el missatge o la idea final que vol transmetre el director cap al públic.

En aquest punt Stanislavski a *La meva vida en l'art* ens diu:

*"En una obra, el corrent total d'objectius, totes les idees imaginatives, convergiran per aconseguir el superobjectiu de l'argument. La unió comuna ha de ser tan forta, que fins i tot el proveïdor més insignificant, si no està relacionat amb el superobjectiu, es destacarà com superflu o equivocat."*¹³

Potser que ens equivoquem. De vegades és difícil desvetllar tot el que diu un text teatral. Però durant el període d'assajos, juntament amb els actors descobrirem camins que ens ajudaran a trobar sentit al text teatral. Això sí, una elecció confusa o superficial provocarà un resultat robòtic i poc interessant.

La planificació

Amb la idea clara de l'obra que muntarem. Ens toca escollir l'equip artístic: l'il·luminador, l'escenògraf, el maquillador, el dissenyador de vestuari, el director musical, la producció i els actors.

Quan ja ho tenim, es començarà amb els primers assajos. I segons ens diu el teòric i director d'escena Peter Brook en el seu llibre *L'espai buit*:

*"El director que arriba al primer assaig amb el seu text ple d'acotacions sobre els moviments i altres qüestions escèniques és, des del punt de vista teatral, home perdut."*¹⁴

Està bé saber molt sobre l'obra i arribar amb moltes idees als assajos, però no es treballa amb autòmats, sinó amb persones humanes. Moltes vegades el que els actors trobin en el seu procés orgànic i creatiu, ajudats pel director, és molt més

---

¹² ÀLVARO, Víctor: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 4, 2011

¹³ STANISLAVSKI, Constantin: "La meva vida en l'art", Buenos Aires, Ed. Quetzal, 1981. Cita del llibre *Manual de teoría y práctica teatral* de José Luis Alonso de Santos.

¹⁴ BROOK, Peter: "El espacio vacío", Barcelona, Ed. Península 1973. Cita del llibre *Manual de teoría y práctica teatral* de José Luis Alonso de Santos.

vàlid que qualsevol altra idea preconcebuda que es vulgui imposar. Això mateix pot passar també amb altres elements com, per exemple, amb la música. Ens hem d'acostumar a una bona dinàmica d'assajos i sobretot estar disposats a escoltar noves i possibles idees de la resta de la companyia.

*"Depèn del director i també depèn de l'obra. De vegades demanem que s'impliquin molt amb els actors i de vegades només demanem que estiguin allà present i que ens deixin fer molt. Jo bàsicament, demano més comprensió, perquè és una feina molt complicada i és difícil i moltes vegades ens hi deixem la pell."*¹⁵ Pere Arquillué

La planificació lògicament és establir uns horaris per assajar, amb tota la companyia o de manera individual, amb músics o sense, per escenes o per números musicals. El director serà l'encarregat de planificar i coordinar horaris d'assajos i funcions.

*"De dilluns a divendres, durant unes sis setmanes, unes quatre hores al dia. Però a mesura que s'aproxima el dia de l'estrena els assajos s'allarguen més."*¹⁶ Víctor Àlvaro

El repartiment

El repartiment és potser un procediment més complicat. Repartir a cada actor el seu personatge idoni. Principalment, hem de conèixer les capacitats de cada actor. Normalment tots et donaran el millor de cadascú i sabran fer qualsevol personatge, però, sempre hi ha músics que se'ls dóna millor tocar el piano, que el violí; doncs passarà el mateix amb els actors: cada actor té un ampli ventall de característiques. Uns actors es veuran més còmodes fent de malvats que fent de bons, o a la inversa.

Per això és molt important saber quines coses bones i dolentes té cada actor. I quin és el millor personatge que pot interpretar. Moltes vegades, davant del dubte, es farà un "Càsting", una mena de prova on cites els possibles actors per al teu muntatge i els hi demanes que interpretin algun dels personatges de l'obra, que cantin alguna cançó (amb la tessitura que ells tinguin) o fins i tot els facis ballar uns fragments d'alguna cançó de l'espectacle musical.

Hi ha molt d'intuïció i molt de gustos personals del director en la confecció del repartiment. Sempre és difícil, però no hem de separar els actors entre millors o pitjors, sinó identificar quin és el més adequat per a fer aquell paper.

L'inici dels assajos

Començarem sempre el primer assaig amb tota la companyia. Ens asseurem, i farem la primera lectura. Aquesta consisteix en llegir el guió de manera viva i expressiva (donant-li ja alguna tonalitat). Després, o durant la lectura, el director

---

¹⁵ ARQUILLUÉ, Pere: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 31, 2011

¹⁶ ÀLVARO, Víctor: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 4, 2011

exposarà les idees que té sobre la posada en escena, l'explicació de l'escenografia, etc. Durant aquestes lectures es farà una reflexió sobre cada situació de cada personatge, com és, què fa, etc.

En acabar la primera lectura, ja començarem amb assajos regulars tant de text, com de coreografia com de cant. És convenient que els actors se sàpiguen el text el més aviat possible, perquè així no ens encallarem en un procés bàsicament memorístic. A part, també és convenient aprendre'ns el text, perquè les primeres lectures no deixen veure les dificultats que tindrà l'actor a l'hora d'interpretar el paper. Saber-se bé el paper, donarà confiança i facilitarà el moviment, per crear el personatge i ajudarà l'actor a completar el personatge i sobretot a entendre'l.

Cada actor buscarà i decidirà les característiques, els signes, els complements del seu personatge. I el director fomentarà que l'actor busqui el seu "focus" (el focus, és que el públic es senti atret pel personatge i el miri).

En aquest punt, podem dir que serà el procediment de crear-ho tot dins de l'actor. L'actor haurà d'aprendre unes cançons, un diàleg i unes coreografies concretes.

La posada en escena

Un cop els actors "saben el que han de fer", els col·locarem a dalt de l'escenari, els marcarem unes posicions i un moviment. A l'escenari també hi col·locarem tots els elements que fan possible un muntatge teatral: l'escenografia, la il·luminació, el vestuari, i la caracterització.

L'escenografia és un dels elements més simples o més complicats. Als teatres grecs, en mancava i actualment se n'abusa. L'escenografia és clau per ajudar l'espectador a situar-se en un espai concret, però pot ser "molest" per a l'actor, per dos motius: ocupa un espai a l'escenari en què l'actor s'ha d'amollar, i trenca l'espai imaginat de l'actor.

La il·luminació és un altre factor que es va revolucionar amb l'invent de la llum elèctrica. Amb ella es pot definir ombres i línies, crear climes dramàtics i perfilar les decisions estilístiques dels muntatges.

*"Els focus són "els pinzells" del teatre. La seva funció és il·luminar diferents zones de l'escenari. Amb una combinació de diversos focus, amb diversos filtres, passats per taula, en diverses memòries a diverses intensitats, fas un disseny de llums."*¹⁷ Sergi Cervera

L'actor es disfressa, es caracteritza en certa manera, per ser algú altre, un personatge. Aquesta caracterització es realitzarà mitjançant un vestuari, unes màscares, un maquillatge determinat, elements d'atrezzo; seran elements transformadors que ajudaran a la transformació de l'actor en personatge.

"La caracterització a vegades pot ser més simple, utilitzant maquillatges més naturals i potser només marcant l'estil del tall del

---

¹⁷ CERVERA, Sergi: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 22, 2011

*cabell. I a vegades pot ser més complicada, utilitzant perruques calbes o maquillatges més complicats."*¹⁸ Núria Llundell

Com a esquema molt genèric, podríem dir que les etapes en el muntatge d'una obra són les següents: decidir l'escenografia (és el primer pas, perquè és el que té el procés més lent, però quan s'hagi de posar en escena, l'actor haurà d'acostumar-se a treballar amb ella, l'espai escènic crearà el lloc on passa la història); després s'introduiran els sons i les músiques de l'espectacle (que ajudarà a ambientar-nos i a conèixer els sentiments de cada personatge); crear la caracterització que està dividida entre el vestuari (que presenta la transformació visual de l'actor a personatge, i ajuda a entendre la seva actitud i caràcter) i el maquillatge (ens crea la màscara teatral i ajuda a ressaltar les expressions del personatge, és un element molt visual); un dels últims elements per afegir serà la il·luminació (que crea els climes dramàtics, i ajuda l'espectador a ambientar-se en el lloc on es troba el personatge i a crear temperatures). Tots aquests elements s'hauran d'analitzar bé, i si se'n veu algun d'in necessari, s'haurà d'eliminar de l'obra.

L'assaig general

És l'assaig final, abans de l'estrena. És una mostra prèvia amb tots els elements: vestuari, escenografia, maquillatge, il·luminació... Però es fa en un marge de temps suficient per rectificar o retocar llums, maquillatge, escenografia, vestuari o fins i tot per adonar-se'n d'alguna cosa que s'ha oblidat. És el pastís que està a punt de sortir del forn.

*"Arriba un dia que es planteja un projecte immens com el d'escriure un musical, i és llavors quan saps que per molt que tinguis un gran risc de caure de la corda fluixa els tens a ells que no et deixaran caure. I si algun dia caus, has de tenir el valor per aixecar-te de nou, somriure, i pensar en un nou projecte. Només així es pot escriure un musical."*¹⁹
Marc Sambola

I finalment, l'estrena.

Posar un públic en unes butaques perquè vegin el teu muntatge teatral. El dia de l'estrena s'haurà de sortir a gaudir i a fer gaudir els espectadors.

*"En Jean-Marie Broucairet, [...] em va fer veure que fer teatre és escriure en un paper que faràs una obra de teatre, un dia determinat, a una hora determinada, en un lloc determinat. I que penges aquest paper a la paret i hi ha gent que va a veure això. Per tant, el teatre és fer alguna cosa que tu has triat fer per algú que ha triat venir-ho a veure."*²⁰ Víctor Àlvaro.

---

¹⁸ Llundell, Núria: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 20, 2011

¹⁹ SAMBOLA, Marc: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 15, 2011

²⁰ ÀLVARO, Víctor: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 6, 2011

3. El musical "The Rocky Horror Show"

L'estiu passat vaig fer un curs de formació teatral amb la companyia Gataro, que tenia per objectiu muntar el musical *The Rocky Horror Show*. Vaig trobar molt interessant apuntar-m'hi: perquè podria veure i viure des de ben a prop com seria el procés de creació i producció d'un espectacle musical. La possibilitat d'aproximar-me a l'experiència de la direcció i participar interiorment en un muntatge era una oportunitat molt important per aprendre. L'objectiu que jo em vaig proposar en participar en el curs era molt clar: observar-ho i analitzar-ho tot des de dins, és a dir, dur a terme una observació participant²¹.

En aquest context, mentre duia a terme el curs i anàvem creant el musical, d'una banda vaig desenvolupar la meua pròpia anàlisi del musical *TRHS* (vegeu l'anàlisi completa a l'Annex 2) i de l'altre vaig anar escrivint un dietari explicant el que havíem fet cada dia (vegeu el dietari complert a l'Annex 3). En aquest dietari, explico el procés que es fa per muntar un espectacle dia a dia.

Així doncs us invito que entreu a les portes de la història del musical de culte *The Rocky Horror Show*.

3.1. Anàlisi del musical

3.1.1. Introducció

L'obra en si va néixer als principis dels setanta al cap del polifacètic actor, cantant, compositor, guionista, Richard O'Brien²², mentre al West End de Londres ja es començaven a interpretar grans èxits com *Hair*²³ o *Jesucrist Superstar*²⁴. Es tractava d'una eròtica fantasia musical que barrejava els estereotips de la ciència ficció amb el *Rock* dels anys cinquanta, amb un toc molt humorístic, salvatge i molt atrevit.

Sis mesos més tard que Richard O'Brien lliurés el primer esbós a Jim Sharman²⁵, el productor Michael White²⁶-un dels professionals més importants del medi- va

---

²¹ Observació participant: és un mètode de recerca qualitativa utilitzat en les ciències socials. Consisteix en què aquell que fa el treball, l'investigador, entri en el món que ha d'investigar i en comparteixi l'experiència quotidiana, i vagi recollint dades. Durant el procés l'investigador ha de posicionar-se i participar en el context investigat.

²² Richard O'Brien: és un escriptor, actor, presentador, director d'origen anglès. Conegut per haver escrit el gran musical de culte *The Rocky Horror Show* que està a la cartellera des del dia de la creació, i també conegut per a la seva participació amb el personatge de Riff Raff, al musical.

²³ *Hair*: és un musical sobre la cultura "hippie" dels anys 1960 als Estats Units. On es destaca l'amor, la pau i la llibertat sexual

²⁴ *Jesus Christ Superstar* : musical de Tim Rice i d'Andrew Lloyd Webber. Tracta dels conflictes entre Jesús i Judes Iscariot. De l'any 1970.

²⁵ Jim Sharman: és un director i guionista de cinema i teatre amb més de 70 produccions cinematogràfiques. El 1973 va destacar dirigint *The Rocky Horror Show*, *The Rocky Horror Picture Show* (1975).

decidir aportar mil lliures per donar suport al projecte d'O'Brien. En aquest punt, O'Brien, tenia el suport de tothom: des de Jonathan King²⁷ que va dissenyar i produir l'àlbum de l'obra i va donar diners per la producció teatral, fins a Hammersmith Hospital que va donar material de vestuari (bates, guants, màscares, etc.) o St.Mary's Hospital (material quirúrgic). Amb aquest suport va poder reunir un equip artístic de qualitat.

Músics: Richard Hartley, pianista i organista; Count Iain Blair guitarrista "elèctric" i "acústic"; Dennis Cowan, baixista; Martin Fitzgibbon, bateria; i Phil Kenzie, saxofonista.

Actors: Jonathan Adams (Narrador), Tim Curry (Doctor Frank-N-Furter), Richard O'Brien (Riff-Raff), Christopher Malcolm (Brad Majors), Belinda Sinclair (Janet Weiss), Patricia Quinn (Magenta i Acomodadora), Nell Campbell (Columbia), Rayner Bourton (Rocky Horror), i Paddy O'Hagan (Eddie i Doctor Evrett Scott).

Direcció: Jim Sharman. Dissenyador Brian Thomson. Caracterització: Sue Blane. I l'arranjador: Richard Hartley.

Amb tot aquest equip, O'Brien, va començar a assajar a contrarrelotge a White House Hotel. I acabats els assajos, el dia 16 de juny van començar tres funcions prèvies; tot i així es va estrenar oficialment a dos quarts d'onze de la nit del 19 de juny del 1973 al Londinenc Royal Court Theatre.

Pocs mesos més tard de l'estrena del musical, va arribar a la llum una pel·lícula "El jovencito frankenstein", de Mel Brooks, on a partir de la història d'en Frankenstein es feia una paròdia còmica del cinema de terror.

Argument: sinopsi i resum

SINOPSI: Una pluja torrencial obliga a Brad Majors i a la seva promesa Janet Weiss a refugiar-se al tenebrós castell del Dr.Frank-N-Furter, un transvestit alienígena que està a punt de realitzar la seva major creació: una prefabricada i musculosa criatura que només té mig cervell i aspira que sigui perfecta, batejant-la amb el nom de Rocky Horror. Aquest musical extravagant ens canta, ens balla i ens narra un camí on s'endinsaran Brad i Janet, enmig d'una nit plena d'extraterrestres de la galàxia de Transilvània. Coneixeran doncs els monstres més estranys i, el que fa més por, les seves obsessions.

RESUM: Després que en Brad Majors i la seva promesa Janet Weiss assisteixen al casament d'uns amics, decideixen anar a visitar un vell professor de l'institut, especialitzat en la ufologia²⁸. De camí, se'ls punxa la roda del cotxe, això els obliga a demanar ajuda en un castell proper. Quan truquen a la porta d'aquell castell abandonat i estrambòtic, els dona la benvinguda Riff-Raff, el majordom, i Magenta, la seva germana i donzella del castell.

---

²⁶ Michael White: és un empresari britànic de teatre i productor de cinema.

²⁷ Jonathan King: és cantant, compositor i productor de música i de televisió anglesa.

²⁸ Definició del DIEC: f. [LC] Estudi de les qüestions relatives als ovnis, naus extraterrestres.

Dins del castell en Brad i la Janet es troben enmig d'una convenció anual "d'Agents Secrets de la Galàxia de Transilvània" on celebren la creació de la vida a través de l'enginyeria genètica. En aquesta estranya nit, Brad i Janet seran atesos per la *groupie*²⁹ Columbia, una altra criada, que els presentarà el Doctor Frank-N-Furter, un científic transvestit del planeta Transsexual, que crea la fórmula que donarà vida a l'home perfecte amb el nom de Rocky Horror, amb qui més tard es casarà. Mentrestant en Brad i la Janet, es queden a passar la nit, en habitacions separades. Però a mitja nit el Doctor Frank-N-Furter entra a les seves habitacions, seduïnt primer la Janet i després en Brad, això provoca que els seus instints sexuals es vegin despertats i en vulguin més (per exemple, la Janet, es veu excitada en veure en Rocky tot sol, així doncs, responent als seus instints sexuals tenen una petita història d'amor). A partir d'aquí la cosa es complica, ja que tota aquesta colla reben la visita del Doctor Everett V. Scott, que busca el seu nebot desaparegut, l'Eddie, un motorista "macarra" influenciat pel rock'n'roll. Magenta i el seu germà Riff-Raff es rebel·len contra el Doctor Frank-N-Furter, ja que el Doctor no ha complert amb les promeses que els va fer tornar al seu país, la Galàxia de Transilvània. Així que els dos germans extraterrestres agafen el poder, engeguen els motors del castell-nau interestel·lar en direcció cap al planeta Transsexual i tots els habitants de Transilvània se'n van amb ells, mentre que en Brad, la Janet i el Doctor Everett V. Scott es queden fascinats amb aquesta petita aventura nocturna, observant com s'enlaira la nau des de terra.

Personatges principals

DOCTOR FRANK-N-FURTER Aquest personatge és un científic transvestit del planeta Transsexual, és el rei de la casa, té tot el món als seus peus, tothom l'obeeix. També està obsessionat amb el seu gran experiment que consisteix en la utilització d'una fórmula descoberta per accident. Aquesta fórmula donarà vida a l'home perfecte. El doctor té aquesta obsessió... És un personatge que, segons el meu punt de vista, et pot despertar certa admiració ja que és el més curiós de tots, sempre intenta destacar i té sempre un caràcter molt sensual i passional en la manera de fer les coses, així doncs, podríem dir que ell és un apassionat pel sexe, i el que més li agrada és despertar aquest instint o sentiment sexual a les altres persones -en aquest cas, a la Janet i a en Brad-.

JANET WEISS va ser interpretat per Susan Sarandon (a la pel·lícula) i per Belinda Sinclair el dia de l'estrena a Londres el 1973. La Janet és una nina de porcellana, rica, innocent, a punt de casar-se amb el seu promès, en Brad, que es veu atrapada en un lloc mortificant, ja que tot li fa molta por. Ella no sap què és el plaer, i en aquesta nit boja ho descobreix "gràcies" al Doctor Frank-N-Furter i al Rocky Horror. És una nena confosa, molt ben educada per uns pares conservadors i religiosos, i quan descobreix "el vici del sexe" -com diu ella en una cançó- es rebel·la, però sense perdre els papers de la nena innocent.

*La nit de l'estrena al Teatre
Romea al 1977*

²⁹ Groupie: Fanàtic

BRAD MAJORS En Brad , té les mateixes característiques que la Janet, la seva promesa. És a dir, si la Janet és el prototip de nena maca i innocent que mai ha trencat un plat; en Brad és el prototip d'home que protegeix la seva estimada fins a la mort, innocent, però intel·ligent, un "home de profit". A ell també se li desperta aquest instint sexual quan el Doctor Frank-N-Furter es cola a l'habitació on s'allotja.

RIFF RAFF va ser interpretat per Richard O'Brien. En Riff Raff és el majordom geperut, germà de la Magenta. Igual que ella és observador i callat, però ho sap tot de tothom. És molt rancunios perquè es vol venjar del Doctor Frank-N-Furter i vol tornar a la galàxia de Transilvània.

EDDIE va ser interpretat per Meatloaf, un rocker molt peculiar als anys setanta (a la pel·lícula). Però Paddy O'Hagan va interpretar-lo al musical del 1973. És un experiment previ al Rocky del Doctor Frank-N-Furter. És el nebot del Doctor Everett V. Scott, un boig cantant de rock, enamorat de Columbia. Toca el saxo i vol impressionar tothom perquè té un caràcter trapella, això és degut al fet que té l'altra meitat de cervell del Rocky Horror. Al final de la seva aparició esbojarrada, la seva vida acaba, ja que el Doctor Frank-N-Furter l'esquartera.

Cartell publicitari de l'espectacle de mes de juliol del 1996 al teatre Arnau.

ROCKY HORROR aquest personatge va ser interpretat per Peter Hinwood (a la pel·lícula) i per Rayner Bourton el dia de l'estrena a Londres el 1973. En Rocky Horror és la creació perfecta del Doctor Frank-N-Furter, tot ell és perfecte, però només té la meitat d'un cervell humà això el fa actuar de manera infantil. Perquè encara no ha après el què és bo i el què és dolent.

COLUMBIA va ser interpretat per Nell Campbell. Columbia és una groupie, Una fan del Doctor Frank-N-Furter. És una noia jove, molt alegre i feliç. Forma part del servei. És l'examant del Frank-N-Furter. I ara està enamorada de la primera criatura del Doctor Frank-N-Furter, l'Eddie. La seva única afició és ballar claqué.

MAGENTA va ser interpretat per Patricia Quinn. Aquest personatge és la germana d'en Riff Raff, una altra extraterrestre de la galàxia de Transilvània. Treballa a les ordres del Doctor Frnak-N-Furter. Ella és una noia molt curiosa, que es riu de tot, obediènt però està boja. Sobretot, el seu personatge es basa en l'observació ja que observa i, en conseqüència, sap tot allò que passa als personatges de la mansió.

DR.EVERETT V. SCOTT va ser interpretat per Jonathan Adams. És un vell professor d'institut d'en Brad i la Janet, un expert en ufologia i que ara es dedica a treballar per un departament governamental. És el "tiet" de l'Eddie, la primera criatura del Doctor Frank-N-Furter. És invàlid i vol impartir moralitat i justícia sobre aquesta boja orgia transsilvana, ja que coneix tots els secrets dels habitants d'aquesta casa.

CRIMINÒLEG va ser interpretat per Charles Gray. És un criminòleg, una mena de detectiu però aquest personatge ens fa -indirectament- de narrador omniscient ja que sap tot allò que passarà a la vida dels nostres personatges, en aquesta estranya nit.

3.1.2. Anàlisi dels continguts

Idea de fons del musical

The Rocky Horror Show ens revela diversos trets, diverses idees que no passen per alt i per això s'han d'esmentar.

Primerament, aquest musical és la crítica, la paròdia, o homenatge al cinema de Sèrie B³⁰, hi fa referència en totes aquelles pel·lícules de ciència ficció, on apareixen tots aquells monstres tan estrambòtics. Critica a tots els superherois fantàstics amb poders especials que guanyen els malvats de les pel·lícules i salven la noia en perill.

També, dins del *The Rocky Horror Show*, hi trobem la gran novel·la de Mary Shelley escrita al 1818, anomenada *Frankenstein; or, The Modern Prometheus* (en català: *Frankenstein o el modern Prometeu*). Aquesta novel·la, ens explica la història d'un científic, en Víctor Frankenstein, que crea un nou ésser humà a partir d'ossos i òrgans d'altres humans. El monstre de Frankenstein és molt lleig, però molt bona persona. A partir d'aquí, la novel·la ens presenta una lluita moral sobre l'interior de les persones. No ens hem de basar en el físic per jutjar la persona, sinó conèixer-la de veritat, per veure com és. En el *The Rocky Horror Show* trobem que el Doctor Frank-N-Furter crea un ésser humà nou en Rocky Horror. Però aquesta nova criatura és diferent a la del monstre de Frankenstein, o més ben dit, és l'oposat del monstre de Frankenstein, perquè el Rocky Horror és molt atractiu però molt entremaliat, i el monstre de Frankenstein és tot el contrari. A part, tenim un personatge que té un nom semblant al de Víctor Frankenstein, el Doctor Frank-N-Furter, i és evident que són "la mateixa persona", tots dos són uns científics bojos que juguen amb els mateixos experiments.

Per últim, però no menys important, el *The Rocky Horror Show* és, senzillament, un crit a la llibertat. A tot tipus de llibertat. A qualsevol llibertat: estimar qui vulguis;

---

³⁰ *Cinema de Sèrie B*: van ser pel·lícules que van sorgir entre els anys trenta i els anys seixanta a Hollywood. El que és característic d'aquestes pel·lícules és que eren pel·lícules realitzades amb uns presupostos molt baixos i amb actors amateurs. Podem citar-ne unes quantes: *Cat-Women of the moon (1953)*, *Los invasores de Marte (1953)*, *Robot Monster (1953)*, *Devil Girl From Mars (1954)*, *Bride of the Gorilla (1951)*, *La noche del cazador (1955)*, *Bathing Beauty (1944)*, *Flash Gordon (1934)*, o *Els 5000 dies del doctor T (1953)*

ser com tu vulguis; escollir (ser lliure a decidir) la teva creença, el teu aspecte; poder parlar lliurement; gaudir del plaer; créixer i viure la vida com et vingui més de gust; somriure, ballar, cantar; ser lliure perquè ets diferent als altres; tenir llibertat de ser de qualsevol lloc del món; i somiar si vols, tenir tot el que et proposis... *The Rocky Horror Show* és una bogeria, dins d'un somni, que et permet ser lliure del tot i sempre.

Crec que la frase que resumeix la idea de fons de tot el musical *The Rocky Horror Show* és aquesta: "*Do not dreamed, be it*". No ho somiïs, sigues-ho.

3.1.3. El musical en la història

The Rocky Horror Show i el seu context històric

Ens situem a finals dels anys 60, on es desenvolupen diferents esdeveniments històrics:

La guerra del Vietnam, un conflicte bèl·lic des del 1964 fins al 1975. Vietnam es troba dividit en dos estats enfrontats: el sud amb un règim prooccidental (republicà) i el nord del Vietnam (democràtic) conegut amb el nom de República democràtica del Vietnam. El conflicte va esdevenir un escenari de la Guerra Freda, Estats Units hi va intervenir militarment convertint-se en una guerra de desgast, comportant-li un desprestigi internacional i la protesta de molts joves americans per la intromissió al Vietnam. La seva retirada el 1973 suposa la primera i única derrota militar d'Estats Units.

Paral·lel a la guerra del Vietnam va néixer, com a protesta, el moviment *hippie*, que defensava l'alliberament sexual, les drogues, la pau, fer l'amor i no la guerra, la igualtat, etc. I comencen a fer revoltes públiques pels volts del 68.

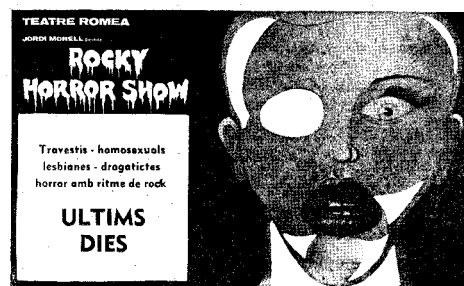
I un dels esdeveniments més importants, científicament, va ser que el 1969, l'home va trepitjar la Lluna per primera vegada.

I així, amb un home a la Lluna, va arribar la dècada dels setanta. Que igual que la dècada anterior s'inicien molts esdeveniments, moviments, de canvi.

Es promou durant el 1971 i 1972 el moviment del *Glam Rock Britànic*, un gènere musical del rock'n'roll i música pop, que propaga glamur en tots els aspectes tan de caracterització com de musicalitat popularitzats per músics com: Slade, David Bowie, Gary Glitter i T. Rex, i va tenir una gran influència sobre Queen.

Com a progressos espacials, el 1972 es van rebre fotografies del planeta Mart enviades per la sonda anomenada *Mariner*.

L'alliberament sexual arriba al màxim el maig del 1973 quan l'Organització Mundial de la Salut (OMS) exclou l'homosexualitat de la Classificació Internacional de Malalties. A partir d'aquí es manifesten en la vida pública una quantitat més elevada d'homosexuals, transvestits i bisexuals, tots ells havien estat reprimits a les dècades anteriors.

A Barcelona quan s'anunciava l'espectacle de *The Rocky Horror Show*, al 1977, ja s'anuncia utilitzant les paraules "prohibides" anteriorment el 1973.

L'expressió popular que pren força i resumeix els ideals dels anys setanta va ser: "Sexe, Drogues, i Rock'n'Roll".

Impacte artístic i social del musical original

Nou mesos després de l'estrena teatral del 1973, gràcies a la magnífica resposta del públic, a l'octubre de 1974, Twentieth Century Fox, es va decidir a portar *The Rocky Horror Show* a la gran pantalla, titulant-la de nou com *The Rocky Horror Picture Show*.

L'impacte social va ser extraordinari, per no dir brutal. Al 1976, un culte va començar a néixer a les primeres projeccions nocturnes dels cinemes. La seva idea era posar la banda sonora abans de la projecció de la pel·lícula, així el públic entraria des d'un principi a la història de *The Rocky Horror Picture Show*. Com a resultat, els espectadors van començar a esbrincar els villans, aclamar els herois de la pel·lícula, o fins i tot a utilitzar matraques³¹ durant l'escena de la creació d'en Rocky Horror. Això només era el principi.

A partir d'aquí *The Rocky Horror Picture Show* es va convertir en una experiència única, una extravagant festa on qualsevol cosa podia passar, també per a molts espectadors era la manera d'alliberar totes les seves tensions setmanals acumulades en una sola nit. A part, el seu missatge *Don't dream it, be it* semblava que estigués atrapant la realitat i arribant als cors del públic.

"És la primera vegada que un espectacle torna a l'estil de Shakespeare, on l'espectador s'oblida que és espectador. El públic participa com no es participava en aquells temps. És la pel·lícula de culte més important de tots els temps".³² Afirmava un fan de la pel·lícula.

Al 1977, es va formar el primer grup oficial, *The Rocky Horror Revue*, iniciant el que més tard serien els famosos repartiments. Principalment, aquest grup es representava el play-back³³ del *Floor-Show* entre les dos projeccions nocturnes. Però més tard, en va sorgir un altre, amb uns vint mil membres en aquell grup: *The Rocky Horror Picture International Fan Club*.

Els fans no van tardar en anar vestits com els personatges de la pel·lícula, i a participar a les projeccions: aquest fenomen es va titular amb el nom de: *Audience Participation* - Participació de l'audiència- que defineix el conjunt de tota la interacció del públic en aquesta pel·lícula. Es va fer una llista d'accessoris que cadascun dels espectadors tenia a mà mentre es projectava la pel·lícula. Així doncs, en cada escena l'espectador treia l'accessori més convenient: carta amb la paraula "message", una escombra, prunes, un globus, arròs (pel casament), el ram de la

---

³¹ Matraca: Instrument compost de dues o més fustes articulades, que, posat en moviment, fa un soroll sec i reptit.

³² Fanàtic de la pel·lícula de *The Rocky Horror Show. The Rocky Horror Picture Show* Ed. Midons núm. 25. 2000.

³³ Playback: és la simulació de cantar, en que el so és un enregistrament i els músics no toquen.

núvia, cartells amb la paraula J-A-N-E-T, l'anell de compromís, paper de diari (quan la Janet està sota la pluja), pistoles d'aigua (per la pluja), encenedors, instruccions per ballar *Time Warp*, guants de goma, confeti, torrades (pel brindis: "A toast"³⁴), pistoles làser de joguina, etc.

"Tots em deien: Has vist el que estan fent amb la teva pel·lícula? ...Per fi, vaig decidir anar-ho a veure. Va ser la millor obra de teatre que he vist. Es combinen les actuacions en viu amb les imatges i amb la participació del públic; i en el pitjor dels casos...no està malament."³⁵ Va comentar en Richard O'Brien.

El fanatisme va arribar a extrems insospitats en algunes persones: va haver-hi gent que va transformar el seu pentinat amb l'idèntic del Doctor Frank-N-Furter, altres es van fer tatuatges com els del Doctor Frank-N-Furter. Hi havia parelles que es casaven disfressats de personatges, altres que van arribar a pesar 44kg perquè a la cançó de *I Can Make You A Man* feia referència a l'home perfecte i fins i tot alguns es van operar per ser transsexuals.

Amb tot aquest fenomen es va sumar les convencions anuals o semi-anuals, on s'hi presentaven convidats especials, música en directe, concursos de ball i de disfresses; entre els passis de la pel·lícula. En aquells temps, però, la pel·lícula ja havia canviat la vida a centenars de persones.

A Espanya, el culte va començar la nit del 12 d'octubre de 1995, a Catalunya però ja s'havia vist el 1977 al *XXVIII Festival De Cine Fantàstic De Sitges*. En aquella nit, s'hi presentaven molts muntatges *freakies* cinematogràfics i catòdics. Va destacar que una de les pel·lícules que es presentava tenia una cua quilomètrica, esperant per entrar a aquella sala, on s'hi presentava *The Rocky Horror Picture Show*.

A partir d'aquell moment es va difondre una febre del *Rocky*, que va arribar a tots els teatres d'Espanya i va impulsar fundació de *The RHPS Official Spain Fan Club*.

Segons Richard O'Brien la contínua atracció cap al *show* és deguda al fet que es tracta d'una faula, un conte per adults. Però és Patricia Quinn qui realment sap el secret d'aquesta atracció obsessiva cap al *show*: *Que si puc explicar l'èxit del Rocky? Si: sexe, drogues i rock'n'roll.*

Versions posteriors

La versió més important posterior a l'estrena del musical del 1974, va ser la pel·lícula de *The Rocky Horror Picture Show*. Ja que així la gran història es va poder expandir arreu del món. Gràcies a la pel·lícula moltes ciutats van portar el musical de *The Rocky Horror Show*. A més, la pel·lícula ens revela altres trets a esmentar, altres homenatges amagats dins de la pròpia pel·lícula.

---

³⁴ A *toast*: en anglès significa una torrada i un brindis.

³⁵ O'BRIEN, Richard: *The Rocky Horror Picture Show*. Ed. Midons núm. 25, 2000.

Originalment, la pel·lícula començava amb la cançó *Science Fiction/Double Feature*, esmentant totes les pel·lícules de cinema de Sèrie B i els seus herois; i fent homenatge a *The Wizard Of Oz*³⁶, amb uns grisos i avorrits personatges en un món en blanc i negre, que entren en una dimensió diferent, en un món fantàstic ple de color i criatures estranyes, on igual que amb el clàssic de Judy Garland³⁷, els personatges del principi (al casament, a l'església, etc.) són els mateixos que apareixeran després a la Convenció Anual Transilveriana. Tot i així, aquesta idea va "mig" desaparèixer en afegir els llavis de Patricia Quinn sobre un fons negre, on cantaven la cançó de *Science Fiction/Double Feature*, al principi de la pel·lícula.

Entre altres nombrosos homenatges de la pel·lícula, trobem *The Night of the Hunter*³⁸, els tatuatges d'amor i odi que porta l'Eddie als artells; *Dràcula*³⁹ quan el doctor Frank-N-Furter sedueix a les seves víctimes - en Brad i la Janet- sota el seu encant seductor; *Bathing Beauty*⁴⁰, el número de l'escena dins la piscina on tots canten *Don't Dream It, Be It*; *King Kong*, quan en Rocky Horror grimpa a la torre de RKO - l'antena de ràdio- amb el Doctor Frank-N-Furter als seus braços; *Sunset Boulevard*⁴¹, quan apareix la imatge del Doctor Frank-N-Furter flotant de cap per avall a la piscina; *Titanic*⁴², és el nom del flotador que utilitza en Frank-N-Furter per flotar sobre l'aigua de la piscina; també hi trobem homenatjades les pel·lícules de Sergio Leone⁴³, en el duel final entre Riff Raff i el Doctor Frank-N-Furter; i per suposat, és un gran homenatge a la figura de Frankenstein.

Només cal veure i observar tots els llocs d'arreu del món i la durada d'aquests per arribar a la conclusió que va ser un espectacle i un *show* d'èxit espantós.

Des del 1973 al 1980 va estar al West End de Londres. Mentrestant al 1974, ja començava a aixecar-se el teló als teatres de Los Angeles i Sydney. A partir d'aquí, al 1975 ja va arribar a Broadway, seguidament a Buenos Aires. Al 1979, es va decidir fer una gira per tot el Regne Unit. Des del 1979 fins al 1984, va començar la febre del fanatisme del Rocky Horror. Entre 1984 fins al 1988 es va tornar a fer

---

³⁶ *The Wizard of Oz* (1939) es una pel·lícula musical de fantasia amb personatges que busquen el seu objectiu: una nena, que vol tornar a casa; un espantaocells, que vol un cervell; un home de llauna, que vol un cor i un lleó, que vol la seva valentia.

³⁷ Judy Garland: va ser una popular actriu i cantant nord-americana de l'Època Daurada dels musicals de Hollywood. Complint el paper de magnífica actriu de musicals, de drames, i bona cantant.

³⁸ *The Night of the Hunter*: en català "La nit del caçador". Pel·lícula negra de culte dirigida per Charles Laughton al 1955

³⁹ *Dracula*: pel·lícula dirigida per Tod Browning, Va ser la primera versió sonora del mite el 1931.

⁴⁰ *Bathing Beauty*: és una pel·lícula musical nord-americana de George Sidney estrenada el 1944.

⁴¹ *Sunset Boulevard*: és una pel·lícula nord-americana de cinema negre del 1950, amb guió de Billy Wilde.

⁴² *Titanic*: vaixell RMS Titanic.

⁴³ Sergio Leone: va ser guionista, productor i director de cinema italià. És un dels més coneguts de la història del cinema, sobretot pels seus "Spaguetti Western"

una gira pel Regne Unit. Al 1990 i 1991, va tornar a presentar-se al West End de Londres. Durant el 1991 i 1992, es va fer la tercera gira anglesa. Al 1994, va ser la quarta gira, i també va tornar a Buenos Aires. La cinquena gira del Regne Unit es va dur a terme entre el 1995 i 1996, una sisena va començar el 1998 i va acabar el 2000. Al 1996, es va dur a Europa, fent així una gira de vuit anys, que va finalitzar el 2005. Entre l'any 2000 i 2002, es va tornar a Broadway. I mentre al Regne Unit, començava la setena gira d'un any, i la vuitena començaria el 2006 fins al 2007. Entre 2008 i 2009, va tornar a la gira Europea i una nova: L'Australia. El 2009, va arribar a Mèxic, i es va fer la novena gira al Regne Unit. Actualment, l'espectacle musical de *The Rocky Horror Show* està estès per tot el món, ja que ara es fan gires per Àsia i Austràlia.

A Catalunya hi va haver una versió teatral l'any 1977, estrenada el 3 de març dirigida per Ventura Pons i interpretada per Oriol Tramvia, una estrella del *Glam rock* català dels anys 70, i Christa Leem, una musa dels espectacles de *striptease*⁴⁴ de principis dels 80. Aquí en tenim la crítica: (vegeu l'Annex 4)

"¡Qué noche la de aquel día! Nueve intérpretes para once personajes. Figuras de la canción como María Cinta, Dolors Laffitte, Oriol Tramvia, encuentran su lugar en el espacio escénico para diversión del público. Como también el resto de los intérpretes del espectáculo -dos de ellos Christa Leem i Enric Pous hacen doble papel- y que son, además de los citados Jordi Pontí, Bill Moll, Guillem Paris i Pau Bizarr. Las líneas fundamentales del "show" son el "desmadre" en el tono - impera el ligero sobretodo para los actores- y el ritmo del rock. Líneas que se dirigen a un público determinado: los jóvenes. Aunque no sea la edad lo que importe sino la disposición de ánimo. Y sobretodo los gustos. No puede sorprender, sin embargo, que éstos coincidan con la juventud biológico-cronológica. "Rocky Horror Show" que comienza con aspecto terrorífico y parece diluirse en la ciencia-ficción no es un espectáculo para contar sino para ver. Las figuras de la canción se lucieron, el público se divirtió. Nos lo pasamos "bomba" con una representación que era lo suficiente informal para ser aceptada como algo original y tenía la calidad precisa para advertir que detrás de ello no había un "hapenning", un "divertimento", sino el trabajo de un equipo entusiasta. La versión catalana de Richard O'Brien se debe a Narcís Comadira. Los elogios a la buena conjunción de interpretaciones, al ritmo del espectáculo son atribuibles a la dirección de Ventura Pons que tampoco en esta ocasión ha decepcionado. Aplausos para los responsables, corona de flores en lugar del clásico ramo con un mensaje del recién consituído Sindicat Musical de Catalunya. Una noche distinta en la calle del Hospital con un "show" que no nos asustó en absoluto. No lo pretendía, en verdad."

ANGELES MASO

---

⁴⁴ *Striptease*: Número de cabaret, de revista o de músic-hall en què un artista es desulla traient-se una peça de roba rere l'altra i al compàs d'una música lenta i suggestiva.

Una gran crítica. Per finalitzar aquest apartat, presento algunes altres crítiques, de quan el musical es va estrenar a Espanya:

*"The Rocky Horror Picture Show puede gustar o no, puedes quedar enganchado simplemente decepcionado, pero no puedes negar que ha sido y es un curioso fenómeno sociológico. Yo la tercera vez que la vi era de los que bailaba el Time Warp en el pasillo"*⁴⁵

SANTIAGO SEGURA
De Zine num. 4-1993

*"Estamos ante una obra que será muy discutida. Incluso, inaceptable por muchos. No obstante, sería injusto no reconocer los méritos del espectáculo"*⁴⁵

ESCORIAL
Blanco y Negro - 1974

*"La producción teatral recorre las ciudades británicas desde su puesta en escena en 1973. Una mínima innovación al guión original de Richard O'Brien ha sido necesaria con el paso del tiempo: condones para las escenas de amor."*⁴⁵

J.CAVESTANY/L.GÓMEZ
El País de las tentaciones -1995

*"Finalment, sembla que aquesta vegada va en serio. Que The Rocky Horror Picture Show passarà a la nostra ciutat com un nou fenomen semblant al que, des de fa tant anys, ha creat un autèntic culte a ciutats com Londres i Nova York. El cas és que, en aquests moments, les animades projeccions de Rocky Horror Picture Show poden ser confrontades amb la representació de l'espectacle al Teatre Arnau, ambdós amb el corresponent sarau que acompanya."*⁴⁵

RAMON OLIVER
BarSALonA- Maig 1996

---

⁴⁵ PARRA MARÍN, Miguel Ángel: *The Rocky Horror Picture Show; 25 años de culto. "Serie b"*. Madrid: Editorial MIDONS, 2000. Vol. 25.

3.2. Anàlisi Artística

3.2.1. Vestuari

Si voleu saber com són de diferents les produccions teatrals d'un mateix espectacle, aquí ho podreu veure. En aquest apartat l'explicació del vestuari i del maquillatge de cadascun dels personatges és diferent al de la fotografia. D'una banda, l'explicació que faig correspon al vestuari que es va utilitzar a les primeres produccions americanes, mentre la fotografia correspon al vestuari que vàrem utilitzar en l'espectacle de Gataro teatre. Només cal llegir el text i veure la fotografia i, com que les imatges valen més que mil paraules, veureu com cada muntatge teatral, encara que sigui de la mateixa obra, és tot un món.

En el muntatge que vaig fer aquest estiu passat, el vestuari i la caracterització té un estil semblant al *Cabaret*, on amb quatre elements es representa la simbologia del personatge.

DOCTOR FRANK-N-FURTER Té el cabell fosc i arrissat.

La seva cara està maquillada, com si fos una dona: una base blanca, els llavis molt vermells, brillants, carnosos i molt remarcats; ombres dels ulls molt fosques, i coloret a les galtes. Porta un collaret de perles al coll i té un tatuatge al braç dret, que té forma de cor on hi ha clavat un punyal que hi posa *Boss*, cap. A la part de dalt de la cintura, tota la part del pit, hi porta una cotilla - que es lliga al davant - de color negre amb lluentons negres, mig oberta. A les mans hi porta guants llargs de cuir negre. Porta una lligacama negra, que li baixa fins als peus amb unes mitges una mica transparents, que s'adjunten amb

unes altes sabates de taló negres i lluentons. A les escenes del final de l'obra (quan fan la representació de cabaret) els colors negres de la cotilla, es converteixen en lluentons de color vermell lluent, i porta un mocador de plomes.

IANET WEISS Porta els cabells solts, però perquè no se li posin davant dels ulls, porta dos clips rodons de color blanc a sobre de cada orella. Va vestida molt senzilla. Porta un vestit de color rosa on hi ha tres botons blancs al davant, amb una jaqueta de cotó de color blanc. Com a complements porta una bossa de pell blanca amb la tira plena de perles blanques i una cadeneta d'or penjada al coll amb la creu. Les sabates que porta són de taló ample i baixes de color negre. La roba interior és tota blanca. El maquillatge és molt suau i senzill, no tan marcat com el del Doctor Frank-N-Furter. Al final de l'obra (a la representació de cabaret) va vestida igual que el Doctor

Frank-N-Furter (amb la cotilla, el mocador de plomes, la lligacama, etc. I amb un maquillatge molt marcat i forçat d'ulls).

BRAD MAJORS La major part de la història, en Brad va amb calçotets blancs. Però, al casament, va amb una americana negra, amb un corbatí vermell, a conjunt de la faixa, pantalons negres i mocassins negres. Després del casament, a les altres escenes, porta uns pantalons llargs de color beix, camisa blanca, i uns mocassins marrons, amb una jaqueta de marró de cremallera. A l'escena de cabaret, va vestit igual que el Doctor Frank-N-Furter, amb un maquillatge molt marcat i forçat d'ulls. Com a complements porta unes ulleres marrons de pasta.

RIFF RAFF El seu pentinat és molt peculiar: Té el cabell clar i molt llarg, però té calba a tota la part superior del cap, o sigui que li cau la llarga melena rossa pels costats de la cara. És geperut. Porta una americana negra de pingüí, tota desgastada. A sota d'ella porta una camisa blanca, però està tan bruta i desgastada que es veu plena de taques. Els pantalons són negres de tela fina i prims. Als peus porta unes sabates negres, amb una peça de tela blanca a sobre. Porta guants negres a les mans mig foradats. A l'escena final, apareix vestit d'una manera

molt estrambòtica: de manera futurista i espacial. Té tot el cabell recollit per una cua alta al darrera. Porta un vestit platejat, amb unes espatlles negres brillants i a la part esquerra del pit, hi ha un dibuix d'un llampec negre. En el vestit hi ha un cinturó, molt gruixut i la sivella és una peça metàl·lica de quatre tubs gruixuts. Du un lligacames i botes negres espacials, i porta guants negres brillants. Com a complement únic, a l'escena final, porta una pistola de rajos làser.

COLUMBIA: marcat i forçat: va amb una base blanca, on té remarcats molt els pòmuls de color rosa; els llavis, vermells; i els ulls de color negre carbó. A la seva primera aparició, porta un barret ple de lluentons de color groc, un corbatí amb lluentons vermells, una americana curta de lluentons grocs i verds, una samarreta de "paraula d'honor"⁴⁶ plena de brillants de tots els colors possibles, uns pantalons curts de molts colors i unes sabates de claqué negres. Al llarg de les escenes, el barret, el corbatí, o l'americana ja no surten. Substitueix el corbatí per un collaret negre de punxes - a l'escena de l'aparició de l'Eddie-. A l'escena final va igual que el Doctor Frank-N-Furter, amb un maquillatge molt marcat i forçat d'ulls.

MAGENTA Té el cabell arrissat i castany, i el porta bufat. El maquillatge és semblant al de la Columbia: base blanca, amb els llavis molt pintats vermells i lluentons, amb uns ulls foscos (una mica més clars, ja

⁴⁶ "Paraula d'honor": Aquelles samarretes que no tenen tirants

que estan pintats de color marró) i unes pestanyes negres i llargues que li arriben a les galtes, no porta res perquè li ressaltin els pòmuls. Du un vestit de minyona de color negre, un davantal i un barret blanc. Porta mitges negres, lligades amb el lligacama. I porta unes botes fines de color negre amb un taló fi. A l'escena final, porta el mateix model que Riff Raff, el seu germà. El pentinat però, és diferent: tot el cabell pentinat cap amunt i endarrere, i li fa una forma rodona sobre del cap, a part porta dues metxes de color blanc.

ROCKY HORROR Té el cabell ros. Ulls blaus. I està molt musculat. Únicament porta uns calçotets daurats i unes sandàlies romanes daurades. Al final de la obra (a la representació de cabaret) va vestit igual que el Doctor Frank-N-Furter (amb la cotilla, el mocador de plomes, la lligacama, sabates negres de taló, etc. I amb un maquillatge molt marcat i forçat d'ulls).

NARRADOR Va tot ben pentinat. Porta una americana de pana, de color gris, porta una corbata vermella i camisa blanca. El maquillatge és molt senzill i poc destacable. Fuma puros.

EDDIE Porta el cabell negre cap endarrere, amb tupè. Al front té maquillada la cicatriu de l'operació de la meitat del seu cervell. Porta una caçadora negra de cuir sense mànigues -ja que se les ha tallat-, i una samarreta de rock'n'roll a sota. Texans blaus mig trencats i destrossats, amb unes botes cowboy. Porta cadenes al coll, collarets i polseres amb punxes i un saxofon.

DR. EVERETT V. SCOTT Va amb cadira de rodes. Porta una americana de color blau, de tela gruixuda. Una camisa blanca i una corbata magenta amb alguna ratlla marró en diagonal. A la part dels peus, porta els pantalons a conjunt de l'americana però estan tapats

per una manta de quadres vermells i verds.

3.2.2. Escenografia

M'he estat documentant molt sobre l'escenografia del musical *The Rocky Horror Show*, i he trobat les "mil i una opcions" per a una escenografia. A la pàgina web *You tube* he descobert moltes i moltes produccions teatrals d'aquest musical, totes elles amb una escenografia diferent, tot i això em veig capaç de definir uns quants elements bàsics que presenten totes aquestes escenografies:

des d'una versió d' Austràlia a una versió anglesa, o fins i tot una versió de final de curs d'una escola americana. L'estructura bàsica que presenten les escenografies que he vist són molt senzilles: al fons de l'escenari sempre hi trobem una

passarel·la, més elevada que el terra de l'escenari, per pujar a la passarel·la hi ha unes escales a cada extrem de l'escenari (unes escales a la dreta i unes a l'esquerra, i totes dues mirant cap a públic) aquesta passarel·la marcarà el límit del fons de l'escenari formant un semicercle obert cap al públic. Les escales estaran decorades -segons la producció- de manera que es vegi que són les de l'interior del castell. Davant de la passarel·la, a la dreta de l'escenari, hi trobarem unes escales que puguen cap amunt, tant poden ser escales de cargol com escales de "bomber". Aquests són els elements comuns que he trobat a totes les escenografies. Encara que després, durant l'espectacle, es van afegir elements com una cadira, un llit, una taula, per a ambientar més el públic a cada escena.

Perquè puguem fer una comparació més propera aquí us presento un fragment del dietari de *The Rocky Horror Show* on es parla de l'escenografia utilitzada pel taller de l'estiu:

*"Una estructura metàl·lica. Una estructura que té forma de U però al revés, com si fòs una burra. I bastant alta. Després n'hem muntat una altra més petita i estreta. L'estructura gran va col·locada al fons de l'escenari de punta a punta i l'estructura petita va des del començament de les tarimes elevades fins al final, centrada i una mica més endavant que l'estructura gran. Bé perquè no es veiés l'estructura de ferro, o les bigues de ferro, hem cobert o tapat l'estructura gran amb una cortina de color vermell satí i l'estructura petita l'hem cobert amb una tela blanca que té un tall al centre, i funcionarà de porta d'entrada i sortida pels personatges que vulguin entrar i sortir d'escena. Les cametes negres, van totes lligades entre elles perquè el públic no pugui veure els cantons de l'escenari, van lligades amb pinces d'estendre la roba. Sí. El remei casolà és el millor. Ja ho he dit. Sembla molt poc, explicat així, però és un treball molt difícil, has de tenir molta força i, a part, ha estat dur i cansat, perquè cada pas que has de fer és molt lent i no obtens resultats a la primera. Amb tot això, considero que hem fet una molt bona feina i bonica, perquè ha quedat ben maco."*⁴⁷

Fragment del dietari d'estiu, Júlia.

⁴⁷ B. Júlia: "Annex 3, Dietari de *The Rocky Horror Show*; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, 2011, pag. 23

3.3. Fragments del dietari del muntatge *The Rocky Horror Show* (vegeu el dietari complet a l'Annex 3)

Fragment del divendres 8 de Juliol

Em presento: em dic Júlia i avui començo a escriure aquest diari. L'escric per fer un seguiment del procés que s'utilitzarà en el curs de teatre del curs de formació de la companyia Gataro per muntar l'espectacle musical *The Rocky Horror Show*.

Fragment del dilluns, 11 de Juliol.

Avui ha sigut el primer dia d'assaig. I quin assaig! Gairebé tots ens pensàvem que seria *light*, amb una "mini-presentació" i una petita explicació del que farem. I no. Només els primers cinc minuts ens han fet una presentació dels professors: el de cant, l'Òscar; la coreògrafa, Bealia; i el d'interpretació i direcció Víctor. Un cop fetes les presentacions ens han dit que havíem de fer una "ameba"⁴⁸. A la majoria dels espectacles de la companyia Gataro, "s'han fet amebes" per presentar estranyament els personatges, per ensenyar al públic els "personatges" que jugaran després a fer l'obra que està "escrita" o assajada prèviament.

La formació de l'ameba consisteix en què tots els personatges s'agrupin i vagin fent moviments molt definits (però lliures de cada actor) que van canviant quan se sent el temps fort de la cançó. L'ameba s'ha utilitzat a *The Black Rider*, *The Vinegar Dances*, *El casament dels petit burgesos*, *Res de Nou* i ara a *The Rocky Horror Show*. L'ameba, doncs, és un segell característic dels espectacles de Gataro, i està inspirada en l'expressionisme alemany.

[...]El més curiós de tot és que, en acabar de fer l'ameba, el director ens ha ensenyat un llibret ple de fotos de l'any 1920, i en una de les pàgines sortia Adolf Hitler preparant un dels seus discursos i feia exactament els moviments que hem fet tots nosaltres per crear l'ameba. Diguéssim que tots ens hem quedat amb aquelles imatges.

En aquest moment, tots estàvem mirant al Mario com treballava, i jo a la vegada he apuntat algunes frases curioses que ens ha dit el director:

-*"Heu de trobar dins de cada rèplica, quina és la paraula més important"* Sempre, en totes les obres, els personatges diuen coses o intervenen dins d'un diàleg per dir alguna cosa important, o no. Però normalment, dins de la seves frases curtes o paràgrafs llargs tenen una paraula clau que s'ha d'entendre, respirar i sobretot trobar perquè és important.

"Segons el to que utilitzeu, agut o greu, són senyals que tots percebem inconscientment. La nostra feina és saber quan ho volem mostrar o ho volem ocultar al públic."

⁴⁸ Ameba: és un tipus de cèl·lula que es caracteritza per la seva forma canviant ja que no tenen paret cel·lular

Fragment del dimarts, 12 de Juliol.

"Una altra norma: no es pot tocar la màscara pròpia ni la dels altres companys" Quan diu la màscara es refereix a la cara pintada. La portarem pintada de blanc i amb ombres fosques als ulls, així que la cara és "Sagrada". Les màscares ja siguin pintades o físiques no es poden tocar, perquè es trenca la ficció que recrea.

Fragment del dimecres, 13 de Juliol.

Per aquestes tres cançons l'Óscar ens ha dit: *"Estas tres canciones, son de cabaret. Así que tenéis hacer que la voz suene a musical de verdad..."* i després ha rigut. Però té raó, perquè les altres cançons són més "rockeres" i diguéssim que utilitzem la massa gruixuda; en canvi amb aquestes tres haurem de utilitzar més el *tuang*.

Fragment del dijous, 14 de Juliol.

"Heu de netejar tots els passos...És un dir, eh, però sabeu què fan els vostres braços, i les vostres cames; però no sabeu què fan els vostres dits. Heu de netejar, matissar, saber què se us està demanant i fer-ho igual, conscienciar-vos de que si sabeu què fan totes les parts del vostre cos i les controleu, sereu més lliures. I ho gaudireu més. Així que ja ho sabeu. Fins demà."

Fragment del dimarts, 19 de Juliol.

"La Magenta cantarà sola al principi. Tota sola fins a la tornada on s'hi afegiran tots". Diguéssim que tota la primera estrofa la cantaré molt i molt sola. Després en Víctor m'ha anat donant diverses indicacions *"Imaginat que ets la Miércoles de la Familia Addams⁴⁹, tota innocent, però has decapitat un ninot del teu germà. Malèfica i mentidera, però innocent."* Fàcil oi? No ho sé. Ara m'he d'aprendre la lletra de cap a peus!

Fragment del dimecres, 20 de Juliol.

[...] en Víctor ha dit: *"En Jaques Brel⁵⁰ sempre deia que s'ha de cantar com si l'endemà haguessis de morir, heu de deixar-ho tot. Escoltar-vos, sentir-vos, dins vostre heu de sentir que és l'última cosa que fareu en el món i l'heu de gaudir i assaborir."*

Fragment del dijous, 21 de Juliol.

Just entrar hem començat amb el *Science Fiction-Double Feature* l'hem cantat a escena. I l'Óscar ens ha dit: *"No os tenéis que quedar aquí, sois buenos y rápidos, muy rápidos, pero tenéis que dar un paso, un salto, para ser brillantes. Pasaros cuatro pueblos"* Ens conformem amb què ja surt bé, ja no cal fer res més. I no. No podem estancar-nos en què la gent ens vegi i digui "Són bons" i ja està. Hem de treballar-ho més.

Fragment del divendres, 22 de Juliol.

---

⁴⁹ *Familia Adams*: va ser una sèrie de televisió americana, molt famosa. Tractava d'una família integrada per personatges estrambòtics.

⁵⁰ Jaques Brel: va ser un cantant i autor belga de cançons en francès.

"Ens hem de passar quatre pobles, heu de deixar anar la imaginació, fer el que vosaltres faríeu. I si després veiem que ens hem passat, ho rebaixem. Però no ho penseu. Feu-ho!"

Fragment del dilluns, 24 de Juliol.

"Just entrar, en Víctor ens ha dictat el vestuari que necessitaríem per fer la funció: sabates de jazz negres -unes sabates molt còmodes i especialitzades en el ball del jazz, que et permeten, fer salts, i girs sobre tu mateix sense relliscar-, mitges blanques, roba interior negra, i mitges negres per sobre de les blanques foradades, i mitges negres foradades que es facin servir per samarreta o top. Bé, en el fons el que ens ha dit és la base de vestuari. Suposo que al llarg dels dies ens anirà afegint complements a cadascú."

Fragment del dimarts, 25 de Juliol.

Avui l'assaig ha sigut al teatre. Quina emoció. Trepitjar el lloc on actuaràs quatre dies abans. Se'm remou l'estómac quan penso que queda no res!

I, us recordo, els ulls oberts són el reflex o el mirall de l'ànima. Això us servirà per teatre, cinema i televisió. Així que obriu els ulls!" No cal dir res més. La frase sola s'entén perfectament.

L'escena següent és quan en Brad troba "infraganti" la Janet i en Rocky. I una mica abans apareix el Doctor Everett Scott. Bé, quan es troben entre ells comencen a dir els noms d'uns i altres [...] Cada vegada que algú diu el nom de l'altre fa una passa. I això es va repetint diverses vegades. Fins que tots els personatges queden agrupats al centre de l'escenari repetint els noms dels altres en silenci. Ho diuen cada vegada més ràpid i més fluix.

Fragment del dimecres, 26 de Juliol.

Com volen que dos dies abans d'estrenar ens aprenguem una nova cançó? I unes noves veus! I una nova lletra! Avui no l'hem fet. Representa que demà l'Óscar ens portarà la lletra i ens ho aprendrem. Què feliços que som.

Fragment del dimecres, 26 de Juliol.

Hem fet un mini-descans. Llavors l'Óscar ens ha segrestat a mi i a la Lídia, per assajar la cançó *L'Osset de peluix de l'Eddie*. M'agrada la cançó, és maca. I a part, no ens ha costat gens. [...] llavors, ja hem fet un *passé* general.

Fragments de dijous 27 i dissabte 29 de Juliol.

A les tres tots estàvem preparats per fer un *passé* general. I a les sis hem anat a berenar. A les set, ens hem començat a maquillar i a vestir. I a les nou hem fet la funció. Rodona. Perfecta. Genial.[...] La meva frase? *Tots tenim molt de mèrit i som imprescindibles dalt i baix de l'escenari.*

4. El musical "Hairspray"

Un cop realitzada la meua recerca al voltant del procés de direcció i muntatge d'un musical, és l'hora d'intentar dur a la pràctica els aprenentatges adquirits. De fet tot el treball l'he estat realitzant pensant en aquest moment. Evidentment les circumstàncies m'impedien dur a terme el muntatge de tot el musical. És per això que vaig decidir fer una adaptació pròpia.

Abans de dissenyar el guió em calia realitzar una anàlisi profunda del musical. Per això he seguit la pauta utilitzada per a l'anàlisi del *The Rocky Horror Show*. Després em vaig embrancar amb l'elaboració del guió. Per últim, vaig dirigir i muntar l'espectacle. Igual que havia fet a l'estiu en el curs del *The Rocky Horror Show* en vaig fer un dietari del procés de creació. El resultat d'aquest treball ha quedat recollit en un vídeo (vegeu l'Annex 5)

Per què escollir *Hairspray*? Aquest musical és molt conegut. Principalment perquè parteix d'una pel·lícula que no és musical, però és la mateixa història. Al cap dels anys, van crear la mateixa història i la van portar als teatres, presentant-la com a categoria musical. I al 2007 va arribar la pel·lícula als cinemes: és així com la vaig conèixer, asseguda a una butaca d'un cinema, menjant crispetes. I us diré que en vaig menjar poques, principalment perquè tenia tota l'estona la boca oberta i els ulls "com unes taronges" perquè estava al·lucinant. Em va encantar.

A partir d'aquí va anar tot rodat. Va començar l'època que trobes la pel·lícula amb DVD i la compres. I després trobes la banda sonora de la pel·lícula i també t'ho compres...I finalment, sorgeix l'oportunitat de "crear" una adaptació d'aquest mateix musical. Bé, no sé com explicar la il·lusió que em fa treballar un musical que m'encanta de dalt a baix.

Així que us dono pas perquè us endinseu al món de la laca, els pentinats alts, els balls amb parella, o als anys seixanta del musical *Hairspray*.

4.1. Anàlisi del musical de *Hairspray*

4.1.1. Introducció

La història de *Hairspray* comença al 1988 quan el realitzador John Waters⁵¹ i *New Line Cinema* llencen la idea original de *Hairspray*. La pel·lícula dirigida, escrita i produïda per John Waters, que es va convertir en una comèdia clàssica de culte. Aquesta pel·lícula va ser protagonitzada per Ricky Lake fent de Tracy i Divine fent d'Edna.

Aquesta pel·lícula va ser la base perquè posteriorment, al 2002, es fes el musical.

---

⁵¹ John Waters: director de cinema, actor, escriptor i fotògraf nord-americà. És conegut des dels 70, per les seves pel·lícules de culte com: *Mondo trasho* (1969), *Multiple Maniacs* (1970), *Pink Flamingos* (1972), *Female Trouble* (1974), *Desperate Living* (1977), *Hairspray* (1988), *Cry-Baby* (1990), *Serial Mom* (1994), *A Dirty Shame* (2004).

El musical *Hairspray* és un fenomen escènic i de públic de principi del mil·lenni, un dels més exitosos, relacionant-se amb la pantalla cinematogràfica. En aquest musical hi trobem un to burlesc⁵² a la vegada que recrea els anys seixanta. Més concretament, una història situada al 1960 a Baltimore.

Aquesta comèdia desbordant amb personatges extravagants es va realitzar gràcies a la producció de Paul Huntley⁵³. També gràcies a les bases musicals de Marc Shaiman⁵⁴ i Scott Wittman⁵⁵, juntament amb Marc O'Donell⁵⁶ i Thomas Meehan⁵⁷. I finalment amb un vestuari dissenyat per William Ivey Long, l'escenografia de David Rockwell⁵⁸ i la coreografia de Jerry Mitchell⁵⁹. Totes aquests factors van influir fantàsticament en el musical, estrenat el 15 d'agost del 2002.

El repartiment original de Broadway va ser el següent: Marissa Jaret Winokur i Harvey Fierstein als papers principals de Tracy i Edna, respectivament. Però trobem altres actors com: Laura Bell Bundy, Kerry Butler, Linda Hart i Dick Latessa que cobrien papers protagonistes.

Argument: sinopsi i resum

SINOPSI: Tracy Turnblad, una noia grassoneta, que segueix la moda dels anys seixanta al màxim, està boja per la dansa. I amb l'ajuda de la seva mare, l'Edna Turnblad, Tracy es desvia per aconseguir l'amor, la fama, i la igualtat racial. Tracy, i la seva amiga Penny, són fanàtiques seguidores d'*El show d'en Corni Collins*, un

---

⁵² Burlesc: Gènere literari que ridiculitza costums, institucions o persones per mitjà d'una imitació incongruent on el fons i la forma són contrastats, presentant els temes trivials amb severitat irònica o tractant amb lleugeresa temes seriosos.

⁵³ Paul Huntley: gran productor londinenc que destaca amb les produccions de *Cats*; *Kiss me, Kate*; *The Producers* i *Hairspray*.

⁵⁴ Marc Shaiman: compositor de cinema nord-americà. El seu primer debut va ser *Saturday Night Live*, i al 1990 amb el thriller *Misery*. Ha compostat les bandes sonores de moltes pel·lícules: *The Addams Family* (1991), *A Few Good Men* (1992), *Sister Act* (1992), *Alguna cosa per recordar* (1993), *The American President* (1995), *El club de les primeres esposes* (1996), *George of the Jungle* (1997), *Patch Adams* (1998), *South Park: Bigger, Longer & Uncut* (1999) i *The Kid* (2000).

⁵⁵ Scott Wittman: director americà, autor i escriptor de Broadway, concerts, i la televisió. Col·laborador de *Hairspray*.

⁵⁶ Marc O'Donell: és un escriptor i humorista americà. Va ser l'escriptor i llibretista musical.

⁵⁷ Thomas Meehan: llibreter musical americà. Premiat als *Tony* al Millor Llibre de un musical en tres ocasions: *Annie* (1977), *The Producers* (2001) i per *Hairspray* (2003).

⁵⁸ David Rockwell: arquitecte i dissenyador nord-americà, fundador de Rockwell Group (1984). Ha dirigit nombrosos projectes de dissenys teatrals així com els dissenys escenogràfics de: *Hairspray*, o *Legally Blonde*.

⁵⁹ Jerry Mitchell: director de teatre i coreògraf nord-americà. El trobem de coreògraf a: *You're a Good Man, Charlie Brown*, *The Full Monty*, *Legally Blonde*, *Hairspray*, *Catch Me If You Can*, *Grease*, *The Rocky Horror Show*, *Jekyll&Hyde*, i *Love Never Dies*.

programa de televisió que té els "hits" musicals de l'època i compta amb els ballarins i ballarines més presumits i presumides de la ciutat.

Un dia, a través del "show", s'anuncia que hi ha un lloc vacant en el cos de ballarins, i aquesta és la gran oportunitat que té la Tracy per a presentar-se. A partir d'aquest moment, la vida de la Tracy, fa un gir rotund: s'enamora, balla a la televisió, somriu; mentre lluita amb força contra la segregació racial, aconseguint que els seus amics d'altres ètnies puguin ballar amb ella al *Show d'en Corni Collins*.

RESUM: Tracy, una adolescent que només pensa en ballar i en ser famosa comença a presentar-nos la seva ciutat de Baltimore amb la cançó "Good Morning Baltimore". Cada dia després de l'escola, Tracy corre cap a casa amb Penny, la seva millor amiga, per veure "The Nicest Kids in Town" al show de ball adolescent local, *The Corny Collins Show*. Alhora, les respectives mares es queixen i critiquen el programa, ja que per elles és massa "modern".

Just quan les mares estan criticant el programa, s'anuncia que hi ha un lloc vacant entre les ballarines de *The Corny Collins Show*. Tracy, il·lusionada per anar-hi, veu com la seva mare li ho prohibeix. Però l'endemà, la Tracy i la Penny, se'n van a les proves. Allà, la directora veu ballar la Tracy, però en comptes de fixar-se en com es mou, només es fixa en el seu físic, i això comporta que no l'agafin al programa. Però de tornada a l'escola, es troba en Link, i s'enamora d'ell, llavors a classe la Tracy és enviada a la sala de càstigs perquè està somiant amb en Link. Allà es troba amb Seaweed, un ballarí negre, i fill de Motormouth Maybelle, el presentador de Dia dels Negres, qui li ensenya diversos passos de ball.

Tracy fa servir els nous passos de ball al *Sophomore Hop*, a l'escola on hi ha el presentador Corni Collins en persona. Quan en Corny veu ballar a la Tracy, li dóna un lloc al show. Així, Tracy aconsegueix fer-se un lloc al programa i que la seva mare s'emocioni d'allò més. Al cap dels dies, la Tracy va agafant molta popularitat entre els adolescents de Baltimore.

Un dia, la Tracy i la Penny, queden amb en Seaweed a la botiga de discos de la seva mare. Allà, passen la tarda envoltades de "gent negra", i just aquella tarda la mare d'en Seaweed rep la notícia que aquest any serà l'últim en què se celebri "el dia dels negres" al programa d'en Corni Collins. Contra aquesta situació, decideixen manifestar-se tots contra la cadena de televisió. Amb aquestes "revoltes" acaben tots tancats a la presó i Wilbur (el pare de la Tracy) paga la fiança de tots ells. Al cap de poques hores, la Tracy es troba sola, enyora en Link i en Link enyora la Tracy, i al mateix temps, la Penny es queda castigada a casa, perquè la seva mare Prudy, veu que la seva filla s'està movent amb "gent negra" i això no li fa gens de gràcia.

Així doncs, Tracy, indignada per la situació racista, munta una situació estratègica perquè el dia de "*Miss Laca Adolescent*" també hi puguin actuar els seus amics de color.

Amber (la filla de la directora de la cadena de televisió) mostra els seus talents en un intent de tenir més vots per part dels telespectadors. Tot just quan s'han

d'anunciar els resultats, Tracy apareix a l'escenari, on s'uneixen Link, Penny, Seaweed, Edna, Wilbur, Inez (la germana d'en Seaweed), i Motormouth i canten la cançó de *You Can't Stop the Beat*. I amb aquest ball s'enuncia que el *The Corny Collins Show* a partir d'ara integrarà les persones negres per ballar cada dia al programa.

Personatges principals

TRACY TURNBLAD: És una adolescent boja per ballar i enamorada d'en Link i enamorada de la vida. És molt innocent però molt lluitadora, té les idees molt clares quan es tracta de perseguir el seu somni o lluitar per una causa justa. El seu físic es destaca perquè té sobrepès, però té un cor enorme, ganes de ballar i ser feliç.

EDNA TURNBLAD: El seu paper, està interpretat per un home. La mare de la Tracy és molt grassa i fa molts anys que està tancada dins de casa. L'exterior li fa por. Considera que la seva filla s'està endinsant dins d'un món televisiu que no li pertoca. Tot i així és un personatge molt sincer, simpàtic i dolç. No deixa de ser la mare que es preocupa per la seva filla.

PRUDY PINGELTON: És la mare de la Penny. És una senyora conservadora i creient, i per les seves ideologies, s'escandalitza en veure la societat dels anys 60. També s'escandalitza perquè la seva filla es mou en uns àmbits una mica "perillosos": envoltada de "gent negra", influenciada per la seva amiga Tracy, enlluernada per la moda dels seixanta i pel programa d'en Corni Collins.

PENNY PINGELTON: És la millor amiga de la Tracy. És molt guapa i sempre està menjat lllaminadures. És primeta i li agrada acompanyar a la Tracy a les proves. Segueix el programa d'en Corni Collins, i admira molt la Tracy. És una noia molt prudent. Tot i així s'enamora d'en Seaweed, prescindint dels advertiments racistes de la seva mare.

CORNY COLINS: És l'Elvis Presley de l'època, perquè ens entenguem. És un personatge fabulós, el presentador del seu propi programa, però respecta i accepta tal i com són totes les persones. És ell qui ha triat a la Tracy perquè surti a ballar al programa i no li importa que hi ballin negres. És molt cregut i sempre va molt repentinat.

LINK LARKIN: És l'estrella adolescent masculina del programa d'en Corni Collins. Al principi de la història està amb Amber de parella, però en conèixer la Tracy, s'enamora d'ella i de la seva actitud lluitadora. És molt pinxo i presumit, per això s'ho creu tant a l'hora de ballar o de sortir al programa.

AMBER VON TUSSEL: La princesa malcriada i egoista de *The Corny Collins Show*, és la filla de la directora de la cadena de televisió. És rossa, rica, racista, i gens tolerant. En resum, és molt mala persona i es pensa que el món gira al seu voltant. D'altra banda, està disposada a fer el que sigui per guanyar el concurs de *Miss Laca Adolescent* per convertir-se en una gran estrella.

SEAWED: És un personatge clau, professor de ball i amic de la Tracy. És negre, però està disposat a lluitar per aconseguir que la gent el respecti. Està enamorat de la Penny, i és un personatge molt modest, dolç i atractiu.

4.1.2. Anàlisi dels continguts ***Idea de fons del musical***

Al musical de *Hairspray* trobem diverses idees, que són molt importants, per entendre a fons de què tracta el musical:

- L'esperit d'una comunitat per eliminar la segregació racial. El racisme presentat en un programa de televisió públic, el moviment de la integració, etc. Tot està vist per una persona de pell clara.
- La importància de viure en comunitat i saber integrar a tothom.
- La divisió entre els nens impopulars i els populars
- La bellesa interior de cada persona. En aquest musical, s'utilitzen molt els estereotips de caràcter àmpliament representats amb la noia amb sobrepès, desastrosa, però a la vegada amb un cor enorme; la gent rica i neta de l'època, però egoista, no tolerant i poc sociable, etc.
- El valor de la felicitat sobre els diners
- L'èxit com a resultat del talent i de treballar dur. La lluita pel teu somni encara que et discriminin. És una història molt positiva sobre ser fidel a tu mateix. Si ho ets, i estàs segur de tu mateix, pots aconseguir els teus somnis.

4.1.3. El musical en la història ***Hairspray i el seu context històric.***

Amb exuberància i lleugeresa, el musical intenta endinsar-se als conflictes racials dels Estats Units als anys seixanta. Creant el personatge de Tracy, una noia que destaca amb un físic contrari als altres físics estereotipats, que s'oposa a la segregació racial.

"La història de *Hairspray* la vaig escriure al meu llit, al meu departament de Baltimore. Vaig viure amb tot això que explico a la pel·lícula quan vaig créixer a Baltimore a principis dels anys seixanta. Acostumava a veure un programa de televisió on hi havia un concurs de ball anomenat *The Buddy Dean Show* i fins i tot hi vaig estar una vegada. Jo, igual que la resta de nens blancs escoltàvem música negra. Teníem tres canals de ràdio on només hi posaven música negra"⁶⁰ diu John Waters.

John Waters va veure com convivia dues cultures a la ciutat de Baltimore. El resultat de tot això, va ser una història que reflectia la seva visió de la vida a Baltimore del 1962.

Waters explica que aquesta pel·lícula és la perspectiva d'una persona blanca del moviment de la integració (vista des dels ulls d'una adolescent).

---

⁶⁰ Audiocomentari del director Adam Shankman. *Hairspray* [DVD] (2007) Adam Shankman (dir.). New Line Cinema. 1 disc òptic (DVD). (112 min).

“Crec que la meua pel·lícula va obtenir un ressò entre la gent perquè era graciosa, però redimia la societat sense fer discursos ni cap mena d'explicacions. La diferència més gran entre la meua vida i la pel·lícula és que al programa de televisió *The Buddy Dean Show* mai hi va haver una noia amb sobrepès. Potser va ser això que vaig crear el personatge de la Tracy, perquè representava totes aquelles persones que perseguien un somni, una noia grassoneta que volia ballar. Al *The Buddy Dean Show*, no hi havia noies grasses. La Tracy, representava el somni de qualsevol que hagués d'aguantar la discriminació”.⁶¹

Per arribar a aquesta situació, ja des del 1600 molts africans eren venuts i transportats al sud dels EEUU, fins al segle XIX. Al 1807, es va aprovar la llei que prohibia "el tràfic" d'esclaus; tot i que això no va solucionar els problemes del manteniment de l'esclavitud.

Els Estats Units eren estats organitzats com a federació. Al nord hi havia treball lliure, però als estats del sud vivien del cotó i dels seus esclaus; fins que Lincoln va abolir parcialment l'esclavisme el 1860, un dels motius de l'esclat, un any després, de la guerra civil entre el nord i el sud.

Malgrat el triomf del Nord teòricament antiesclavista, pocs anys després, es van imposar en els estats sudistes unes lleis racistes segregadores conegudes popularment com les lleis de Jim Crow. En aquestes es separaven els blancs i els negres d'escoles, bars, restaurants, places, matrimoni, seients del transport públic. I defensava la doctrina del 1896 "iguals, però separats", la segregació.

Això es va mantenir fins després de la 2a Guerra Mundial. Amb el president Harry Truman, al 1948, es va signar "l'ordre executiu 9981" amb què s'acabava la segregació a l'exèrcit americà. Però per aconseguir l'abolició total a la resta d'àmbits es va haver d'esperar fins als anys seixanta, amb un èxit final el 1964 amb el *Civil Rights Act*.

El moviment antisegregacionista té el punt d'arrencada l'1 de desembre del 1955, a Montgomery (Alabama), Rosa Parks, es va negar a aixecar-se del seu seient de l'autobús per cedir-li el lloc a un ciutadà blanc. Per aquesta acció Rosa Parks, va ser arrestada, jutjada, declarada culpable, i empresonada per desordre públic.

Una de les conseqüències va ser que sorgís un fort moviment per lluitar contra la violència i la discriminació que patien els afroamericans; el naixement de la NAACP⁶², que organitzarà revoltes als 50 per eliminar les lleis de Jim Crow.

Martin Luther King, és un dels personatges a destacar d'aquella època. Va ser un activista a favor dels negres nord-americans. Durant els anys seixanta, va ser un

---

⁶¹ Audiocomentari del director John Waters. *Hairspray. Los orígenes de Hairspray*. [DVD] (2007) John Waters (dir.). *New Line Cinema*. 1 disc òptic (DVD). (112 min).

⁶² NAACP: *National Association for the Advancement of Colored People*, organització nacional fundada al 1909 que lluita per la justícia social i els drets civils dels ciutadans nord-americans.

dels principals líders que va defensar els drets civils per als negres. Va obtenir el Premi Nobel de la Pau del 1964. Va morir assassinat 4 anys després.

Impacte artístic i social de la pel·lícula

"Crec que la meua pel·lícula va provocar un ressò a la gent perquè era graciosa, però redimia la societat sense fer discursos ni cap mena d'explicacions"⁶³

Hairspray i el seu impacte va començar al 1988, quan es va estrenar la pel·lícula. En aquells temps, la gent ja havia oblidat les polèmiques de la segregació racial i en veure la pel·lícula, John Waters, els la va tornar a "recordar" d'una manera molt més graciosa, així que la gent es va quedar amb el to humorístic de la pel·lícula i no pas amb la història de Baltimore. Després el nom de *Hairspray* ja es coneixia, però en arribar a Broadway al 2002, va ser encara més impactant, ja que el musical en si reflectia les idees de la pel·lícula del 1988, però amb aquell to humorístic que Waters havia mostrat. Tot i això, el públic es quedava amb la idea de "la noia grassoneta", els "negres", però és molt probable que en presentar un musical de manera graciosa, els espectadors trobessin que no va ser tan important la segregació racial i és tot el contrari. Fins i tot la pel·lícula musical del 2007, entrava dins del gènere de comèdia i una servidora no va entendre què era o quina importància o ressò va tenir la segregació racial a la societat dels anys seixanta, fins pocs anys després.

Aquesta idea que ens va presentar John Waters, en els seus temps, no volia ser una comèdia, si de cas una reflexió o una paròdia de tot allò que passava als anys seixanta mentre uns quants es manifestaven als carrers i els altres miraven el programa més "popular" de l'època a la televisió.

Versions posteriors

Hairspray va ser un altre èxit trencador. En el 2002 es va emportar vuit premis Broadway fins i tot el de Millor Musical. "*Hairspray: the musical*" va ser nominat a tretze premis Tony⁶⁴ i de tots ells en va guanyar vuit: millor musical, millor llibre musical, millor música (música i lletra), millor actuació masculina protagonista (per a Harvey Fiestein), millor actuació femenina protagonista (per a Marissa Jaret Winokur) millor actuació de repartiment (per a Dick Latessa), millor disseny de vestuari (per William Ivey Long) i millor direcció musical (per a Jack O'Brien).

La producció de Londres va ser nominada a onze premis *Laurence Olivier*⁶⁵ i va obtenir-ne tres, on un d'ells era el de Millor Musical. Després d'un període de

---

⁶³ Audiocomentari del director John Waters. *Hairspray. Los orígenes de Hairspray*. [DVD] (2007) John Waters (dir.). *New Line Cinema*. 1 disc òptic (DVD). (112 min).

⁶⁴ Premis Tony: *Tony Awards* és una gala celebrada anualment a la ciutat de Nova York. Els premis són atorgats a les produccions teatrals realitzades a Broadway.

⁶⁵ Premis Laurence Olivier: és una gala celebrada anualment a la ciutat de Londres. Són atorgats per la *Society of London Theatre* i es concedeixen per reconèixer l'excel·lència al teatre professional dels espectacles del West End i altres produccions teatrals de Londres.

prova, va arribar al teatre *Neil Simon* el 15 d'agost de 2002. On va estar fins al 2009. Al 2003 va fer gira pels Estats Units d'Amèrica, al 2004 a Toronto, 2006 a Las Vegas.

Al 2007, es va estrenar la versió cinematogràfica, on sortia John Travolta⁶⁶ fent el paper d'Edna, fent homenatge a la tradició en què el paper l'interpreti un home o un transvestit, des que Divine⁶⁷ ho va fer a la primera pel·lícula de John Waters.

El mateix any es va estrenar al West End de Londres.

Shaftersbury Theatre va tenir el musical fins a l'octubre de 2009.

Al 2010, va tornar a fer gira pels Estats Units d'Amèrica; i al 2011, a Sydney.

Concloent així aquest apartat, podem dir que *Hairspray* ha sigut un fenomen musical que actualment ja s'ha vist i és conegut a tot el món. *Hairspray* funciona com a mirall de la societat de l'època en què es va produir, presenta unes idees clares que desafien el que és quotidià sense ser un musical radical.

4.2. Introducció al procés de direcció i muntatge de *Hairspray*

He triat fer una adaptació de tot el musical de *Hairspray* perquè considero que és molt difícil triar una sola escena. He volgut mostrar la història del musical amb una escena d'una duració d'uns vint minuts amb quatre de les cançons més emblemàtiques del musical. Crec que els temes són molt interessants: la segregació racial, el físic, els estereotips televisius, i els anys seixanta.

Per crear uns vint minuts del musical, i reflectir tot el que passa, he hagut de fer moltes coses. Començant per asseure'm davant d'una pàgina en blanc i escriure un guió, on hi intervenen cançons. Per al guió cal triar les cançons que millor expliquen les idees principals de *Hairspray*. Vaig analitzar de les quatre cançons triades quines eren les que tenien missatges "amagats" és a dir, les que ens donaven molta informació sobre la situació històrica. Així que quan vaig veure que *Welcome to the sixties* i *The Nicests Kids in town* ens donaven certa informació, no vaig dubtar ni un moment a traduir-les al català. Va ser una feina una mica costosa ja que les síl·labes m'havien de quadrar amb el ritme de la cançó i la melodia, i a la vegada no podia canviar gaire el missatge que deia la lletra anglesa.

Bé, amb tot això, mig entre mànigues, vaig decidir-me a triar personatges, crear coreografies per a cada cançó, una escenografia, un vestuari, tot. Sincerament, ho he fet per passar una bona estona amb els meus amics, treballant en allò que ens agrada fer: ballar, cantar i interpretar.

---

⁶⁶ John Travolta: és un actor americà, que ha protagonitzat una llista inacabable de pel·lícules, una a destacar és *Grease*, el musical.

⁶⁷ Divine: Harris Glenn Milstead va ser un actor i cantant nord-americà conegut per la seva caracterització de "drag queen" Divine, que li va donar gran èxit i reconeixement al gènere musical. Ha destacar les pel·lícules de John Waters: *Pink Flamingos* i *Hairspray*.

4.3.- Creació de l'adaptació de l'espectacle "Hairspray"

4.3.1. El guió de l'escena adaptada del musical "Hairspray"

HAIRSPRAY

Breu dramaturgia de Júlia B.

S'encenen els llums i comença a sonar la cançó, hi ha molt caos, tota la companyia s'està preparant per sortir a la televisió i la Tracy i la Penny, s'ho miren a un extrem de l'escenari, miren el programa d'en Corny Collins.

THE NICEST KIDS IN TOWN

CORNY

Hola nois i noies de Baltimore!
No canvieu de canal
perquè és l'hora del Show de Corni Collins
Patrocinat per laca "Ultraforta"

CORNY

CADA TARDA
QUAN SONA EL RELLOTGE

TOTS

BOP-BEE-BA, BA-BA-BA-BA, BEE-BA

CORNY

ES CREA UN CAOS
PER TOTA LA CIUTAT YEAH.

TOTS

BOP-BEE-BA, BA-BA-BA-BA, BEE-BA

CORNY

ES TREUEN LES JAQUETES
LES DEIXEN ALLÀ
I ES MOUEN, MOUEN, MOUEN,
SENSE PARAR
PERQUÈ AQUESTS SÓN ELS NOIS
BONS DE LA CIUTAT

TOTS

UH, UH, UH

CORNY

CADA TARDA
OBREN EL TELEVISOR

TOTS

NA, NA, NA, NA, NA, NA, NA-NA-NA-NA

CORNY

PUGEN EL VOLUM
PERQUÈ ELS PARES NO HI SÓN, YEAH

TOTS

NA, NA, NA, NA, NA, NA, NA-NA-NA-NA

CORNY

CRIDEN I BALLEN
COM ELS FANS
PRACTIQUEN CADA PAS
NO S'OBLIDEN DE CAP
PERQUÈ AQUESTS SÓN ELS NOIS
BONS DE LA CIUTAT

TOTS

UH,UH,UH

CORNY

NOIS BLANCS
QUE SEGUEIXEN EL RITME
I EL GRAN DIA DELS NEGRES, UN COP AL MES
I JO SÓC L'HOME QUE HO FA TOT GIRAR
SENYOR CORNI COLLINS
AMB EL RITME VIU, DE BALTIMORE JA!

PER AIXÒ CADA TARDA
VINE AMB MI.

TOTS

BOP-BEE-BA, BA-BA-BA-BA, BEE-BA

CORNY

PERQUÈ VOLS ESTUDIAR,
SI ES POT BALLAR I CANTAR?

TOTS

BOP-BEE-BA, BA-BA-BA-BA, BEE-BA

CORNY

OBLIDA'T DE LES "MATES",
I DEL CATALÀ.
SEMPRE POTS FER ELS DEURES
AL MATÍ O AL BUS
HAS APRÈS QUE ETS
UN NOI BO DE LA CIUTAT

TOTS
UH;UH;UH

CORNY
Passem llista?
Amber
Brad
I.Q!
Noreen!
Doreen!
I jo, sóc en Link
(Crits de noies)

CORNY
AIXÍ CADA NIT,
ET MOURÀS AL TEU LLIT.

TOTS
PONY-PONY, OOH, PONY-PONY

CORNY
MOU-TE NENA!
EL BAIX I LA BATERIA
SONEN AL TEU CAP

TOTS
MONY-MONY, OOH, MONY-MONY

CORNY
Si TENS SON,
A CLASSE CLAPARÀS!
NO TINDRÀS PLAÇA
A LA UNIVERSITAT
PERÒ TINDRÀS L'ASPECTE
DE NOI BO DE LA CIUTAT
(TALLAR...AL FINAL)

TOTS
SERÀS UN NOI, BO DE LA CIUTAT.

FOSC

S'encenen els llums de l'escenari. Un sol focus. Il·lumina la cara de l'Edna, com si estigués en un interrogatori.

Edna: Hola...el meu nom és Edna.

Tots: Hola Edna (*veu*)

Edna: He vingut aquí, per si trobo la solució als meus problemes. Bé, jo de fet, no sóc ni alcohòlica, ni drogoaddicta, ni tinc problemes amb la meva manera de

vestir... Vull dir, que estic bé, no com vosaltres...en fi, és igual... Només és que durant molts anys he estat tancada a casa, treballant, sóc modista i tinc el negoci a casa. Els clients vénen a casa amb la roba i els l'arreglo: planxo, cuso, tenyeixo...Faig de tot. El meu marit, es diu Wilbur, i té una botiga de joguines i "bromes" al costat de casa nostra, de manera que no he de sortir mai de casa. I tinc...tinc...una filla, la Tracy. És maca, maca. Molt ballarina, bonica, moreneta. Li agrada aquell programa de la televisió...(per ella) Com era? Ah, sí, el Show d'en Corni Collins. Aquell programa de les tardes...

Bé doncs...el meu problema és que, que... l'altre dia, la Tracy, em va fer sortir al carrer. A mi, que portava més de vint anys tancada a casa...

La llum directa a la cara d'Edna, desapareix. S'encenen altres focus, il·luminant tot l'escenari. Veiem que estem al carrer, a una part de l'escenari, a l'altra una porta i una butaca, són la casa de l'Edna. Apareix Tracy cantant

WELCOME TO THE 60's

TRACY

EI, MAMA, EI, MAMA

MIRA AL VOLTANT

TOTHOM COMENÇA A APENDRE'S UN NOU BALL

EI MAMA, EI MAMA

MIRA AL VOLTANT

TOTHOM PORTA PENTINATS MOLT MÉS ALTS

AIXÍ QUE CREMA CREMA EL PASSAT
DIGUES HOLA A L'AMOR DEL TEU COR
JA SÉ QUE EL MÓN VA DEPRESSA
PERÒ HAS DE GIRAR DE NOU

BENVINGUDA ALS ANYS SEIXANTA
OH, OH, OH,
BENVINGUDA ALS ANYS SEIXANTA
OH, OH, OH.

Vine als anys seixanta.

Edna: Ah! Fatal. Fatal. Horrorós. Vull dir que molt malament... Doctor, ja no sé què fer. Estic desesperada. No trobo remei. Aquests pentinats nous, aquestes modes, el cabell engominat... Va ser, horrible. El pitjor de tot, és que mentre anàvem cap a la botiga, em va dir que li agradava un noi de l'institut...un noi...ah, sí! Es deia, Link. Un dels que balla al programa del Show d'en Corni Collins. Doncs es veu, que la Tracy n'està "enamorada perduda" i que faria qualsevol cosa per ell. I com que li agrada ballar, es va presentar a l'audició per entrar al programa de la televisió... I sí, no sé què van veure en ella, pobreta, però la van agafar... I d'aquí no res sortirà per la televisió... *(pausa)* Quan vaig sentir que aquestes paraules sortien per la seva boca, em vaig posar histèrica, i li vaig dir que : Una merda! Que no hi aniria pas al programa!... *(pausa)* Potser em vaig passar, però em feia ràbia que l'haguessin agafat...al cap i a la fi, jo sóc més bona ballarina que ella... Morta de ràbia, la vaig

agafar, la vaig tornar cap a casa, agafant-li el canell molt fort, perquè no s'escapés... Quan vam arribar, la vaig tancar al celler. Amb clau. Vaig fer tres voltes al pany. I també li vaig lligar les mans amb una corda...

De sobte, s'encén un altre focus central (que només enfoca la cara d'una altra dona Prudy Pingleton - la mare de la Penny, l'amiga de la Tracy-)

Prudy: *(tallant-la)* La meva filla igual! I jo he fet el mateix. L'he tancat al celler. Em va parlar que volia ballar al programa del Show d'en Corni Collins el dia dels negres, allà, tots junts, barrejats. A part, em va parlar d'un noi, a la seva edat! Verge santa, quina nena m'ha sortit, està endimoniada! Ara està tancada, lligada a les golfes de casa. Sense menjar, ni beure, tres dies! *(pausa)* No ho sé, potser em vaig precipitar...però, quan vaig sentir que al programa barrejaven tot tipus de gent, em va agafar una sensació de fàstic, que Déu m'ajudi...I em doni forces...

Els llums es van apagant fins que ens trobem l'escenari a les fosques. I sentim el suposat doctor amb la veu del presentador Corny Collins.

Veü en off (Corny Collins): El show d'en Corni Collins és molt influenciable...però no pateixin. Crec, com a doctor, que les seves filles aprendran el càstig, i mai més tornaran a entrar, ni se'ls hi passarà la idea de mirar aquest programa un altre cop, o el que és pitjor...presentar-s'hi!

FOSC

Mentre sentim la veü en off, els llums s'encenen. Veiem dos llits, i dues noies lligades a ells. La Tracy i la Penny.

Tracy: Mama? EO! Papa? No arribaré a temps!!

Penny: Ma mare, és una histèrica de merda!

Tracy: Tant de bo, estigués el Link, aquí...

De sobte apareix, en Link posant amb la seva figura tan famosa. Tracy al·lucinada mira a públic.

Penny: Tant de bo en Seaweed, fos aquí...

Apareix Seaweed, posant amb la seva figura. Penny al·lucinada mira al públic. Ells dos es queden congelats mentre el focus de l'escena el tenen Tracy i Link.

Tracy: Link! Però com ho has sabut?

Link: Ho posava al guió. Oh! Tracy! Com t'estimo! El programa ens espera! Ah, i els teus amics també...Som-hi?

Tracy: Sí!

Link va a deslligar les cordes que lliguen les mans de la Tracy. Queden congelats, i l'escena passa a l'atra parella.

Seaweed: Et rescataré... *(la besa)*

Penny: Oh, Seaweed, veig que t'importo. Em feia por, que el nostre color de pell ens mantingués separats...

Seaweed: (*referint-se als nusos*) La teva mare, va servir a la marina? Quins nusos!

Comença a sonar la cançó de Without Love. En aquesta cançó hi haurà un joc de llums: la parella que canta estarà il·luminada, l'altra tindrà una llum més baixa i estaran congelats.

WITHOUT LOVE

LINK

ONCE I WAS A SELFISH FOOL
WHO NEVER UNDERSTOOD
NEVER LOOKED INSIDE MYSELF
THOUGH ON THE OUTSIDE, I LOOKED GOOD!
THEN WE MET AND YOU MADE ME
THE MAN I AM TODAY
TRACY, I'M IN LOVE WITH YOU
NO MATTER WHAT YOU WEIGH
'CAUSE...

LINK - TRACY(& ENSEMBLE)

WITHOUT LOVE
LIFE IS LIKE THE SEASONS WITH
NO SUMMER
WITHOUT LOVE
LIFE IS ROCK 'N' ROLL WITHOUT
A DRUMMER
TRACY, I'LL BE YOURS FOREVER
'CAUSE I NEVER WANNA BE
WITHOUT LOVE
TRACY, NEVER SET ME FREE
NO, I AIN'T LYIN'
NEVER SET ME FREE, TRACY,
NO, NO, NO!!

SEAWEED

LIVING IN THE GHETTO
BLACK IS EVERYWHERE YA GO
WHO'D 'VE THOUGHT I'D LOVE A GIRL
WITH SKIN AS WHITE AS WINTER'S SNOW

PENNY

IN MY IVORY TOWER
LIFE WAS JUST A HOSTESS SNACK
BUT NOW I'VE TASTED CHOCOLATE
AND I'M NEVER GOING BACK

PENNY & SEAWEED & ENSEMBLE

'CAUSE WITHOUT LOVE
LIFE IS LIKE A BEAT THAT YOU CAN'T FOLLOW
WITHOUT LOVE
LIFE IS DORIS DAY AT THE APOLLO
DARLING, I'LL BE YOURS FOREVER
'CAUSE I NEVER WANNA BE
WITHOUT LOVE

SO DARLIN NEVER SET ME FREE

TOTS

LIKE A WEEK THAT'S ONLY MONDAYS
ONLY ICE CREAM NEVER SUNDAES
LIKE A CIRCLE WITH NO CENTER
LIKE A DOOR MARKED "DO NOT ENTER!"

DARLIN I'LL BE YOURS FOREVER
'CAUSE I NEVER WANNA BE
WITHOUT LOVE

WITHOUT LOVE
DARLIN YOU HAVE BEST BELIEVED ME,
NEVER LEAVE ME
WITHOUT LOVE

FOSC

Veü en off d'en CORNY COLLINS: Senyores i senyors, nens i nenes, blancs i negres. Avui és el gran dia del concurs de laca "Ultraforta". El concurs on pot participar tothom! I què es guanya? -s'ho deuen estar preguntant...-Un val de descompte per tot l'any, a la perruqueria "Pentinats molt alts"! Així que preparin els seus telèfons per trucar i votar.

Els llums es van encenent. I tornem a veure el plató de televisió del Show d'en Corni Collins. Hi ha gairebé tots els concursants i ell segueix parlant.

Corny: Els telèfons no paren de sonar i els resultats són difícils de saber...

És veü un gràfic, on tots els resultats són molt baixos però el del nom de l'Amber, està molt alt. Apareix el noi/noia del sobre.

Corny: Ja tenim el veredict. I és que Amber Von Tussle...

Tracy: ...és a punt de ser derrotada...

YOU CAN'T STOP THE BEAT

TRACY

YOU CAN'T STOP AN AVALANCHE AS IT RACES DOWN THE HILL
YOU CAN TRY TO STOP THE SEASONS, GIRL, BUT YOU KNOW YOU NEVER WILL
AND YOU CAN TRY TO STOP MY DANCING FEET, BUT I JUST CANNOT STAND STILL!
BECAUSE THE WORLD KEEPS SPINNING ROUND AND ROUND
AND MY HEART'S KEEPIN' TIME TO THE SPEED OF THE SOUND
I WAS LOST STIL I HEARD THE DRUMS, THEN I FOUND MY WAY

TRACY & LINK

BECAUSE YOU CAN'T STOP THE BEAT
EVER SINCE THIS WHOLE WORLD BEGAN
A WOMAN FOUND OUT IF SHE SHOOK IT, SHE COULD SHAKE UP A MAN
AND SO I'M GONNA SHAKE AND SHIMMY IT THE BEST THAT I CAN TODAY
BECAUSE YOU CAN'T STOP THE MOTION OF THE OCEAN OR THE SUN IN THE SKY
YOU CAN WONDER, IF YOU WANNA, BUT I'LL NEVER ASK WHY
AND IF YOU TRY AND HOLD ME DOWN I'M GONNA SPIT IN YOUR EYE AND SAY
THAT YOU CAN'T STOP THE BEAT!

PENNY

YOU CAN'T STOP THE RIVER AS IT RUSHES TO THE SEA
YOU CAN TRY TO STOP THE HANDS OF TIME, BUT YOU KNOW IT JUST CAN'T BE!
AND IF THEY TRY TO STOP US, SEAWEED, I'LL CALL THE N DOUBLE A C P
BECAUSE THE WORLD KEEPS SPINNING ROUND AND ROUND
AND MY HEART'S KEEPIN TIME TO THE SPEED OF SOUND
I WAS LOST STIL I HEARD THE DRUMS, THEN I FOUND MY WAY

PENNY & SEAWEED

BECAUSE YOU CAN'T STOP THE BEAT! [tornada]

EDNA

OH, OH, OH
YOU CAN'T STOP TODAY [NO!]
AS IT COMES SPEEDING DOWN THE TRACK [OH, CHILD YES!]
YESTERDAY IS HISTORY [BE GONE!]
AND IT'S NEVER COMIN BACK! [LOOK AHEAD, BECAUSE...]
TOMORROW IS A BRAND NEW DAY, AND IT DON'T KNOW WHITE FROM BLACK [YEAH!]
BECAUSE THE WORLD KEEPS SPINNING ROUND AND ROUND
AND MY HEART'S KEEPING TIME TO THE SPEED OF SOUND
I WAS LOST TIL I HEARD THE DRUMS, THEN I FOUND MY WAY
BECAUSE YOU CAN'T STOP THE BEAT! [tornada]

TOTS

AH, AH, AH!
EVER SINCE WE FIRST SAW THE SUN
A MAN AND WOMAN LIKE TO SHAKE IT WHEN THE DAY IS DONE
AND SO WE'RE GOING TO SHAKE AND SHIMMY IT AND HAVE SOME FUN TODAY!
CAUSE YOU CAN'T STOP THE MOTION OF THE OCEAN OR THE RAIN FROM ABOVE
YOU CAN TRY TO STOP THE PARADISE WERE DREAMIN OF
BUT YOU CANNOT STOP THE RHYTHM OF TWO HEARTS IN LOVE TO STAY!
YOU CAN'T STOP THE BEAT! YOU CAN'T STOP THE BEAT! YOU CAN'T STOP THE BEAT!

FOSC

FINALE

4.4.- Direcció i muntatge de l'espectacle Hairspray:

4.4.1. Fitxa artística

PERSONATGES

Corny Collins: **Marc Udina**

Edna: **Marc Oller**

Prudy: **Lidia Casanova**

Link: **Iñaki Martínez**

Tracy: **Júlia B.**

Penny: **Júlia Molins**

Seaweed: **Mario Silva**

Amber: **Cristina Lopez**

Doreen: **Anna Castillo**

Direcció: **Júlia B.**

Ajudants de direcció: **Iñaki Martínez i Marc Udina**

Coreografia: **Iñaki Martínez, Lídia Casanova i Júlia B.**

Direcció musical: **Júlia B.**

Traducció de les cançons al català: **Júlia B.**

Direcció Vocal: **Iñaki Martínez i Júlia B.**

Direcció de dicció anglesa: **Iñaki Martínez**

Escenografia, caracterització i vestuari: **Marc Udina i Júlia B.**

Il·luminació: **Victor Algo**

Audiovisuals: **Miquel Camacho**

Agraïments: **Almeria Teatre, Gataro S.L.**

4.4.2 Dietari de la direcció de l'escena de Hairspray

Dissabte 29 d'octubre

Hola diari, avui començo a escriure't. I per què? Perquè durant uns quants dies dirigiré una adaptació d'una escena del musical de *Hairspray*, que fins i tot he escrit jo. Avui, ha estat el primer dia d'assaig, i com a tal t'he de presentar a qui he triat per fer de personatges: en Marc Udina, farà de Conri Collins; en Marc Oller, d'Edna; l'Iñaki Martínez de Link; en Mario, de Seaweed; la Cristina López, d'Amber; la Júlia Molins de Penny; la Lidia de Prudy, l'Anna Castillo de Doreen i jo també actuaré, faré de Tracy, tot i que sóc prima, ho "modificarem" de manera que en comptes de ser grassa, seré lletja. Un cop fetes les presentacions, passaré a explicar-te què hem fet avui.

Primer, a les deu del matí, la Lídia i jo, hem començat a crear la coreografia de la cançó "*The Nicests kids in town*". T'avisó, és una coreografia bastant difícil, crec que ens hem passat, perquè la primera fila fa els passos diferents que la segona fila, després hi ha molts canvis de posicions, i fins i tot els nois fan passos diferents que les noies, a part la Júlia i jo, simularem que estem mirant el programa del Show d'en Corni Collins i també ho ballarem. És a dir, que tot això pot ser bastant catastròfic...Bé, durant aquesta estona hem decidit les posicions de ball de cadascú: l'Anna, l'Iñaki, la Lidia i la Júlia estaran a la primera fila, i faran els mateixos passos en diferència que els de la segona fila: en Marc, la Cristina, en Mario, i jo. Durant la coreografia hi ha molts canvis de posició i parelles. I les parelles són les següents: Marc i Anna; Cristina i Iñaki; Mario i Lidia; i Júlia i Júlia. Sé que dit així és bastant difícil de situar, però amb la presentació de l'escena es veuran molt millor les posicions, i sobretot els passos que hem fet.

Diari, segurament et deus imaginar que ha passat tot el matí, amb la llarga explicació que t'he fet; però no. Només eren les dotze del matí quan en Marc Oller ha arribat per treballar l'escena de text. I així ho hem fet, en Marc Oller, primer l'he fet asseure's a la taula i hem fet la primera lectura, després ha fet l'escena, i jo li he donat algunes indicacions de to, però sincerament ho ha fet molt bé. S'ha après el guió molt bé, només cal "torturar-lo" en qüestions de tons, i mirar els moviments que haurà de fer a la posada en escena. Després d'haver fet els monòlegs de l'Edna, he ajudat a en Marc Udina (en Corni Collins) a ensenyar-li a "quadrar" les síl·labes de la cançó traduïda al català. Després els hem ensenyat la coreografia als dos Marcs i a l'Iñaki (que ha arribat després). I per acabar, abans d'anar a dinar, hem muntat entre tots una part petita de la coreografia de "*You can't stop the beat*".

Hem dinat. I mentre dinàvem, els Marcs i jo, ens hem posat a xerrar de què fer amb el vestuari i l'escenografia. Hem arribat a la conclusió que a la "primera escena" on només es balla el "*The Nicests kids in town*" posarem un cartell on posi el nom del programa, després al fons esquerra de l'escenari posarem la tarima on hi haurà en Corni Collins, amb un panell on posarà els punts de cada ballarina del Show. I després en una banda hi haurà el meu germà, en Francesc, fent de càmera del programa de televisió i a l'altra la Penny i la Tracy mirant la televisió. A la segona escena, trobem l'Edna i la Prudy, i com a escenografia només necessitarem dues cadires. Després, a la tercera escena, necessitarem: dos llits (que els farem a partir de coixins, llençols i cadires) i mantes de colors (per ambientar-ho tot als anys seixanta). I finalment, a la quarta escena necessitarem el mateix que a la primera escena, el mateix plató de televisió. Hem decidit que el dissabte que ve la muntarem.

Quan estàvem fent el cafè hem parlat dels vestuaris de cadascú. Hem fet un esquema de tots els personatges i de tot el que necessiten. Després de tenir-ho tot ben aclarit, han vingut tots els que faltaven (excepte l'Anna i la Cristina) i els hem ensenyat els passos de la coreografia i diverses posicions. Hem avançat tant que hem acabat sencera tota la coreografia!

Com a primer dia de direcció no ha estat malament, tots estan molt disposats a ajudar-te, a part són molt bons amics, tot s'ha de dir. Però és molt cansat ja que és com si tu fossis un gran cervell que has de tenir respostes, coneixements i recursos per a totes les situacions. Ha sigut molt cansat perquè hem estat tot el dia ballant i cantant, i és matador! Però amb tot es pot! Així que a reposar i carregar piles pel següent dissabte, que ja hem quedat amb tots per portar coses de vestuari! Quines tinc ganes que arribi!

Vinga diari, bona nit i "arrivederchi"!

Dissabte 5 de novembre

Com es nota que avui ja és novembre, fa un fred a la sala d'assajos que espanta! I gairebé tots estan malalts i no han pogut venir...Potser que el dissabte passat féssim molta feina, qui sap.

Bé diari, no sé si te'n recordes però l'altre dissabte ni l'Anna ni la Cristina van poder venir a l'assaig. Així que, durant la setmana les vaig convocar per avui, avui al matí. Avui al matí, els hi he fet una prova de vestuari amb uns quants vestits

possibles (encara no sé quin "endossar" a cadascú perquè tots queden bé per a tots els personatges femenins) Bé, després de la prova de vestuari, els he ensenyat la coreografia de la cançó *The Nicest Kids in town*. S'ho han après molt bé, i com que ens sobrava temps, els he ensenyat uns quants passos de la cançó *You Can't Stop The Beat*, de la part del cor. Després hem fet un petit assaig de direcció musical amb elles dues, els he ensenyat les veus que han de fer a cada cançó i just quan hem acabat ha arribat en Marc Oller, per fer la seva escena.

Primer hem muntat el seu monòleg, amb la intervenció de la Tracy, l'escena on la Tracy canta *Welcome to the 60's*. En Marc ha portat la roba que es posarà per fer de mare, ha sigut molt divertit, perquè es posarà un coixí a sota de la roba per tenir un "cul gros" i fa molta gràcia veure'l disfressat de dona, i a més amb perruca. L'escena l'hem tornat a fer, amb en Marc i jo, amb el vestuari corresponent. Hem rigut molt. I això ens ha fet anar a dinar.

Després de dinar, en Marc Oller, en Marc Udina i jo, hem anat a comprar material per l'escenografia (a un basar, on tot és més econòmic). M'he gastat quinze euros, i hem comprat moltes coses: cartolines, permanents, tisoires, cola, pintura, retoladors, etc. I el millor de tot, és que hem trobat una capsa de cartró en un container i l'hem agafat, perquè l'utilitzarem per fer de faristol d'en Corny Collins. I amb tot el material comprat, hem muntat el faristol d'en Corny Collins, la pantalla on hi ha el títol del programa, i les puntuacions de les ballarines del programa per *Miss Hairspray*.

A mitja tarda han vingut tots els que han pogut i hem repartit els vestuaris. Però encara ens falten coses, petits complements que necessita cada personatge. Després, amb la Júlia, l'Iñaki i jo (el Mario està malalt), hem començat a cantar *Without Love*. Ha estat bé, però dissabte que ve la tornarem a fer amb en Mario, perquè sí que es pot treballar amb tres però millor amb quatre.

Per acabar la tarda, amb un bon somriure, hem muntat tota la part de parelles del *You Can't stop the beat*. Ha quedat molt i molt bé. Però tots nosaltres hem acabat molt cansats, així que, diari, me'n vaig a dormir que estar cansada és poc! Dissabte que ve, vindran tots (si es troben bé) i ho acabarem de netejar tot. I repassar-ho tot. Com n'és de divertit això de dirigir una idea...

Bona nit diari! Fins dissabte vinent.

Dissabte 12 de novembre

Jo no ho entenc, però cada dia fa més fred, diari! Se'ns congelen els peus i després no podem ballar!

Avui hem acabat l'escenografia. Faltava fer unes lletres per col·locar-les al fons de les escenes del *Show* d'en Corny Collins. Ha quedat molt bé. Ha quedat molt bé. Després amb en Marc Udina hem repassat la seva cançó, *The Nicest Kids in town* i li he marcat uns quants passos per fer (ja que ell no la balla tota sencera). En acabar, han vingut l'Iñaki, la Júlia i en Mario, i primer hem fet una lectura de l'escena, després he dirigit (vocalment) la cançó de *Without Love*, i entre els quatre hem fet la posada en escena: la Tracy i la Prudy estaran lligades als seus llits una a cada cantó de l'escenari, després els nois -en Link i en Seaweed- les vindran a rescatar i

finalment cantaran la cançó. A la cançó de *Without Love*, es faran uns quants passos amb parella: una cadeneta, una volta, etc. Més aviat, seran figures més visuals que passos de ball, és molt senzilla però així facilita que les veus se sentin més i siguin més fàcils de cantar-les.

Hem anat a dinar, i després a les quatre en punt ja estàvem fent coreografies i escenes. Ho hem repassat tot: totes les escenes, totes les cançons, totes les veus, totes les coreografies una i una altra vegada. Fins a més no poder! Hem fet de tot i més fins a dos quarts de vuit, (normalment pleguem a les vuit en punt) però ja no podíem amb l'esgotament físic i el fred. I a part, tots ja s'ho saben molt bé i no cal torturar-los fins que es congelin!

Avui, he escrit poc... Estic cansada. Res més. Vinga diari, la setmana que ve només assajarem al matí i serà un assaig general amb tot! Molt bona nit diari. Fins el proper dissabte!

Dissabte 19 de novembre

Diari, ens hauries d'haver vist la cara a tots quan hem entrat a la sala: cara d'adormits, però estàvem al·lucinant perquè feia més fred a la sala que a fora al carrer! Semblava que viatgéssim cap al pol nord perquè tots hem portat el vestuari ben guardat a dins de les maletes.

Avui, per si no te'n recordes, ha sigut l'assaig general. I ha anat molt i molt bé (només sé dir això!). Hem començat per obrir les maletes de cadascú, i hem fet una mena de reunió per acabar de consolidar el vestuari que portarà cada personatge. Ja és tot definitiu. Això ho dic perquè ja tenim el vestuari fixa't, només falta que dissabte vinent ningú s'oblidi de les mitges, o de les sabates o fins i tot dels calçotets! Faig broma! Però és que estic, bé, en realitat, tots estem molt emocionats amb aquest projecte!

Va, després d'haver-te explicat com estic, el pas següent que hem fet ha sigut: repassar. Sembla una tonteria però és molt important repassar-ho tot, sobretot si només assages un cop la setmana. Bé, com anava dient hem repassat, però què heu repassat? Et deus preguntar. Ben fàcil: les veus de totes les cançons, els moviments de cada escena, i les coreografies de cada cançó! Hem fet un repàs, i sort que era un repàs, perquè sinó hagués sigut un desastre mundial. Com que ha sigut un repàs més d'equivocacions que d'encerts, hem repassat el repàs. I això com es fa? Crec que aquest pas, no surt a cap manual de "Com ser un bon director" o "Vols muntar tu sol una escena?", així que he improvisat: he agafat un per un i els he ajudat a recordar i repassar. Mentrestant els altres repassaven les coreografies conjuntament. Per exemple, els he agafat en Mario i a l'Iñaki, el meu objectiu era que en Mario s'aprengué la lletra en anglès de la cançó *Without Love*, com que l'Iñaki també la canta i la melodia és molt semblant li he dit que m'ajudés, perquè òbviament jo no puc cantar una estrofa d'un noi (principalment perquè és molt greu i no hi arribo), però l'Iñaki, sí, així que jo li he dit què volia que fes i com volia que ho fes al Mario i l'Iñaki ha fet de "traductor" perquè en Mario ho entengués. I ens n'hem sortit molt bé. Tant que he agafat els dos Marcs i la Lídia, perquè em fessin la primera escena. M'he quedat sense paraules, perquè ho han fet molt bé. I

com que no volia parlar gaire els he dit que ho tornessin a fer tres, quatre vegades més. Perfecte.

Després d'aquesta mostra "perfecta" els hi he dit que podien fer un descans, normal, eren les dotze del migdia i encara no havien fet cap mos! Però, he sigut una mica dolenta, i en Mario, l'Iñaki, la Júlia i jo, ens hem quedat per fer el *Without Love*. Tot: l'escena, la cançó i la coreografia. Ho hem passat altres vegades i ens ho hem passat molt bé, i amb aquesta satisfacció hem anat a omplir la panxa!

Quan hem acabat el descans, jo tenia tres objectius molt clars: fer les tres escenes, amb les coreografies i les veus i el text que les presenta. I ho he aconseguit. Primer hem fet *The Nicest Kids in town*, i no t'enganyaré diari, l'hem repetit set cops. No sé si penses que som superherois però ho hem repetit diverses vegades per consolidar-ho. Després hem fet la segona coreografia de conjunt -la que es necessita tot el grup de "superherois"- *You Can't Stop The Beat*, aquesta ha anat molt millor, però les veus no estan molt consolidades encara (potser serà perquè és en anglès, qui sap!), tot i així l'hem repetit tres cops, i a la tercera va la vençuda, ha sortit genial! Finalment, tots ja han començat a recollir i plegar les seves maletes (perquè la setmana que ve, les han de portar al teatre) però el "quartet amorós" l'Iñaki, la Júlia, en Mario i jo, ens hem quedat una estona més per tornar a fer la cançó de *Without Love*. L'hem fet unes sis o set vegades, repassant-ho tot pas per pas: primer l'escena de text, després, les veus de la cançó, després la coreografia (sense cantar, només marcant els passos) i finalment hi hem posat tots els ingredients i hem fet l'escena amb tot a la vegada. I ha anat molt bé.

Avui no hem fet assaig a la tarda, perquè ja no és necessari, ara per ara el més important és que dissabte es faci un repàs de deu minuts.

Ah! I sobretot que, amb el desastre que sóc, no m'oblidi de tot allò que falta per fer o per comprar o per muntar! Fins i tot n'he fet una llista diari. On hi surt tot: l'escenografia, el vestuari de cadascú, la il·luminació, trucades que he de fer, el quid de maquillatge, el quid de costura, el quid de perruqueria, els milions i milions de pots de laca que he de comprar, i mil coses més!

Com que ja he fet la llista, ja puc estar més tranquil·la, i ja me'n puc anar a dinar una lasanya que ha fet la meva mare! Ja en sento l'olor! Vinga diari, fins el pròxim dissabte! Quina emoció tot plegat oi? Treure una idea del cap i posar-la damunt de l'escenari tal i com te l'imaginaves?

Petons! Fins dissabte!

Dijous 24 de novembre

Hola diari, sé que no esperaves que t'escrivís però avui he quedat amb el meu cosí, en Miquel. Ell ha acabat Comunicació i Audiovisuals, i com que és un expert de la càmera, ell i uns quants amics seus gravaran tota l'escena del *Hairspray*! Ens hem vist a l'Almeria Teatre, perquè veiés l'escenari, i així jo li he pogut explicar més fàcilment totes les escenes: com seran, quina il·luminació utilitzaré, quins personatges hi haurà a dalt de l'escenari, etc. Ha sigut una explicació curta, però molt precisa i segur que aquest dissabte ens en sortirem! (Toquem fusta!). Vinga diari, doncs fins dissabte!!

No tinc paraules, per descriure el que he viscut avui.

M'he llevat a dos quarts de vuit del matí, he agafat tota l'escenografia i quatre maletes plenes de vestits dels anys seixanta, de pots de laca, de maquillatge, de sabates, de clips, d'imperdibles, de mitges, de càmeres. De mil i una coses, semblava la Mary Poppins, però amb una diferència de tres maletes. He pujat al cotxe, i la següent parada ha sigut a l'Almeria Teatre. Allà, hem descarregat totes les maletes i l'escenografia. A dos quarts de nou, hem muntat la il·luminació de cada escena, i l'escenografia del plató de televisió del programa del Show d'en Corny Collins: una barra de cartró on hi ha en Corny, una cartolina al darrera amb el títol del programa, un plafó negre de fusta on hi ha les lletres de *Miss Hairspray* i les puntuacions de les ballarines i una cadira plena de pots de laca. A les nou han començat a arribar tots. Els amics del meu cosí també, mentre ells preparaven les càmeres i els micròfons, nosaltres ens estàvem pentinant, vestint, maquillant i fins i tot alguns més afònics que altres hem començat a escalfar la veu. Cadascú tenia molt controlat què havia de portar, tant de vestuari, maquillatge i pentinat. Ha sigut molt fort, perquè la Tracy, ha d'anar amb el cabell curt, i no sé com, sense haver de recórrer a una perruca o a unes estisores, el meu cabell s'ha fet curt, amb l'ajuda de molts i molts clips, moltes mans i molta laca.

Bé, quan tots estàvem a punt, hem gravat la primera escena. En aquesta es canta *The Nicest Kids in town*, ha sortit molt bé, jo ho mirava tot de gairell mentre ballava amb la Júlia i figurant que miràvem la televisió. Tot i així ho hem gravat tres cops per si hi ha errors, però això és perquè quedí bé per sempre, en una obra de teatre si fas un error en una funció, el fas; però a la pròxima no el fallaràs!

Seguidament, per no canviar d'escenografia, ja que és molt pesada d'anar canviant, hem fet l'última escena on es canta *You Can't Stop The Beat*. Abans de gravar, tots ens hem hagut de canviar. Però així hem aprofitat el temps, perquè els càmeres també havien de modificar les seves posicions i la il·luminació tant en el *The Nicest Kids in town* com en el *You Can't Stop The Beat* són iguals. Bé, quan tothom ja estava preparat, fàcil, hem gravat, tres vegades també. I ha sortit perfecte!

Després d'aquesta escena, hem canviat d'escenografia i de vestuari, ja que les escenes següents tocava actuar als Marcs, la Lídia i a mi. "L'escena de les mares" ha sigut ràpida, tot i així l'hem passat tres vegades per si de cas, però et confessaré una cosa diari: aquesta gent, és molt bona i sincerament els faig repetir les escenes perquè m'agrada veure'ls actuar!

I finalment, mentre uns ja han començat a recollir les seves coses, en Link, en Seaweed, la Penny i la Tracy, han fet la seva escena dels enamorats cantant el *Without Love* tres vegades. Ha sigut genial i així, amb aquesta balada hem acabat.

Diari, et deus preguntar com hem aconseguit que les noies es fessin un tupè tan alt, oi que sí? No ha sigut fàcil. Et diré el meu exemple, perquè ho entenguis. Primer, m'han tirat tot el serrell a la cara, després just a sobre del meu cap, m'hi han ficat

una esponja, després amb tot el cabell del davant m'han cobert l'esponja i m'hi han enganxat molts i molts clips, i per acabar-ho d'assegurar, m'he posat la diadema, que ha fet aguantar-m'ho tot molt més. I finalment, per "eliminar" el meu cabell llarg, han agafat totes les puntes i me les han enganxat (amb clips) al darrera del cap; així que el meu cabell semblava molt més curt.

Ha sigut molt estressant perquè he hagut d'estar molt pendent de moltes coses i molts factors que potser se'm passaven per alt. Però el record que m'ha quedat és molt bo i s'agraeix que tot l'esforç es pugui recordar amb un somriure o amb una cançó.

Però ha sigut una experiència agradable, perquè no tothom viatja fins als anys seixanta, en un tres i no res.

Inoblidable i màgic.

Moltes gràcies a tots. Adéu diari.

Júlia, 26 de novembre del 2011.

4.5. Anàlisi artística utilitzat per a l'escena de "Hairspray"

4.5.1. Vestuari i caracterització

La Tracy a les tres primeres escenes duu una camisa blanca, una faldilla de quadres marró, una jaqueta de color marró, i unes ulleres de pasta (excepte a l'aparició que té amb l'Edna, que no porta ulleres). Amb un maquillatge senzill, però un pentinat amb una diadema blanca i un bon tupè a la part del darrera de la diadema i el cabell curt. I a l'escena final, un vestit rosa de flors. Ah, i unes sabates marrons.

En Link a les tres primeres escenes duu uns pantalons negres i mocassins blancs, amb una camisa blau cel i un polo de punt a ralles blau marí i blau cel, amb una corbata de color festuc. A l'última escena duu pantalons negres i mocassins blancs, amb una camisa blau cel, americana i un llacet de color negre. Amb un tupè baix i un maquillatge poc marcat.

La Penny a les tres primeres escenes duu una camisa blau cel i una faldilla negra. Amb dues cuetes i ben rinxolades. A l'última escena, va amb un vestit verd, amb un cinturó (bé, més aviat un mocador de flors) i unes sabates negres. Va maquillada de manera que li ressaltin els ulls i els llavis.

En Corny Collins a la primera escena porta una americana vermella, una corbata lila, una camisa blanca, pantalons negres, sabates negres; i tot el cabell cap a un costat, formant un tupè. A l'escena *You Can't Stop The Beat* va amb uns pantalons vermells brillants, americana de color gris, camisa blanca, corbata negra, i sabates negres. A totes dues escenes va amb una base de maquillatge molt suau.

L'Edna té tres canvis de vestuari molt diferents: Per la primera escena al *The Nicests Kids In Town*, va caracteritzada de noi, amb una camisa lila, amb elàstics negres, corbata de quadres liles i pantalons grisos de vestir, i unes sabates negres de punta. Amb tot el cabell endarrere, amb tupè. Per l'escena del mondèg, la segona, porta dues bates de treballar de quadrats, un coixí al cul, un sostenidor, una perruca amb un mocador vermell amb estampats de flors lligat al cap i unes sabatilles d'estar per casa, i molt poc maquillada. I per l'última escena porta un vestit lila, i unes sabates de taló beix amb un estampat de flors i un mocador blau cel al coll, en aquesta sí que la veurem més maquillada, amb unes ombres blau cel a les parpelles dels ulls.

La Pruddy, igual que l'Edna, té molts canvis de vestuari: A la primera escena, va amb un vestit vermell llis, i unes sabates "victòria" blanques. A l'escena del monòleg, va amb una camisa verd clar, un jersei verd més fort; porta una faldilla negra llisa i unes sabates blanques. I a l'última

escena va amb un vestit blanc, amb uns relleus de flors blanques, un llaç blau a la cintura, amb un recollit de cabell lligat amb un llaç i un maquillatge suau.

En Seaweed a les dues primeres escenes porta sabates grises, un pantaló i americana negra, amb una camisa vermella; a l'escena del *Without Love* va amb un jersei de ratlles blaves, camisa verda, amb uns pantalons texans i sabates "Converse" i a l'escena final va amb els pantalons

negres, jersei verd, i una camisa i corbata de color gris. I, lògicament amb tupè. Amb un maquillatge poc marcat.

L'Amber a la primera escena porta un vestit blau amb cercles blancs i un "can can" a sota de color rosa. I a l'última escena, va amb un vestit llampant de color rosa llis, amb el mateix "can can" i a totes dues

escenes va amb les sabates ballarines negres. El seu pentinat, és amb un recollit a dalt de tot del cap, on li baixa un rínxol al costat de la cara. I va poc maquillada.

La Doreen a la primera escena va amb un vestit groc llis, i unes sabates "victòria". I a l'última escena va amb un vestit de flors de fons blau fort. Va amb tupè, però amb el cabell llarg i llis, i amb un maquillatge suau.

4.5.2. Escenografia

ESCENA 1. Trobem a la dreta de l'escenari una tamboret alt tapat per un llençol de color ataronjat. A sobre d'ell hi ha una televisió de color vermell. A l'altra punta de l'escenari, al fons a l'esquerra, hi ha un taulell de cartró, de colors blaus, on hi trobarem el presentador

Corny Collins. Al centre de l'escenari, trobem un plafó de fusta negra col·locat de manera vertical on hi ha enganxada una cartolina de color blau on hi posa el títol del programa, amb diferents lletres de colors: *Corny Collins Show*. I finalment, sota el plafó negre hi ha escampats tot de pots de laca *Nelly*. Aquesta laca té un estil dels anys 60 que ajuda a transportar-nos a l'època del *Hairspray*.

ESCENA 2. Tan sols dues cadires. Fosques. Una a la dreta i l'altra a l'esquerra de l'escenari. On hi haurà la Pruddy i l'Edna.

ESCENA 3. A l'esquerra de l'escenari trobem l'habitació de la Tracy i a la dreta l'habitació de la Penny.

L'escenografia de l'habitació de la Tracy és molt simple. S'aconsegueix tan sols amb dues cadires, llençols de colors, coixins i un parell de pots de laca. Les cadires, es col·loquen juntes, de manera que els respallers formin una paret, i la Tracy es pugui seure més àmpliament al seu "llit", ja que aquestes cadires estaran recobertes de llençols de colors i coixins, i uns pots de laca al terra. A l'habitació de la Tracy predominaran els colors rosats, i amb ratlles.

L'escenografia de l'habitació de la Penny és igual a la de la Tracy; però amb unes cadires diferents de color blanc. Tot i així estaran cobertes per llençols de diversos colors, i es veurà una habitació més fina que la de la Tracy, encara que hi hagi més varietat de colors.

ESCENA 4. A l'esquerra de l'escenari hi ha el taulell de cartró d'en Corny Collins. Al darrera del taulell hi ha el cartell del programa, el mateix de la primera escena. Al centre de l'escenari, trobem un plafó de fusta negra col·locat de manera vertical on hi ha enganxats trossos de cartolines de colors on hi ha escrites les lletres de *Miss Hairspay*. I finalment, al fons a la dreta hi trobem una cadira negra, on hi ha col·locades les laques que a la primera escena han utilitzat.

4.5.3. Anàlisi del significat de les cançons

THE NICEST KIDS IN TOWN

THE NICEST KIDS IN TOWN

CORNY

Hola nois i noies de Baltimore!
No canvieu de canal
perquè és l'hora del Show de Corni Collins
Patrocinat per laca "Ultraforta"

CORNY

CADA TARDA

QUAN SONA EL RELLOTGE

TOTS

BOP-BEE-BA, BA-BA-BA-BA, BEE-BA

CORNY

ES CREA UN CAOS
PER TOTA LA CIUTAT YEAH.

TOTS

BOP-BEE-BA, BA-BA-BA-BA, BEE-BA

CORNY

ES TREUEN LES JAQUETES
LES DEIXEN ALLÀ
I ES MOUEN MOUEN MOUEN
SENSE PARAR
PERQUÈ AQUESTS SÓN ELS NOIS
BONS DE LA CIUTAT

TOTS

UH, UH,UH

CORNY

CADA TARDA
OBREN EL TELEVISOR

TOTS

NA, NA, NA, NA, NA, NA-NA-NA-NA

CORNY

PUGEN EL VOLUM
PERQUÈ ELS PARES NO HI SÓN, YEAH

TOTS

NA, NA, NA, NA, NA, NA-NA-NA-NA

CORNY
CRIDEN I BALLEN
COM ELS FANS
PRACTIQUEN CADA PAS
NO S'OBLIDEN DE CAP
PERQUÈ AQUESTS SÓN ELS NOIS
BONS DE LA CIUTAT

TOTS
UH,UH,UH

CORNY
NOIS BLANCS
QUE SEGUEIXEN EL RITME
I EL GRAN DIA DELS NEGRES,UN COP AL MES
I JO SÓC L'HOME QUE HO FA TOT GIRAR
SENYOR CORNI COLLINS
AMB EL RITME VIU, DE BALTIMORE JA!

PER AIXÒ CADA TARDA
VINE AMB MI.

TOTS
BOP-BEE-BA, BA-BA-BA-BA, BEE-BA

CORNY
PER QUÈ VOLS ESTUDIAR,
SI ES POT BALLAR I CANTAR?

TOTS
BOP-BEE-BA, BA-BA-BA-BA, BEE-BA

CORNY
OBLIDA'T DE LES "MATES",
I DEL CATALÀ.
SEMPRE POTS FER ELS DEURES
AL MATÍ O AL BUS
HAS APRÈS QUE ETS
UN NOI BO DE LA CIUTAT

TOTS
UH;UH;UH

CORNY
Passem llista?
Amber
Brad
I.Q!

Noreen!
Doreen!
I jo, sóc en Link
(*Crits de noies*)

CORNY
AIXÍ CADA NIT,
ET MOURÀS AL TEU LLIT.

TOTS
PONY-PONY, OOH, PONY-PONY

CORNY
MOU-TE NENA!
EL BAIX I LA BATERIA
SONEN AL TEU CAP

TOTS
MONY-MONY, OOH, MONY-MONY

CORNY
Si TENS SON,
A CLASSE CLAPARÀS!

NO TINDRÀS PLAÇA
A LA UNIVERSITAT
PERÒ TINDRÀS L'ASPECTE
DE NOI BO DE LA CIUTAT
(TALLAR...AL FINAL)

TOTS
SERÀS UN NOI, BO DE LA CIUTAT.

COMENTARI: Aquesta cançó l'he traduïda al català ja que ens explica i ens presenta el programa de televisió d'en Corni Collins. Ens explica quines coses fan a la tarda. Trobo important destacar l'estrofa on diu: "[...]i el dia dels negres, un cop al mes". En aquesta estrofa, es reflexa la segregació racial de l'època que no deixava que hi hagués una mescla de races a la televisió. A part, aquesta cançó influeix en els adolescents de Baltimore, incentivant-los perquè s'aprenguessin les cançons del programa i "aparcar els estudis"; així podien ser uns nois ben populars.

WELCOME TO THE 60's

TRACY

EI, MAMA, EI, MAMA
MIRA AL VOLTANT
TOTHOM COMENÇA A APENDRE'S UN NOU BALL
EI MAMA, EI MAMA
MIRA AL VOLTANT
TOTHOM PORTA PENTINATS MOLT MÉS ALTS

AIXÍ QUE CREMA CREMA EL PASSAT
DIGUES HOLA A L'AMOR DEL TEU COR
JA SÉ QUE EL MÓN VA DEPRESSA
PERÒ HAS DE GIRAR DE NOU

BENVINGUDA ALS ANYS SEIXANTA
OH, OH, OH,
BENVINGUDA ALS ANYS SEIXANTA
OH, OH, OH.

Vine als anys seixanta.

COMENTARI: Aquesta cançó, també l'he traduïda al català perquè té un missatge important i crec que és necessari que s'entengui de la millor manera possible. Tracy, presenta els nous anys moderns, els anys seixanta, a la seva mare. Li explica que la nova moda són els pentinats alts i els nous balls. Aquest només és un fragment de la cançó, però per a fer l'escena (la part pràctica), "em va bé" per a presentar i destacar els referents més importants dels adolescents dels anys seixanta.

WITHOUT LOVE

LINK

ONCE I WAS A SELFISH FOOL
WHO NEVER UNDERSTOOD
NEVER LOOKED INSIDE MYSELF
THOUGH ON THE OUTSIDE, I LOOKED GOOD!
THEN WE MET AND YOU MADE ME
THE MAN I AM TODAY
TRACY, I'M IN LOVE WITH YOU
NO MATTER WHAT YOU WEIGH

LINK - TRACY

BECAUSE WITHOUT LOVE
LIFE IS LIKE THE SEASONS WITH
NO SUMMER
WITHOUT LOVE
LIFE IS ROCK 'N' ROLL WITHOUT
A DRUMMER
TRACY, I'LL BE YOURS FOREVER
BECAUSE I NEVER WANNA BE
WITHOUT LOVE
TRACY, NEVER SET ME FREE

NO, I AIN'T LYING
NEVER SET ME FREE, TRACY,
NO, NO, NO!!

SEAWEED
LIVING IN THE GHETTO
BLACK IS EVERYWHERE YA GO
WHO'D 'VE THOUGHT I'D LOVE A GIRL
WITH SKIN AS WHITE AS WINTER'S SNOW

PENNY:
IN MY IVORY TOWER
LIFE WAS JUST A HOSTESS SNACK
BUT NOW I'VE TASTED CHOCOLATE
AND I'M NEVER GOING BACK

TOTS:
BECAUSE WITHOUT LOVE
LIFE IS LIKE A BEAT THAT YOU CAN'T FOLLOW
WITHOUT LOVE

PENNY:
LIFE IS DORIS DAY AT THE APOLLO
DARLING, I'LL BE YOURS FOREVER
BECAUSE I NEVER WANNA BE
WITHOUT LOVE

TOTS:
SO DARLIN NEVER SET ME FREE
LIKE A WEEK THAT'S ONLY MONDAYS
ONLY ICE CREAM NEVER SUNDAES
LIKE A CIRCLE WITH NO CENTER
LIKE A DOOR MARKED "DO NOT ENTER!"

DARLING I'LL BE YOURS FOREVER
BECAUSE I NEVER WANNA BE
WITHOUT LOVE
DARLIN YOU HAVE BEST BELIEVED ME,
NEVER LEAVE ME
WITHOUT LOVE

COMENTARI: Aquesta cançó la cantarem en anglès. És una "balada" d'amor. On es reflexa l'amor entre la Tracy i en Link i l'amor entre la Penny i en Seaweed. En Link, es troba que s'ha enamorat de la Tracy i se n'adona que el més important és la persona i no el físic. La Tracy, enyora en Link. En Seaweed, salva la Penny, que està castigada a la seva habitació; quan ells dos canten la Penny declara que "ha provat la xocolata i no se'n penedeix" és a dir, que li ha fet un petó a en Seaweed i li és ben igual el que pensi la seva mare. En aquesta cançó es fa la pregunta o reflexió de: Què és la vida sense amor?

YOU CAN'T STOP THE BEAT

TRACY

YOU CAN'T STOP AN AVALANCHE AS IT RACES DOWN THE HILL
YOU CAN TRY TO STOP THE SEASONS, GIRL, BUT YOU KNOW YOU NEVER WILL
AND YOU CAN TRY TO STOP MY DANCING FEET, BUT I JUST CANNOT STAND STILL!
BECAUSE THE WORLD KEEPS SPINNING ROUND AND ROUND
AND MY HEART'S KEEPIN' TIME TO THE SPEED OF THE SOUND
I WAS LOST STIL I HEARD THE DRUMS, THEN I FOUND MY WAY

TRACY & LINK

BECAUSE YOU CAN'T STOP THE BEAT
EVER SINCE THIS WHOLE WORLD BEGAN
A WOMAN FOUND OUT IF SHE SHOOK IT, SHE COULD SHAKE UP A MAN
AND SO I'M GONNA SHAKE AND SHIMMY IT THE BEST THAT I CAN TODAY
BECAUSE YOU CAN'T STOP THE MOTION OF THE OCEAN OR THE SUN IN THE SKY
YOU CAN WONDER, IF YOU WANNA, BUT I'LL NEVER ASK WHY
AND IF YOU TRY AND HOLD ME DOWN I'M GONNA SPIT IN YOUR EYE AND SAY
THAT YOU CAN'T STOP THE BEAT!

PENNY

YOU CAN'T STOP THE RIVER AS IT RUSHES TO THE SEA
YOU CAN TRY TO STOP THE HANDS OF TIME, BUT YOU KNOW IT JUST CAN'T BE!
AND IF THEY TRY TO STOP US, SEAWEED, I'LL CALL THE N DOUBLE A C P
BECAUSE THE WORLD KEEPS SPINNING ROUND AND ROUND
AND MY HEART'S KEEPIN TIME TO THE SPEED OF SOUND
I WAS LOST STIL I HEARD THE DRUMS, THEN I FOUND MY WAY

PENNY & SEAWEED

BECAUSE YOU CAN'T STOP THE BEAT! *[tornada]*

EDNA

OH, OH, OH
YOU CAN'T STOP TODAY [NO!]
AS IT COMES SPEEDING DOWN THE TRACK [OH, CHILD YES!]
YESTERDAY IS HISTORY [BE GONE!]
AND IT'S NEVER COMIN BACK! [LOOK AHEAD, BECAUSE...]
TOMORROW IS A BRAND NEW DAY, AND IT DON'T KNOW WHITE FROM BLACK [YEAH!]
BECAUSE THE WORLD KEEPS SPINNING ROUND AND ROUND
AND MY HEART'S KEEPING TIME TO THE SPEED OF SOUND
I WAS LOST TIL I HEARD THE DRUMS, THEN I FOUND MY WAY

TOTS

AH, AH, AH!
EVER SINCE WE FIRST SAW THE SUN
A MAN AND WOMAN LIKE TO SHAKE IT WHEN THE DAY IS DONE
AND SO WE'RE GOING TO SHAKE AND SHIMMY IT AND HAVE SOME FUN TODAY!
BECAUSE YOU CAN'T STOP THE BEAT! *[tornada]*
YOU CAN'T STOP THE BEAT! YOU CAN'T STOP THE BEAT! YOU CAN'T STOP THE BEAT!

COMENTARI: Aquesta cançó és la final del musical, però és molt important ja que simplement diu que no pots aturar els teus somnis i ningú podrà fer-ho si tu lluites i et mous i "balles al ritme de la música", al ritme que et demana el cor.

4.6. La realització de l'espectacle i el seu resultat (vegeu l'annex 5)

El dia 26 de novembre del 2011, l'Almeria Teatre, ens va cedir el seu escenari per a poder gravar i realitzar les nostres escenes de manera real.

Les escenes es van gravar en diferents ordres de com està escrit al guió (per així poder aprofitar més el temps, sense haver de canviar repetidament l'escenografia, i el vestuari dels intèrprets).

Per tant l'ordre de gravació va esser el següent: "*The Nicests Kids In Town*", "*You Can't Stop The Beat*", l'escena de les mares i "*Without Love*". Cadascuna d'elles es va enregistrar tres vegades i per tres càmeres.

Va ser la companyia audiovisual de "Las Índias Orientales" (format per llicenciats en comunicació i audiovisual) qui va gravar les escenes i va realitzar l'edició del vídeo.

Totes les escenes es van gravar en un sol matí i a porta tancada (és a dir, sense la presència de públic).

El cost d'aquesta petita producció ha sigut de 30€ (que van ser invertits per a poder comprar material per poder construir l'escenografia), no ha tingut un cost superior degut a la magnífica ajuda que he rebut per part de tots els col·laboradors (tant els intèrprets, com els de la Companyia Gataro, l'Almeria Teatre, l'Escola Memory, la Companyia de "Las Índias Orientales", etc.) que m'han ajudat simplement per "amor a l'art".

5. Conclusions

És difícil extreure unes conclusions sobre aquest treball. Tot i així m'he plantejat algunes preguntes perquè em facilités el redactat de les meves reflexions sobre aquesta gran experiència.

Les preguntes han estat aquestes: Com ha estat aquest treball? M'ha agradat? Què n'he après? En quines parts he après més? És en el procés de direcció quan he après més? Quins factors i elements he de tenir en compte? Què implica dirigir una escena? He assolit els meus objectius? Quines són les reflexions que em sorgeixen en haver acabat el treball?.

Com qualsevol feina, treball o deure, el treball de recerca s'ha fet una mica "pesat", en el sentit que s'ha de fer molta feina i li has de dedicar molt de temps, moltes hores, dies, mesos,... i amor; ja que aquest treball sense passió no s'hagués fet. Pot semblar molt feixuc quan has de començar a escriure, però en el meu cas, quan ja portava tres línies, vaig trobar la gràcia i la diversió de fer-ho. M'ha agradat escriure i investigar sobre el teatre musical i sobre la meva experiència personal. Diu en Víctor Àlvaro: "...el teatre parla de la vida, per tant has de saber moltes coses de la vida per poder fer teatre."⁶⁸(vegeu l'Annex 1). Aquest treball de recerca sobre el teatre musical ha estat part de la meva vida durant aquest darrer any.

M'ha encantat fer aquest treball.

He après molt més del que m'esperava fent "la part teòrica": amb les anàlisis de cada musical, anant a l'Institut del Teatre a buscar llibres sobre la història del teatre musical i llegint-ne alguns en anglès, entrevistant grans professionals del sector del teatre...

Amb tot, on he après més ha estat dirigint els assajos del *Hairspray* i muntant el meu propi espectacle, assistint a les classes del curs per fer el muntatge de *The Rocky Horror Show*, i amb les entrevistes, perquè escoltant gent que en sap, i en saben molt, s'aprèn moltíssim.

A l'hora de dirigir he obtingut grans coneixements. He après molt, i com? Escoltant els meus companys d'equip: observant-los i escoltant les propostes dels meus actors, que de vegades poden ser molt millors que les teves. Com diu en Víctor Àlvaro: "Tu has de saber l'aire que ha de tenir tot, l'aspecte, però ho has de construir tot en els assajos, si no, no estàs escoltant, mirant."⁶⁹ (vegeu l'Annex 1). D'altra banda, trobo que és gratificant tot l'esforç que han fet els meus companys, ha sigut preciós que dediquessin el seu temps a "sotmetre's" a la meva direcció.

Dirigint i muntant l'espectacle he pogut veure els elements fonamentals que he de tenir en compte per tirar endavant un projecte de teatre musical: principalment cal tenir hores i temps. Però també necessites inspiració per adaptar tot un musical,

---

⁶⁸ ÀLVARO, Víctor: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 5, 2011

⁶⁹ ÀLVARO, Víctor: "Annex 1. Entrevistes; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, pàg. 5, 2011

començant per una feina feixuga, la traducció i l'adaptació del guió. Després, en el meu cas, va caldre buscar les bandes sonores originals sense les veus solistes -els *backing tracks*- Aleshores, en tenir això, ja avances un pas endavant: buscar el lloc d'assajos –torno a donar mil gràcies a la companyia de Gataro que em va cedir la seva sala d'assajos-, i buscar els actors idonis per a representar els teus personatges, i tenir molts diners, que ara mateix és un element clau per a tot. El següent pas, és sincronitzar les agendes de tothom: la de la sala d'assajos, la dels actors i la teva. Llavors, ja la tercera passa és assajar i assajar fins que arriba un dia en què no falta res per posar a escena, excepte l'escenografia, la caracterització i la il·luminació. És fàcil deduir el següent pas: dissenyar una escenografia, una caracterització i una il·luminació per a cada escena i per a cada personatge. I quan ja està, busques un teatre per a representar-ho. I ho representes.

Està clar que per a ser director necessites organitzar-te cada minut, tenir paciència, rigor, constància i perseverança. Tot i que, entre dirigir i actuar, prefereixo actuar. Dirigir és massa feina i has de tenir cada element ben perfilat.

A més, fer un muntatge, dirigir-lo, comporta implicar-te psicològicament: si tu t'impliques, els actors també ho faran, amb tot l'equip treballant i mentalitzat amb el que ha de fer, obtindràs uns resultats bons i per tant estaràs satisfet amb el que estaràs fent; per contra, si el teu equip no s'implica com tu, la balança es desequilibrarà i no obtindràs uns resultats tan bons com esperaves. Un dels altres factors que s'han de tenir presents, és la capacitat de tenir idees; l'aparició de noves idees que aportin sentit i moviment al teu espectacle et donaran "felicitat" i força per a continuar treballant encara més i amb més ganes. No obstant, si una idea és dolenta, o arriba un moment que ja no en tens, el cap es pertorbarà i costarà més fer un treball rigorós i amb força. El director, ha de tenir la veu principal, si tu estàs bé, i transmetes ànims, força, valentia i coratge els teus actors també ho tindran. S'ha de transmetre que estimes els teus actors i estimes la teva professió i el que esteu creant.

Per últim he d'afirmar que he complert tots els objectius que em vaig proposar en començar aquesta aventura. Amb la recerca teòrica em proposava aconseguir el bagatge que em permetés afrontar una direcció d'escenes d'un musical. Sabia el que volia fer i vaig anar a per totes. I crec que la idea que s'ha vist a dalt de l'escenari és germana bessona de la meva idea inicial.

Per això concloc que he pogut veure **"les meves idees sobre l'escenari"**.

6. Bibliografia i webgrafia

Bibliografia

- ALONSO DE SANTOS, José Luis: *Manual de teoría y práctica teatral*. Madrid, Ed. Castalia, Vol. VI, 2007.
- ALPERT, Hollis: *125 years of musical theatre Broadway!*. Estats Units d'Amèrica: editorial Museum of the city of New York, 1991.
- AMADEO, Imma; SOLÉ, Jordi: *Curs Pràctic de Redacció*. Barcelona: Editorial Columna. Col·lecció Idees-Eines. Vol. 010. Primera Edició, 2004.
- ARÓSTEGUI SÁNCHEZ, J.; GARCÍA SEBASTIÁN, M.; GATELL ARIMONT, C.; PALAFOX GAMIR, J.; RISQUES CORBELLA, M.: *Història del món contemporani*. Barcelona: Editorial Vicens Vives, Primera edició, 2009.
- BLOOM, Ken i altres: *Broadway musicals, the 101 greatest shows of all time*. Nova York: editorial Black Dog&Leventhal Publishers, 2004.
- BORDMAN, G.: *Comedia Musical Americana, de Adonis a Dreamgirls*". Mèxic: editorial EDAMEX, 1985.
- FAYOLE, Paula: *Los Grandes Musicales*. "La unión del teatro y la música". Barcelona: editorial Robinbook, 2008.
- GOTTFRIED, Martin: *Broadway Musicals*. Nova York: editorial Harry N. Abrams, Inc., Publishers, 1979.
- LAMB, Andrew: *150 years of popular musical theatre*. Estats Units d'Amèrica: editorial Yale University Press.
- MARCER, Angels i BARTOMEU, Ester: *Taller de teatro musical: una guía práctica y eficaz para montar, paso a paso, un musical*. Alba Editorial, 2009.
- MARCER, Angels: *Taller de teatro: como organizar un taller y una representación teatral*. Alba Editorial, 2004
- ORTEGA, Rudolf: *Tinc un dubte*. Barcelona: Editorial La Magrana. Segona edició, 2008.
- PARRA MARÍN, Miguel Ángel: *The Rocky Horror Picture Show; 25 años de culto*. "Serie b". Madrid: Editorial MIDONS, 2000. Vol. 25.
- PATTERSON, Mia: *75 años de historia del teatro musical en España (1930-2005)*. Madrid: editorial Ediciones y Publicaciones Autor, 2010.

Webgrafia de The Rocky Horror Show

- <<http://www.rockyhorror.com/>>
- <<http://www.imdb.com/>>
- <<http://www.artfilms.com.au/Detail.aspx?CategoryID=1&ItemID=1949>>
- <<http://www.google.com>>
- <<http://www.ibdb.com/>>
- <<http://www.youtube.com>>
- informació de la fitxa artística de l'equip de producció, musics, i cast original de londres:* <<http://www.rockymusic.org/album/london-73.php>>
- pdf lletres de totes les cançons:* <<http://www.rockyhorrornapoli.it/lyrics.pdf>>
- <<http://www.youtube.com/watch?v=-3Z8nJAxilY&feature=related>>
- <<http://www.youtube.com/watch?v=knx16XlJfA0&feature=related>>
- <<http://www.youtube.com/watch?v=XVSdj1z6m1E&feature=related>>
- <http://www.youtube.com/watch?v=JmBv_VFHldo&feature=related>
- <<http://www.youtube.com/watch?v=O6iMQABSo6M>>
- <<http://fineartamerica.com/art/all/all/all>>

Webgrafia de Hairspray

<<http://www.youtube.com>>
<<http://www.imdb.com>>
<<http://www.google.com>>
<<http://www.ibdb.com>>
<<http://www.hairsprayontour.com/creative-team/paul-huntley.html>>
<http://www.newline.com/cm_downloads/pr/hairspray_productionnotes_1.pdf>
<<https://carlosdemoya.wordpress.com/2009/06/23/otros-momentos-de-hairspray-vestuario-cdm>>
<<http://www.primordiales.com.ar/estrenos/hairspray.htm>>
<<http://www.mundoextra.com/cine/hairspray/>>
<<http://artandcultureofmovies.blogspot.com/2010/05/hairspray-cultural-analysis.html>>
<<http://www.youtube.com/watch?v=qfzY-u4uOcg&feature=related>>

Webgrafia sobre la història de teatre musical

<<http://www.casadellibro.com/>>
<http://clic.xtec.cat/quaderns/biblioteca/elmusical_ca/html/index.htm?&appl=http://clic.xtec.cat/qv_viewer/dist/html/appl/&css=http://clic.xtec.cat/qv_viewer/dist/html/css/&js=http://clic.xtec.cat/qv_viewer/dist/html/scripts/&lang=ca&skin=formal&biblio=true&xml=elmusical_ca/elmusical_ca.xml&base=elmusical_ca&skin=formal&section=0&lang=ca>
<http://clic.xtec.cat/quaderns/biblioteca/elmusical_ca/html/section_1.htm?&skin=formal&lang=ca&js=http://clic.xtec.cat/qv_viewer/dist/html/scripts/&appl=http://clic.xtec.cat/qv_viewer/dist/html/appl/&css=http://clic.xtec.cat/qv_viewer/dist/html/css/>
<<http://www.theatrehistory.com/american/musical030.html>>
<http://ca.wikipedia.org/wiki/Teatre_musical>
<<http://www.scaruffi.com/history/musical.html>>
<<http://praxistheatre.com/category/101-sentences-about-theatre>>

Altres webgrafies

<<http://www.gataro.com>>
<<http://www.institutdelteatre.org>>
<<http://www.almeriateatre.com>>
<<http://www.aleateatre.com/PgCCarta.htm>>
<<http://www.enciclopedia.cat>>
<<http://www.diccionari.cat>>
<<http://www.softcatala.org>>
<http://www.dilandau.eu/descargar_musica>
<<http://www.frasesypensamientos.com.ar/frases-de-director.html>>
<<http://www.frasesypensamientos.com.ar/frases-de-personaje.html>>
<<http://www.artezblai.com/artez/>>
orientacions didàctiques: <<http://teatremusical.com>>

ANNEXOS

Les idees sobre l'escenari

Direcció i muntatge de teatre musical

ÍNDIX GENERAL

Annex 1	3
<i>Les entrevistes</i>	
Annex 2	26
<i>Anàlisi del musical The Rocky Horror Show</i>	
Annex 3	62
<i>Dietari de The Rocky Horror Show</i>	
Annex 4	88
<i>Document original del 1977 de "La Vanguardia Española</i>	
Annex 5	91
<i>Presentació audiovisual de l'escena de Hairspray</i>	

ANNEX 1

Les

Entrevistes

ÍNDEX

1. Victor Àlvaro, director	5
2. Savina Figueras, productora	9
3. Marc Sambola, director musical	12
4. Anna Rossell, coreògrafa	16
5. Núria Llunell, caracteritzadora	18
6. Sergi Cervera, il·luminador	19
7. Ferran González, actor	22
8. Pere Arquillué, actor	25

1. Victor Àlvaro, director

Victor Àlvaro, director, actor i dramaturg. La seva formació la va fer a l'Institut del Teatre. Ha treballat tant a la televisió com al cinema. En teatre ha treballat tant per sales de petit format, per teatre comercial i al TNC, però on desenvolupa la major part de la seva tasca és amb la companyia Gataro, la companyia resident de l'Almeria Teatre. És un creador bastant complet, perquè no tan sols dirigeix les seves obres, sinó que també acostuma a fer l'escenografia, el vestuari, la il·luminació i la música de la majoria dels seus espectacles.

Com et va venir l'afició de ser actor/director. Per què t'agrada?

La d'actor em va venir de ben petit. Com a altra feina volia ser bomber, però des de quart d'EGB ja volia ser actor. I de director ni m'ho havia plantejat. Quan estudiava d'actor, el darrer professor que vaig tenir a l'Institut del Teatre, Jean-Marie Broucayet, em va aconsellar que el següent que havia de fer per completar la meua formació era interpretar a Romeu o dirigir. Lògicament, era més fàcil posar-me a dirigir.

Sincerament, m'agrada perquè sí, no em veig en un altre lloc que no sigui aquest. És una feina divertida, pots fer qualsevol cosa, fins i tot ser bomber.

La idea de crear una empresa teatral, com sorgeix? Per què vas decidir d'aixecar el teu propi teatre?

Sorgeix al llarg dels anys. Tu vas fent projectes, amb diversa gent, així de mica en mica, això et fa formar una companyia estable. En aquell moment fas el pas de crear la pròpia empresa, fent un pas més cap a la professionalització. Muntar obres amb una companyia és una necessitat, crear l'empresa teatral és la conseqüència.

Vaig decidir aixecar el meu propi teatre, l'Almeria Teatre, perquè Catalunya és molt centralista -el teatre no n'és una excepció- i estem en un punt que si no passes per Barcelona, t'és pràcticament impossible fer gira i voltar per tot Catalunya. Les companyies viuen principalment dels bolos, no de la temporada teatral i l'accés a Barcelona, que és on van els programadors de tot Catalunya, havia quedat restringit d'ençà que les sales alternatives havien esdevingut productores teatrals, programant així -gairebé en exclusiva- els seus propis espectacles i deixant fora de la programació tot un seguit de companyies petites que fins aleshores -amb els seus espectacles- havien fet possible l'existència de les sales alternatives. Així doncs, calia tenir un aparador propi per a la supervivència de la companyia.

Malgrat la teva joventut, has dut a terme la direcció de molts espectacles. Quin és el procediment que segueixes per muntar un espectacle? Què fas normalment? Què no s'ha de fer?

Triar l'espectacle. Triar els col·laboradors -segons el tipus d'espectacle-. Fer el procés d'assaig, on vaig perfilant la interpretació, quin serà el vestuari, l'escenografia, la il·luminació. Presentar-lo davant del públic, i si és necessari modificar coses -si és que no es transmet el missatge que vull donar als espectadors.

El que crec que no s'ha de fer és arribar amb tot decidit als assajos. Tu has de saber l'aire que ha de tenir tot, l'aspecte, però ho has de construir tot en els assajos, si no, no estàs escoltant, mirant.

Què em recomanaries a l'hora de fer una producció/creació musical?

Principalment, fer alguna cosa que vulguis fer. Però que tu ho necessitis fer, no perquè tu pensis que és el que s'ha de fer o perquè està de moda. I tenir un ventall de coneixements, al més ampli possible, perquè el teatre parla de la vida, per tant has de saber moltes coses de la vida per poder fer teatre.

Com és el teu procés creatiu?

Un cop que has triat la peça i els ingredients, hi has d'anar treballant per capes, com si fos un dibuix. Has de fer un esbós, després ho profiles, després esborres les línies que et sobren, i per acabar li dones el volum (acabar de perfilar escenografia, vestuari, maquillatge, etc.)

De tots els procediments que es fan al muntatge, quins tenen més facilitat i quins més dificultat?

El més fàcil de tot és aprendre el text, perquè és una cosa que no has de decidir, ja et ve assignada. Tota la resta ja és més complicat perquè ho has de decidir: com has de dir el text, la disposició dels actors, quina llum és la més adequada per aquesta escena, quin ha de ser el vestuari per aquest personatge, etc.

En escollir una obra, en què et bases? Tens alguns requisits?

És bastant intuïtiu. En un moment determinat et ve de gust fer una obra, però si en aquell moment no la pots fer, és possible que després ja no sorgeixi mai més aquella necessitat. Per exemple, vàrem fer *The Black Rider*, una obra que feia molt temps que havia de muntar, després vàrem fer *The Vinegar Dances* -un espectacle de dansa, en homenatge a Edward Gorey- i com a conseqüència d'aquestes dues peces (un musical i una altra de dansa) el pas següent era fer una obra de text i semblava que la més idònia era *El Casament dels Petitburgesos*.

Amb quina freqüència assages?

De dilluns a divendres, durant unes sis setmanes, unes quatre hores al dia. Però a mesura que s'aproxima el dia de l'estrena els assajos s'allarguen més.

Un actor/actriu, recita el guió i no resulta creïble, com l'orientes?

Primer analitzo perquè no recita bé, perquè no interpreta bé. I aleshores -si no interpreta bé és per alguna mancança comunicativa- l'ajudo a perfeccionar la seva comunicació amb el públic. El teatre és comunicació: emissor-canal-receptor. Has de saber a quin receptor va dirigit (espectador) per poder triar la millor

codificació, i això és el que ha de perfeccionar l'emissor (actor/actriu). El teatre, com a ofici, no té res a veure amb l'art o la inspiració. L'art és un qualificatiu que dóna la gent, però que sempre ha de ser a posteriori del fet comunicatiu. Per damunt de tot, la teva voluntat ha de ser transmetre un missatge.

Quins són els elements fonamentals per tenir un espectacle (al 100%)? Com saps quan un espectacle està bé i no necessita fer més canvis?

Tu pots intuir quan un espectacle està a punt per estrenar. I has de saber no passar-te d'assajos, però al mateix temps quan un espectacle porta molt de temps representant-se, poc a poc, va evolucionant i cal reajustar-lo. Això no vol dir necessàriament fer la funció igual que quan es va estrenar.

Què et diferencia a tu respecte d'altres professionals del sector?

No hi ha res que em diferenciï. Però jo tinc el meu propi estil. I és així com ha de ser. Jo tinc el meu propi món imaginari, la meva pròpia estètica, el meu propi mètode de treball que l'he anat forjant al llarg de tots els anys de professió. I si alguna cosa em caracteritza, és la concepció plàstica absoluta de tot l'espectacle: des del maquillatge al vestuari, des del tipus de moviment a la manera com es diu el text.

Evidentment, segons l'obra que has de muntar, triaràs un estil o altre, però en qualsevol cas jo fujo d'aquells que defensen que el teatre ha de ser el més real possible, perquè no hi ha res més fals que això.

Per exemple, un actor que està planxant no cal que tingui l'aparell encès, fins i tot ni tan sols cal que la planxa sigui una planxa. L'intèrpret ha de tenir la capacitat de demostrar al públic que allò que té entre les mans és la planxa i que està encesa.

Quan vam fer La Frau, a l'afusellament del pare, ni tan sols vam utilitzar armes. Únicament amb la posició del cos, simulant subjectar una arma, i amb el sotrac que feien els soldats, tirant el cos endarrere, ja feia l'efecte.

Quin és l'error més comú que acostuma a fer el públic i els crítics quan jutgen el teu treball?

L'error més comú és "Jo hagués fet..." i la necessitat que tenen tant espectadors com crítics de demostrar públicament els seus coneixements, la seva intel·ligència, quan nosaltres l'únic que fem és explicar contes.

Tenir un bagatge artístic és essencial i estar informat del què passa al món també, ahora de crear, muntar o produir un espectacle. Tu com ho fas?

Procuro ser molt curiós; alimentar-me de coses molt diferents, des de vídeos del Youtube, a còmics o exposicions de pintura. Un cop trio la peça que faré, i quina és l'estètica que li escau més per explicar la història, intento impregnar-me o documentar-me d'imatges i lectures que vagin al voltant d'això per inspirar-me. Però no em limito, exclusivament, a l'autor i a les seves altres obres. Això ha de ser un coneixement previ al fet de triar la peça. T'has d'informar i impregnar de tot. I sobretot del moment present que estàs vivint.

Els idiomes són clau en els teus espectacles, per què?

Perquè m'agraden. Com diu, Robert Wilson: "Language is the barrier of the imagination". Per tant, hem de crear un llenguatge escènic nou, que sigui el més universal possible. Utilitzar els idiomes per aquesta fi no és més que un joc. Això ho podem fer avui en dia, perquè estem molt avesats a estar en contacte amb altres

idiomes. Per mi seria ideal fer cada obra en la versió original de cada autor, però ni jo ni els espectadors coneixem tots els idiomes.

Quines publicacions, relacionades amb el teu ofici, llegeixes amb regularitat?

Una revista que rebo i que parla sobre el panorama del teatre espanyol. És la que més tafanejo. Però el que faig més és mirar per internet les programacions d'altres teatres internacionals, com la Menier Chocolate Factory, de Londres.

Quins autors, dramaturgs i artistes t'han inspirat al llarg de la teva carrera professional?

Federico Garcia Lorca, Salvador Dalí, Antoni Gaudí, Luís Buñuel, Joan Brossa, Jaques Prévert, Josep Maria Mestres Quadreny, Samuel Beckett, Bertolt Brecht, Fritz Lang, Friederich Wilhelm Murnau, Robert Wilson. Aquesta seria la línia central de la meva influència. Però no puc oblidar altres autors que m'influeixen com Andy Warhol, Joan Miró, François Truffaut, David Lynch, Marcel Carné, Wolfgang Amadeus Mozart, The Beatles, Elvis Costello, Tom Waits, Enki Bilal, Hugo Prat, Manara, Moebius, Ralph König, Picasso, i com no: Charles Chaplin, Buster Keaton, i els germans Marx.

Si vols afegir-hi res: algun consell, pregunta que no he fet i creus necessària, alguna curiositat o una petita experiència serà benvinguda a l'entrevista.

Moltes mercès.

En Jean-Marie Broucaret em va aconsellar quin havia de ser el següent pas en la meva formació, i em va fer veure que fer teatre és escriure en un paper que faràs una obra de teatre un dia determinat, a una hora determinada, en un lloc determinat, i que penges aquest paper a la paret i hi ha gent que va a veure això. Per tant, el teatre és fer alguna cosa que tu has triat fer per algú que ha triat venir-ho a veure.

2. Savina Figueras, productora

Savina Figueras ha tingut una carrera grandíssima com a actriu teatral: *Los sueños de mi prima Aurélie*, *El casament dels petit burgesos*, amb la companyia de teatre Gataro, on ella controla la producció. *¡Ay Carmela!*, és la darrera obra on la podem veure

actuar a l'Almeria Teatre.

Com et va venir l'afició de ser actriu. Per què t'agrada?

A l'Institut de Batxillerat ja feia teatre com a activitat extraescolar, i en acabar el COU i la Selectivitat, vaig decidir que volia provar d'estudiar interpretació per a dedicar-m'hi professionalment. Als 19 anys ja vaig començar a treballar d'actriu, i combinava els estudis amb la feina. Al cap de poc, ja es va convertir en la meva professió.

Per quina raó et dediques a la producció de l'empresa? Vas estudiar per això? O t'hi vas trobar en aquell moment?

Ara fa uns 9 o 10 anys, em van proposar de treballar duent la producció d'un centre d'arts escèniques, i de mica en mica, vaig anar combinant les dues professions. Això ha dut de manera natural a què sigui jo l'encarregada de la producció a la meva empresa.

Màrqueting

Com és el consumidor o usuari que t'has de guanyar?

Aquelles persones amb unes certes inquietuds de coneixements culturals, i que gaudeixen dels espectacles en viu. També s'ha d'anar creant la necessitat de consum cultural en aquells sectors de públic potencial (nens i joves, consumidors d'altres àmbits de l'oci, gent del barri)

Quina és la clau per aconseguir la fidelitat d'un consumidor?

Ser fidel i constant amb el tipus de producte que ofereixes, no despistar l'espectador amb una excessiva diversitat en el que ofereixes.

Quin tipus de comunicació utilitzes?

Campanyes de publicitat específiques (banderoles, cartells i anuncis en revistes especialitzades). Cartelleres dels diaris. Xarxes socials. *Newsletters*

Quins mitjans s'utilitzen per vendre un espectacle?

Els esmentats anteriorment, i la comunicació en premsa.

Com valoreu els resultats obtinguts fins ara?

Ara mateix estem encara en la fase inicial del projecte, i obtenim un creixement moderat però constant.

**Quin percentatge del pressupost de màrqueting inverteixes en digital?
Per què?**

En digital inverteixo molt poc pressupost, perquè els mitjans que fem servir són tots gratuïts; de moment no paguem publicitat digital, ja que el nostre pressupost és molt reduït i el destinem a altres tipus de publicitat.

Quin creus que és el mitjà més idoni per a fer una bona publicitat? Quins has utilitzat? Quins han funcionat millor?

El que més ha funcionat, i més visibilitat ens dóna, són les banderoles.

Com avalues el potencial de les xarxes socials per al màrqueting on-line?

Està bé per donar visibilitat, però no tot s'ha de basar aquí, ja que arriba a haver-hi gran saturació d'informació, i l'espectador potencial acaba rebutjant la informació sense acabar-la de processar.

Internet modifica la manera de treball? Facilita o dificulta la feina?

Internet facilita molt la feina, ja que s'ha convertit en una eina de treball gairebé imprescindible. Des de les gestions i operacions amb els proveïdors, a la venda d'entrades, enviament d'informació, etc.

Producció

Què es fa al sector de producció d'una empresa teatral?

Bàsicament un productor es dedica a gestionar els recursos econòmics de l'empresa, tractar amb proveïdors i clients potencials, dirigir els grups de professionals que treballen per a l'empresa (tant fixes com eventuais - actors, tècnics, serveis etc.) i coordinar tots els factors relacionats amb la gestió de l'empresa.

Quina és la base de la producció teatral?

Saber de quins recursos disposes, i intentar gestionar-los amb la màxima rendibilitat.

Quines són les fonts de finançament en el teatre català? Quina opinió et mereix?

Un projecte teatral es finança amb:

- 1 Recursos propis de l'empresa, consistents en els ingressos que genera l'activitat (catxets, ingressos de taquilla, lloguers).
- 2 Subvencions públiques (sumades mai poden superar el 50% del pressupost general de l'activitat).
- 3 Esponsoritzacions per part de marques comercials (sovint no consisteix en diners sinó en material).
- 4 Ocasionalment, però no és l'habitual, mecenatge privat.

Quins factors s'han de tenir en compte per invertir en una obra teatral?

La rendibilitat que pot donar el projecte amb la seva explotació, així com l'interès cultural i comercial de la proposta.

Quin és el grau de risc que teniu a l'hora de projectar un nou espectacle?

El grau de risc sempre és del 100%, ja que habitualment engegarem els projectes sense comptar a priori amb cap subvenció, tot i que si després tenim oportunitat de tenir-ne, no la desaprofitem.

Quins són els errors més freqüents que es poden cometre a l'hora d'invertir en la producció d'un espectacle?

Pensar que pots recuperar tota la inversió a curt termini; quan s'inverteix en la producció d'un espectacle, també s'ha de pensar en quins beneficis et pot aportar al marge de l'econòmic, com ara prestigi, visibilitat, creació de segell propi, etc...

Què passa si no aconseguixes el capital desitjat al final d'una obra?

Amb empreses com la nostra, és important no marcar-se unes fites econòmiques gaire elevades, per no patir un daltabaix econòmic i perdre més diners dels que has invertit i dels que realment disposes.

Segons l'enganxada que tinguis, pot suposar que hakis de desfer l'empresa per manca de liquiditat; per això cal ser molt conscient d'on et trobes i de quins recursos tens a priori, per no excedir-te en el projecte.

Com calcules un pressupost per a un projecte?

En base als recursos econòmics de què disposes, prioritzo les despeses imprescindibles, i adapto la resta de necessitats als diners amb què compto.

3. Marc Sambola, director musical

Marc Sambola s'ha format com a músic al Conservatori Professional de Música de Badalona i a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMuC). Nominat com a millor director musical als Premios del Teatro Musical de Madrid l'any 2010 per l'obra "Ojos Verdes, Miguel de Molina in memoriam". Com a guitarrista ha participat en gran part dels espectacles per als quals ha arranjat o compostat música. Actualment exerceix de professor a l'Escola de Teatre Musical Memory i forma part de la companyia la Barni teatre on s'hi destaquen projectes com: "El projecte dels bojos, una utopia musical." o "Ojos Verdes, Miguel de Molina in memoriam."

Com et va venir l'afició de ser músic. Per què t'agrada? Com vas començar?

A casa sempre vaig tenir un piano i una guitarra a mà, però els meus inicis van ser a partir dels amics del poble, als 12 anys vam decidir muntar un grup, jo tocava el baix perquè era l'instrument que faltava. Tot i així, paral·lelament vaig començar a tocar la guitarra com a autodidacta i algunes classes particulars esporàdiques. La música va ser per mi una via d'escapament, una manera de transmetre estats d'ànim i expressar el que em passava, sobretot quan vaig decantar-me per música d'autor (cantautor). La necessitat d'explorar al màxim el meu instrument (guitarra) i de voler plasmar la meua música en una partitura va fer que m'animés a iniciar uns estudis musicals complets.

Què fas? Quina és la teua especialitat musical?

No tinc una especialitat musical definida. Però la veritat és que avui dia la versatilitat és molt important. Suposo que ser intèrpret de guitarra i compositor, així com la direcció musical, són les tres especialitats en les quals m'estic movent actualment. Mai podem saber què ens depara el dia de demà; és molt difícil rebutjar ofertes en aquest món, tot i que no siguin de la teua especialitat. Normalment pujo al carro de qualsevol projecte estimulants com a músic.

Quina ha estat la teua formació musical?

Rigorosa en l'aspecte acadèmic i molt dispersa en el que m'ha anat passant paral·lelament. M'explico: He estudiat al Conservatori Professional de Música de Badalona el Grau Mig (actualment Grau Professional) d'Oboè alternat amb formació com a guitarrista amb classes particulars. Posteriorment vaig fer els estudis de Grau Superior a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMuC) en l'especialitat de guitarra. Aquests estudis reglats donen sempre l'oportunitat d'explorar altres àmbits com la música moderna, el jazz o la composició, entre d'altres. Però al voltant d'aquests estudis sempre he mantingut la meua faceta de

cantautor, de compositor per a sèries de televisió, teatre i teatre musical, així com direccions musicals i treball amb cantants. Això significa que la meua formació és un conjunt de la meua “vida musical”, si ho hem d’anomenar d’alguna manera.

Com és el teu procés creatiu?

En el camp de la composició sempre depèn molt del projecte, tot i així és un camí intuïtiu i que crea sempre molta inseguretats. Un cop tinc el projecte a les meves mans i començo a tenir el material amb el qual treballaré (la sèrie en *DVD*, el guió de l’obra, les músiques de referència, etc.) ha d’aparèixer aquella famosa inspiració, que mai saps quan ve i que no pots deixar escapar. Però la inspiració no ho és tot. Un cop has creat una primera idea (i has comprovat que funciona, ja que en molts casos es llancen a les escombraries perquè no s’apropen al material que necessites) has de tenir les eines per desenvolupar aquest material, aquesta és la part més lenta de tot el procés. També s’ha de tenir en compte els recursos que es tindran per enregistrar, en el cas d’una banda sonora, o la formació de músics i cantants en l’obra, en el cas de teatre musical, ja que en molts casos modifica el procés: en el meu cas, escriure per a piano és més lent que per a guitarra. o escriure per cinc veus ho és més que per a una solista.

Normalment, en cada peça musical hi ha veus. Com treballes el tema: repartir les veus, cantar, revisar, etc.?

Depèn molt del tipus de música. Per al teatre musical sempre parteixo del text. Aquest text em porta a un estat d’ànim, una situació, que fa que el tema sigui més melòdic, rítmic, etc. Una línia melòdica base fa la resta. Sobre ella construeixo les diferents veus i durant aquest procés sorgeixen idees per ampliar seccions centrals, introduccions i/o finals. En tots els casos és important comprovar com funcionen amb les veus (sembla una ciència incerta i que en molts casos fins que no la poses en pràctica no saps si funcionen o no). És important estar obert a modificacions i no donar mai res per tancat. M’ha passat sovint d’anar modificant una peça durant el transcurs de les funcions, sempre es pot millorar!

Quin és el procés que segueixes perquè els actors aprenguin i interpretin les cançons del musical?

Al llarg dels anys veus com cada cantant és un món. Hi ha cantants que saben llegir música, n’hi ha que no; hi ha cantants que memoritzen una veu a la primera i n’hi ha que necessiten passar-la moltes vegades abans de tenir-la. Generalment treballo sobre partitura de veus i base de guitarra i en un ambient tranquil vaig donant seccions del tema. La veu principal és la primera i la segueixen les altres, normalment de més fàcil a més complicada. La més fàcil és aquella que s’apropa més a la principal, i un cop les tinc muntades i comprovades (cantades) dono les més complexes, ja que d’aquesta manera el cantant sap on és el seu lloc dins del teixit de veus i normalment és més fàcil d’entendre perquè aquella veu ha de ser més complexa, entén la seva funció dins l’harmonia.

És important també no saturar els cantants, així que és bo alternar temes complexos amb temes més senzills (una veu, dos veus, harmonies fàcils, peces curtes, etc.)

Un cop coneixen bé la peça comencem a treballar sobre l’aspecte musical: en quin moment es canta aquesta cançó determina el color, les dinàmiques són importants en l’evolució del tema i dins d’un tema coral també és molt important la funció que

fa cada veu per determinar timbre, color i dinàmiques. Hi ha molts aspectes en la interpretació, però de ben segur que donaria per un capítol sencer.

Amb “El projecte dels bojós”, com sabies si un tema ja estava bé i no necessitava canvis?

Amb “El projecte dels bojós”, que es va estrenar el gener de 2011, mai no he donat la feina per tancada. Podríem suposar que enregistrar el disc determina que la música està tancada, que ja no s'hi farà modificacions, però es totalment fals. Primer que en el disc s'ometen parts de l'obra; en segon lloc, i com ja he dit abans, mai no dono res per tancat, sempre es pot millorar, i en el cas dels bojós fins a l'última setmana de funcions encara feia modificacions. De fet, a dia d'avui estem fent la darrera revisió de l'obra. Aquesta revisió en la dramaturgia de ben segur que implicarà canvis en la música (treure temes, incloure'n de nous, modificar temes existents per fer-los encabir en les noves bases de la dramaturgia). En fi, un procés que mai no s'acaba si l'obra està viva. En teatre musical, fins que no s'aparca l'obra mai no es dóna per tancat res. I quan es dóna per tancat això no vol dir que estigui perfecte, simplement que hi ha altres projectes en els quals treballar.

Quina és la part del teu treball que menys t'agrada?

Crec que cap, tot i que quan estic immers en un projecte com el de “El projecte dels bojós” hi ha un moment que et desbordes de feina i acabes fent molt mala vida. Menjar malament, anar a dormir molt tard i aixecar-te molt aviat per acabar temes que has de presentar aquell mateix dia; i passar-te hores i hores assegut en una cadira. Potser seria l'aspecte més desagradable, tot i que crec que és impossible canviar-ho, com a mínim en el meu cas.

Per a un espectacle de teatre musical, quantes hores han de dedicar els actors a aprendre's i interpretar les cançons?

Depèn del percentatge de música que hi ha en l'obra determinarà el percentatge d'hores que hi dedicarem. Un 50% de música és un 50% de les hores d'assaig. Tot i que s'ha de tenir en compte que els cantants aprenen i construeixen les veus dins d'un assaig i això són hores que s'han de sumar, també és cert que la part interpretativa no només inclou portar el text de casa i treballar-lo a l'assaig. En el fons és una pregunta complexa de contestar. En molts casos hi ha reunions per veure com va el procés i sovint s'han d'ampliar les hores per una banda o altra. Però en tot cas la part musical, com la de text, han de tenir la mateixa importància.

Quins músics han estat inspiradors per a la teva carrera?

En el meu cas sento sovint que algú que escolta la meua música diu que cada cançó té coses que li recorden cançons que ja coneix... com si fos un conglomerat de molts estils o autors. Amb això vull dir que la inspiració ve d'un lloc molt endins on han anat a parar moltes músiques. Al llarg de la meua vida he escoltat tot tipus de música (des de clàssica a "Heavy metal", passant pel pop més comercial i la música d'autor més curiosa) i això ha anat construint les fonts de les quals bec quan necessito compondre. En l'àmbit de teatre musical Sondheim és un referent pel seu tractament de la música i veus, i Jason Robert Brown un referent de la música moderna aplicada al musical. En tots dos casos l'elaboració musical és molt interessant, però hi ha tants autors interessants que no acabaria mai. Si hagués de recomanar a algú què s'ha de fer, li diria que escoltés tots els musicals que s'han

escrit fins al moment (una feina impossible, però que, si més no, farà passar per totes les èpoques del teatre musical). Hem de conèixer el passat per saber on som i així passa exactament igual amb la música.

Tres cançons claus de la teva vida (de teatre musical)

Next Ten Minutes de Jason Robert Brown (Last Five Years)

Color and Light de Stephen Sondheim (Sunday in the Park with George)

L'himne utòpic de Marc Sambola (El Projecte dels Bojos)

Vull acotar que he posat un dels meus temes pel que va suposar per mi dins el món de teatre musical i no perquè vulgui determinar la seva vàlua. Simplement que, per mi, escriure aquest musical va ser el repte més gran que he tingut fins al moment, i quan vaig escriure aquest tema, que era el tancament de l'obra, va ser un dels moments més feliços que he tingut com a compositor.

Si vols afegir-hi res: algun consell, pregunta que no he fet i creus necessària, alguna curiositat o una petita experiència serà benvinguda a l'entrevista.

Moltes mercès.

Un dia vaig rebre un correu d'una persona que estava interessada en saber què s'havia de fer per escriure un musical. Al principi vaig pensar que era una pregunta absurda i impossible de contestar. Tot i així en començar a respondre el correu vaig trobar una resposta que establia la base per fer-ho. Per escriure un musical no pots seure en una cadira amb un paper en blanc. Primer necessites tenir un passat ple de petits projectes, amb èxits i fracassos (sovint més fracassos que èxits). També has de tenir al teu voltant gent molt bona (dramaturgs, actors-cantants, músics, crítics que t'ajudin a veure els teus errors) i tens aquesta gent al voltant perquè durant molts anys has anat treballant amb ells i has anat fent (com si fos una cartera de clients) una cartera d'artistes amb els quals confies plenament. Arriba un dia que es planteja un projecte immens com el d'escriure un musical, i és llavors quan saps que per molt que tinguis un gran risc de caure de la corda fluixa els tens a ells i que no et deixaran caure. I si algun dia caus, has de tenir el valor per aixecar-te de nou, somriure, i pensar en un nou projecte. Només així es pot escriure un musical.

4. Anna Rosell, coreògrafa.

Des de ben petita, l'Anna va començar a ballar i va descobrir que li apassionava. A partir d'aquí va formar-se com a ballarina a l'escola de teatre musical Memory i a l'escola de ball Company&Company, on hi va fer el curs de formació per a ballarins de dansa moderna. Fins ara s'ha anat formant, i actualment és una gran coreògrafa.

Anna Rosell ha fet moltes produccions i ha creat moltes coreografies. Entre les últimes destaquen: "Catalunya Aixeca el Teló 2011"; "Xarop Vitaminat" i "El millor dels estius" del grup musical SP3; i "The Vinegar Dances; Tribute to Eduard Gorey" al festival de Dansalona 2011 a l'Almeria Teatre.

Com et va venir l'afició de ser ballarina. Per què t'agrada? Com vas començar?

Vaig començar a ballar tard. Des de petita m'entusiasmava el teatre musical. Vaig començar cantant. Als 8 anys cantava per a anuncis de televisió i vaig fer la primera gravació del Super3. Als 14 anys van obrir l'Escola Memory i m'hi vaig apuntar, però ho vaig haver de deixar. Als 16 anys vaig començar a fer col·laboracions amb una companyia de dansa amateur, on em vaig adonar que ballar m'apassionava. Vaig començar a prendre classes de dansa contemporània i clàssica i, al cap d'un temps, vaig entrar a l'escola Company&Company per fer el curs de formació per a ballarins de dansa moderna.

Quina és la teva especialitat? Sóc ballarina de jazz i dansa contemporània.

Quina ha sigut la teva formació de dansa?

De petita havia competit en gimnàstica rítmica, però com ja he dit, vaig començar a ballar tard. La meva primera classe de dansa va ser als 14, però seriosament m'hi vaig posar als 19 anys. A partir d'aquí, no he parat de prendre classes, i he fet de tot una mica: sobretot jazz i contemporani (en diversos estils), però també clàssic, graham, claqué, flamenc, hip-hop, i he tocat disciplines diverses com l'acrobàcia, trapezi, teles, capoeira, aikido o esgrima escènica. Tot això complementat amb classes d'interpretació i cant.

Com és el teu procés creatiu, a l'hora de fer una coreografia?

Parteixo sempre de la música, l'escolto moltes vegades i n'estudio l'estructura, la melodia i els accents, i l'aire que té, a quina atmosfera ens transporta. A l'hora de pensar en els passos i les evolucions que es faran són bàsics la situació i els personatges que l'hagin de ballar. El nombre d'interprets, l'espai, el vestuari o si hi ha complements també s'haurà de tenir en compte perquè determinaran l'evolució de la coreografia en qüestió.

Com treballes les coreografies: primer els passos, després les parts fàcils, o difícils, després col·loques als ballarins a les posicions, etc.?

Generalment, primer explico la situació de la qual es parteix i el fet que ens mou a ballar (per situar els intèrprets en l'acció i en el personatge, que donaran el sentit i l'aire a la coreografia). Després els explico l'estructura de la coreografia i situo els intèrprets en la primera posició fixa que tindran en l'espai. Després vaig ensenyant per passos: acostumo a començar per la primera estrofa i la tornada, que sol ser una variació de moviment que es repeteix al llarg de la coreografia (si es repeteix moltes vegades, sol tenir modificacions en les repeticions finals).

Tot seguit, ensenyo la introducció i assagem el que tenim muntat tot lligat. Si fins aquí ho tenen clar, explico, si es dóna el cas (que sol ser en un moment instrumental), la part més de moviment grupal o de desplaçaments en l'espai o jocs en parella o un moment més lliure (que no de passos concrets tots iguals), moment en què es necessita molt la col·laboració dels intèrprets, perquè hauran d'aportar idees pròpies i potser improvisar alguns moviments o desplaçaments que s'inclouran a la coreografia.

I finalment, és clar, el final de la coreografia.

Quin és el procés que segueixes perquè els actors aprenguin, interpretin i cantin (a la vegada que ballen) les cançons del musical?

Si han de cantar i ballar alhora, sempre que ensenyo els passos, en comptes de comptar 8, els recito el text de la cançó per tal que l'associïn a un pas, i així després no els costa cantar i ballar alhora.

Quina és la part del teu treball que menys t'agrada?

La part administrativa, sens dubte. Posar preu a la creació artística.

Per un espectacle de teatre musical, quantes hores han de dedicar els actors a aprendre's les coreografies?

Depèn molt de si són només actors o si són ballarins. Generalment, els actors tenen molta por al fet de ballar, per això és molt útil partir dels personatges i les situacions que viuen, i acompanyar l'ensenyament de les coreografies amb històries quotidianes, per tal que no se'ls faci tan estrany el fet de ballar i memoritzin més ràpidament. Si ja estan habituats a recordar passos, sempre serà més ràpid. Però tot depèn de l'actitud dels intèrprets: si hi ha ganes, tot és possible, més ràpid i més fàcil. Però perquè surti bé una feina, sempre s'hi hauran d'invertir un bon grapat d'hores.

També facilitarà i agilitzarà la feina el fet que el grup estigui ben avingut i que el coreògraf arribi a l'assaig amb la ment clara i pràctica per tal de donar explicacions concretes i precises.

Quins ballarins han estat inspiradors per a la teva carrera?

N'hi ha molts, d'inspiradors, però potser en destacaria Bob Fosse, Jerome Robbins, Gene Kelly i, de la banda més contemporània, Pina Bausch, Akram Kahn o Sidi Larbi Cherkaoui.

Tres cançons claus de la teva vida (de teatre musical).

Pel que fa al teatre musical i ballat, crec que són tres petites joies: 'America' de West Side Story; 'Singing in the rain' de Singing in the rain; 'All that jazz' de Chicago.

Si hi vols afegir res: Una ximpleria: si sents que vols una cosa de veritat, no deixis que la por sigui la teva companya de viatge.

5. NÚRIA LLUNELL, CHARACTERITZADORA

Núria Llunell es va formar a l'Institut del teatre. Va fer molts cursos de maquillatge a Stick Art Studio de Barcelona. Ha col·laborat en molts espectacles del TNC, Teatre Romea, Almeria Teatre. Aquest any 2011 hem pogut apreciar els seus treballs a les obres de teatre: Petits crims conjugals, Les tres germanes, Llum de Guàrdia, l'Espera i Set núvies per a set germans. Està nominada als premis butaca a millor caracterització per El casament dels petit burgesos, l'espectacle de la temporada passada de l'Almeria Teatre.

Com et va venir l'afició de ser caracteritzadora. Per què t'agrada?

Com totes les coses, per casualitat. Tenia un *nòvio* que era músic i necessitaven una maquilladora per a les sessions de fotos de les portades dels discos, i així vaig començar. M'agrada perquè té a veure amb el món del teatre i suposo que també hi té molt a veure el fet que sempre m'hagi agradat dibuixar.

Què fas per tenir noves idees?

Cada projecte requereix idees noves, i les idees em vénen a partir del text de l'obra i l'estètica que estigui adaptant l'espectacle.

De quines fonts culturals beus més? Sobretot de la pintura.

Quines publicacions, relacionades amb el teu ofici, llegeixes amb regularitat?

No en llegeixo, com a molt la cartellera teatral dels diaris.

Quins referents artístics, o d'altres, t'han inspirat al llarg de la teva carrera professional?

Suposo que el fet de veure com treballava en Fabià Puigserver ha influït en la meua carrera, tot i no arribar-li ni a la sola de la sabata.

Pots enamorar-te d'una idea dolenta, només perquè és teva? Com ho evites?

La meua feina, en el fons, és una feina de grup, per tant les meves idees han d'agradar a tot l'equip, i si hi ha alguna cosa que no funciona s'ha de canviar.

Quins encàrrecs acostumen a demanar?

Normalment faig la caracterització per obres de teatre i maquillatge per fotografies, normalment de book fotogràfic.

Completa la frase: La caracterització més simple és aquella... La caracterització a vegades pot ser més simple, utilitzant maquillatges més naturals i potser només marcant l'estil del tall del cabell. I a vegades pot ser més complicada, utilitzant perruques calbes o maquillatges més complicats.

Depens molt de les idees del director o ets “lliure” de vestir i maquillar com vulguis als actors?

Depèn del director, normalment jo faig una proposta i treballem sobre això.

6. SERGI CERVERA, IL·LUMINADOR

Sergi Cervera, actor i director audiovisual. Professor,

il·luminador de teatre, guionista, filmador, muntador, locutor de ràdio. Totes aquestes facetes ens les ofereix en Sergi després d'haver estudiat teatre a l'escola de Nancy Tuñón, Té el títol de Tècnic superior de la realització

d'audiovisuals i d'espectacles. Últimament l'hem pogut veure a Barcelona, ciutat neutral o a la sèrie de televisió Ruta 66. En Sergi, capaç de tot, ens presenta una entrevista sobre què és guanyar-se la vida essent actor, i fins i tot il·luminador.

Com et va venir l'afició de ser actor. Per què t'agrada?

Més que afició, jo parlaria de passió. La tinc des que tinc ús de raó i m'ha condicionat en totes les passes de la meua vida, un altre dia ho explicaré, però avui, toca parlar de llum...

Per quina raó et dediques a ser tècnic dels espectacles? Vas estudiar per això? O t'hi vas trobar?

Jo, de tècnic, pràcticament no n'havia fet mai. Com a molt, en espectacles on actuava, donava un cop de mà. Jo vaig estudiar Realització d'audiovisuals i espectacles...i, al darrer any, quan ja tenia el títol, recordo que vaig començar a fer el que tot "home de bé" ha de fer per aixecar el país: buscar feina! Vaig estar tot l'estiu enviant currículums a productores i TV per entrar als seus respectius equips tècnics. El màxim que vaig aconseguir, va ser col·laborar al departament d'art i direcció en vàries pel·lícules...però, en realitat, era el que vulgarment coneixem com a "machaca". Estava força desesperat...i col·leccionava els correus de "le llamaremos".

Un bon dia, un amic i company d'estudis, em va demanar que anés al Teatre Grec a filmar els plans generals d'una obra de teatre. Li havien encarregat la filmació de l'espectacle i el que feia els plans generals l'havia deixat tirat al darrer moment. En 30 minuts em vaig plantar allà, amb mandra, però per fer-li un favor. Sovint penso, com em van canviar les coses amb aquell fet imprevist.

En acabar l'espectacle, vàrem anar a sopar amb la companyia i la dona del director, que té un teatre, em va comentar que necessitaven un tècnic. Jo buscava feina i ella me l'oferia, així que vaig acceptar, tot i no tenir-ne ni idea. Pensava que m'hi quedaria per dos mesos màxim i, en canvi, vaig aprendre un ofici (que no és la meua professió).

Quina ha estat la teua trajectòria professional fins ara (essent tècnic)? I d'actor?

Com a tècnic, en aquell teatre, vaig treballar en més de 25/30 espectacles, concerts, actes, etc. En algunes de les obres, amb il·luminadors de molt de prestigi com en Tomàs Pladevall (professor de l'ESCAC i director de fotografia al cinema) i en Quico Planes. Quan vaig deixar la feina al teatre, per centrar-me en la meua carrera

d'actor i director, vaig acceptar anar-me'n de gira amb dos espectacles que havien passat pel teatre, que m'encantaven i amb els que havia fet molt bones relacions; a més del plus de salari i la flexibilitat que això em permetia.

Amb *el Llanto*, la primera, vaig il·luminar al TNC de Barcelona i després, vàrem començar la gira; passant per llocs tan emblemàtics com el Teatro Avante de Miami (USA), l'A Barraca de Lisboa (Portugal), el Teatro Espanyol (Madrid), Málaga, Alcalá de Henares, etc.

Amb el segon, *Ojos Verdes*, he fet gira per tot Catalunya i temporada al Teatro Fernan Gomez de Madrid.

Amb tot això, degut a la confiança que ens tenim, la companyia LaBarni em va encarregar el disseny de llums i "servir" funció, en el seu segon espectacle: "El projecte dels bojós", a l'Almeria Teatre.

A més de petits espectacles, tallers de final de curs de MEMORY i algunes col·laboracions amb companys de professió. Crec que seria un bon resum....

D'actor, he treballat en teatre, cinema, televisió, a més de més de 10 anys de formació i un parell de premis, tot i que tot en format "menor" però, en parlem un altre dia. Com diria aquell: "això, ara no toca".

Quina funció tenen els focus?

Els focus són "els pinzells" del teatre. La seva funció és il·luminar diferents zones de l'escenari. Amb una combinació de diversos focus, amb diversos filtres, passats per taula, en diverses memòries a diverses intensitats, fas un disseny de llums.

Quins models hi ha? En què es diferencien?

Hi ha tants models, com gustos...però, podríem dir que, els més universals serien els PC, Fresnel, Roquets, Retalls, PARs, LED's, etc.

Els PC, tenen una llum més general, que acostuma a obrir força. Podríem dir que fa com una espècie de "taca de llum". Molt útil per quasi tot, en especial, per crear ambients.

Els Fresnels, són com els "PC" però tenen una lent formada de moltes circumferències concèntriques, el que fa que, quan tanques, la llum és molt més concentrada i, al meu gust, més bonica.

Roquets o PAR, fan una llum molt dura i oberta que taca a molta intensitat.

Els retalls, són un altre dels clàssics: Són com una espècie de canó amb dues lents i 4 "ganivets". Amb ells pots fer efectes de llum molt concrets, per exemple: circumferències molt enfocades, carrers i diverses formes geomètriques. Molt útils per a llums molt enfocades. Tot i així, no només hi ha molts models (graelles de llum difosa, svovodes, mobils, LEDs, etc.), sinó que, qualsevol aparell que fa llum i es pot connectar al corrent, pot ser hàbil per ser emprat com a font de llum: llums de nadal, bombetes, llums de peu, etc.

S'utilitza la llum càlida per a...? I la freda?

La llum càlida (taronges, ocre, marrons, grocs, vermells, etc.) sempre ens situa davant d'un clima més confortable. Bé sigui una llar, un bar, un interior... o simplement, una escena que vulgui donar una certa sensació d'antiguitat, emulant el color sèpia de les velles fotografies... Per un altre costat, la llum freda (blaus foscos, blancs, color plata, blau clars, violetes, etc.) ens condueix en un context més exterior, nocturn, fresc.

Tot i això, els matisos són tan infinits com les diferents i inesgotables games de colors que hi ha... i no hi ha cap norma escrita que obligui a utilitzar cap categoria en cap escena. Molts cops el contrast entre els dos o les alteracions de les seves utilitzacions "lògiques", dóna molta força a l'escena...

Condiciona molt una il·luminació mal feta?

La il·luminació és el paper de regal de l'obra teatral. El mèrit és del text, del director, de l'actor... però una mala il·luminació pot fer "cutre" i amateur (en el mal sentit de l'expressió) un contingut amb potencial.

És com regalar quelcom molt especial i utilitzar paper de cuina per embolicar-lo.

Quina és la base per a fer una il·luminació com cal?

La pulcritud. El detall. La cura. Com tota feina, requereix d'un treball previ. Si aquest treball es fa amb intensitat, el resultat final serà bo. Com tot, la clau és els detalls. Cal tenir en compte tots els detalls.

Com arribes a la conclusió que aquella il·luminació és bona?

Perquè suma a l'espectacle i genera l'atmosfera que em permet entrar en l'obra, de manera coherent amb la proposta del director.

Com es pot avaluar una bona il·luminació?

De la mateixa manera que qualsevol altra feina. Hi ha dos grans apartats, el tècnic i el creatiu. El tècnic es basa en qüestions senzilles: que no taqui molt (els decorats, les cametes, etc.), que les intensitats estiguin cuidades, que l'acció important es vegi, que els canvis de llum siguin nets i fidels al ritme de l'espectacle, etc. Després hi ha les valoracions artístiques: que la proposta sigui coherent amb el missatge de l'espectacle, que no cobri massa protagonisme per damunt de la història, etc.

Completa la frase: La il·luminació més simple és aquella...

que no percep durant la funció, però que si no hi fos la trobaries a faltar.

Depens molt de les idees del director o ets "lliure" per triar una il·luminació?

Il·luminar és com qualsevol treball en equip. Hi ha una jerarquia i un lideratge, ara bé, hi ha mil maneres diferents de ser líder. N'hi ha que estan damunt de tots els detalls i n'hi ha d'altres que escolten, confien i consideren que la seva feina de directors ha estat la d'escollir el seu equip al que donen carta blanca. Tot depèn, en definitiva, de la sintonia que tinguis amb el director. Factors humans, vaja.

De quines fonts culturals beus més?

Em deixo portar per dues fonts: el cinema i el meu instint personal.

Quines publicacions, relacionades amb el teu ofici, llegeixes amb regularitat?

Tot allò que cau a les meves mans relacionat amb teatre i cinema, des del punt de vista dels actors i directors.

Quins referents artístics, o altres, t'han inspirat al llarg de la teva carrera professional?

Vaig començar en el món del teatre als 10 anys, del qual no m'he separat mai de la meva vida...la quantitat de referents artístics a tots els nivells (actor, director

il·luminador), en tots els camps (cinema, teatre, TV) i llocs (nacionals, estrangers).
Fan que sigui impossible esmentar-los...n'hi ha tants!

7. Ferran Gonzalez, actor

Ferran Gonzalez ha cursat estudis d'interpretació a l'escola El Timbal de Barcelona, i des de l'any 1994 a l'escola de teatre musical Memory de Barcelona on té com a professors a Helen Rowson, Isabel Soriano, Joan Agulló, i Josep Costa entre d'altres. Durant cinc anys rep classes particulars de cant de Daniel Anglès i Susanna Domènech.

Com a actor ha treballat en els següents espectacles: Les aventures del Yellow Submarine ; Els Pastorets Superestel ; Snoopy, el musical, en el paper d' Snoopy . Ha fet diversos treballs de doblatge amb Dreamworks i Walt Disney.

Actualment és professor de cant a l'escola Memory. Destaca la seva professionalitat amb el musical Pegados que ja ha estat premiat amb dos guardons Max.

Com et va venir l'afició de ser actor/cantant/ballari. Per què t'agrada? Fa anys vaig tenir la sort que els meus pares em portessin al teatre de molt petit, fins i tot quan encara no acabava d'entendre la funció que anàvem a veure. Tinc molts programes de mà d'espectacles que vaig veure fa molts anys, i que no puc recordar com eren, guardats. No sé per què van decidir fer-ho, però sempre els estaré molt agraït perquè sense saber-ho van fer-me descobrir el que ara dóna sentit a la meua vida.

Potser no ho entenia, però em fascinava. Però, de petit, tot allò que veus no ets conscient que és una professió, et sembla màgia. Crec que va ser quan vaig veure "Mar i Cel" de Dagoll Dagom l'any 1988 (jo tenia 8 anys), el meu primer musical, que vaig tenir clar que jo volia fer allò que veia sobre l'escenari. Va ser la primera vegada que veia que era possible interpretar, cantar, ballar... tot alhora en un espectacle. Encara no m'ho plantejava com una feina és clar, amb 8 anys... Però et puc jurar que em va impactar, perquè vaig demanar que em portessin a veure'l més de sis vegades, pel meu aniversari, pel meu sant, per Nadal...

I, poc a poc, vaig anar estudiant i fent cursos de teatre, fins i tot vaig arribar a fer cursos en escoles amb gent molt més gran que jo, perquè per a nens en aquell moment hi havia molt poca cosa, per no dir res. En tinc molt bon record i vaig aprendre molt d'un curs que vaig fer a "El Timbal" de Barcelona. Jo tenia 13 anys i, de la resta d'alumnes, el més jove en tenia 18. Òbviament la meua vida no tenia res a veure amb la seva, però a l'hora de fer classe, a l'hora de fer teatre, érem tots iguals, vaig aprendre'n molt. I vaig anar fent fins que va arribar l'hora de decidir si estudiava una carrera universitària o feia del meu hobby la meua professió. I vaig optar per la segona opció.

Vaig tenir sort que el "talent innat" mínim que es necessita m'acompanyés i també que en aquell moment no hi hagués com ara molta gent, i sobretot nois, que es dediquessin al teatre musical. I vaig poder anar fent feines petites a poc a poc.

Ara reconec que hi ha molta competència i que és molt difícil "despuntar" per sobre d'algú altre. Potser si ara tingués 18 anys no triaria aquest camí, però en aquell moment no m'espantava. Per què m'agrada? Doncs perquè és meravellós, però no te'n podria convèncer, si no sentís el mateix que sento jo dins meu quan sóc damunt d'un escenari. Hi ha molta gent que no seria capaç de sortir davant de mil persones a cantar una cançó, i ho entenc, és de bojos! I una mica narcisista... Però el que sento jo dins meu, és la sensació més gran i gustosa de totes les que puc arribar a sentir. Em remou per dins, em renova, em cura, em fa feliç, em calma... tot és bo.

La professió és duríssima, físicament i psicològicament, però no quan ets a l'escenari, allà dalt no penses en res, no et fa mal res i et sentís més alt, més guapo, més fort, millor. Però forces la màquina, ballar no és natural, cantar tampoc, i ficarte a la pell d'una altra persona i patir o riure quan no en tens ganes et trastoca. I és molt dur, sobretot ho és quan no tens feina i penses: -Em sembla que m'he equivocat...-

Com et va sorgir la idea de fer "Pegados" el nou espectacle que porteu ara?

Va sorgir en una nova etapa -per a mi-. Portava molt temps fent el recorregut professional "habitual", potser una mica precoç i tot.

Als 17 anys vaig començar a fer infantils amb la companyia Va de Bòlit i vaig doblar la meva primera pel·lícula de *Disney*, *Hèrcules*.

Als 20 ja era professor de cant dels juvenils de l'escola *Memory* i director musical de diversos espectacles. En realitat la meva fita, el que perseguia era estar damunt d'un escenari fent algun musical del circuit comercial i professional.

Als 24 em va sortir la possibilitat de col·laborar en una versió del musical *Fama* que es feia al Teatre del Sol de Sabadell. Vaig tenir la gran sort que aquell petit projecte amateur es convertís en professional i la sort que amb el canvi jo mantingués el lloc de treball, perquè molts van quedar-se fora. Era el primer musical gran, el meu somni i la novetat va fer que estigués treballant a *Fama* més de cinc anys seguits. Vam fer més de 1000 funcions. I en acabar, sentia com que d'una manera o una altra, ja havia arribat a la fita que m'havia marcat i em feia una mandra espantosa seguir així la resta de la meva vida. Però era la meva feina.

Em vaig presentar a diversos càstings. *Hoy no me puedo levantar* a Barcelona, *Spamalot*, *La Bella y la Bestia*... I a algun més. No em van agafar a cap, segurament perquè jo, als càstings, sóc molt dolent, no sé ensenyar-me bé, no en sóc capaç. Així que vaig decidir que era l'hora d'arriscar-me i mostrar-me d'una vegada en totes les meves aptituds. D'actor, cantant, compositor i autor. Vaig recuperar un antic projecte que havíem iniciat feia gairebé 5 anys amb l'Alícia Serrat i el Víctor Conde, el vam revisar i el vam començar a vendre. Podria fracassar però estava bastant segur que teníem una bona idea i que segurament podria funcionar. Òbviament no com està funcionant, perquè ha tingut molt d'èxit, el que estem vivint és una bogeria meravellosa.

Quin va ser (un tast) el procediment que vau seguir per muntar-lo ?

El text, les lletres i gran part de la música estaven escrits.

Des del principi teníem clar el repartiment, els actors seríem l'Alícia, la Gemma i jo. Al moment d'escriure-ho no coneixia ningú que pogués fer el pianista/doctor com jo volia que fos aquest personatge. La vida em va portar un parell d'anys abans, en Joan Miquel Pérez que es va convertir en el meu millor amic, el meu soci a

"Kaktus" que és la productora musical que tenim i produeix *Pegados*, i el tipus més adequat per fer el personatge.

Vam començar a quedar i a llegir, a cantar, vam canviar moltes coses i vam reordenar tota la funció. El text original de *Pegados* no inclou ni el 80% dels gags que fem a la funció, va ser un treball molt d'equip i de creació.

De fet vam estar més de dos mesos i mig assajant i no és habitual tant de temps. Encara ara hi estem canviant coses, provem molt per millorar-lo i perquè estigui viu i adaptat a cada dia i a l'actualitat. També hi anem variant moltes coses de la música.

Què em recomanaries alhora de fer una producció musical?

Que tinguis diners! (*riu*) Amb diners s'arriba a tot arreu. Sobretot per fer publicitat. En un principi jo no creia que fos tan important. Ara crec que és el més important. Diners, per fer una bona publicitat.

Quina és la part més difícil?

Repeteixo que si no tens diners és molt difícil. És molt difícil competir en una ciutat com Madrid, on pots veure cada dia més de 100 espectacles diferents si el teu cartell no surt per tot arreu.

I també és molt difícil trobar una sala ara mateix, en aquest moment. Els empresaris necessiten espectacles que els donin diners i de bones a primeres és molt difícil que et programin quan ni el text representat, ni la companyia, ni l'autor és conegut. És un risc molt gran.

Però tens una opció, molt dura, però és la que nosaltres vam prendre: persistir, insistir, aguantar, resistir...

Nosaltres hem estat molt de temps sense cobrar i malvivint tots junts en un apartament per poder estar a la cartellera madrilenya.

Vam estar vuit mesos en cartell, però potser en conjunt vam tenir tres mesos bons, o "amb beneficis".

Però si no hi haguéssim estat vuit mesos segurament no ens haurien vist totes les persones necessàries per guanyar dos premis Max un any després.

Vas informar-te prèviament de com es feia tot o va sorgir del no res la idea, la creació, etc.

Va sortir tot del no res... de fet, creiem que després de tants anys treballant sabíem com anava tot el món del teatre, de la producció, del públic... Però ni de bon tros. No sabíem res, i n'hem anat aprenent durant aquest any i mig.

No només aprenent com fer les coses, sinó aprenent també que hi havia coses que ni havíem fet ni ens tocava fer a nosaltres.

Vam començar dues persones i hem acabat amb un coproductor, amb una responsable de premsa, amb un responsable de disseny, amb un cap tècnic...

Per ser professional cal més del que ens pensem o les altres companyies et mengen...

8. Pere Arquillué, actor

Gran actor de cinema, televisió i teatre català, que toca totes les vessants de la interpretació.

Copenhaguen, Primer Amor, Coral romput, El silenci del mar, Soterrani, El duo de la africana, Els físics (lectura dramatitzada), La nit just abans dels boscos, Arbusht, Otel·lo, European house, o Ricard III són algunes de les obres de teatre on hem pogut veure a

Pere Arquillué.

Actualment, el seu reconeixement com a gran intèrpret arriba amb el Premi Nacional de Teatre 2011 per la seva interpretació a l'obra "Primer Amor" de Samuel Beckett i dues nominacions als premis Butaca 2011, per aquest mateix espectacle. També podem veure'l interpretant el paper de Claudi a la sèrie "La Riera", de Televisió de Catalunya (TV3).

Com et va venir l'afició de ser actor? Per què t'agrada?

Em va venir de molt jovenet. Jo vaig començar amb teatre aficionat i sense adonar-me'n compte vaig estar involucrat molt en aquest món. Amb divuit anys vaig plantejar-me d'entrar a l'Institut del Teatre, el primer curs no em va agradar, vaig deixar-ho estar, però després vaig tornar-hi al cap de dos anys. A partir de llavors em vaig fer professional. Però no és una cosa que jo hi hagi pensat, meditat o plantejat de "mamá quiero ser artista" no m'ha passat mai, sempre ha estat una cosa molt natural en el meu procés.

Quin és el gènere teatral que t'agrada més? Quin és el que has treballat més?

M'és igual, tots els gèneres són bons per a mi. No faig diferències entre uns gèneres o altres. Tot i que sempre m'han donat més drames, tragèdies i tragicomèdies. Tot i que m'agrada molt la comèdia, però no me'n donen tanta.

Quin és el procediment que tens tu a l'hora d'aprendre't el paper?

Hores. Vas desenvolupant un entrenament a mesura dels anys. Però són hores que li hem de dedicar. Sí que tenim una certa facilitat, però és com aquell que va a córrer i agafa un "fondo", doncs és exactament el mateix.

On és en Pere quan actua?

No en tinc ni idea. Jo crec que a l'escenari. Això d'actuar és una feina complexa, una feina complicada, perquè no deixes mai de ser tu per tant tampoc mai deixes de ser l'altre. En tot cas ets una mena de "baffle de ressonància" d'algú que ha escrit algunes coses per a un receptor que seria el públic. I aquest "baffle", aquest continent que té aquest contingut, continua estant allà, però què hi ha de de bò...Jo sóc un actor que pensa que hi ha molt de "però", si no tampoc no ho entendria. Però si que de vegades es pot barrejar o pot haver-hi certs estats d'ànim o certes

respiracions que no saps de què són, que són d'algú que ha escrit alguna cosa, o d'algun personatge que existeix allà, a l'aire. Però confio plenament que en Pere hi sigui.

Amb quins papers et quedes?

No ho sé, ara ja començo a ser gran i n'he fet molts. Sempre en tens alguns de preferits, però un que em quedo és el de "Tots eren fills meus", de l'Arthur Miller.

Què et diferencia a tu respecte a altres professionals del sector?

L'alçada, el cabell, el color d'ulls... No ho sé. Va per generacions. I hi ha coses que tenim en comú, d'una escola igual, i altres coses que ens diferencien, bàsicament personals, perquè el teatre implica una voluntat de tu com a home i com a ésser, doncs també d'involucrar-t'hi i això fa que cadascú sigui diferent.

Què vols o necessites d'un director?

Depèn del director i també depèn de l'obra. De vegades demanem que s'impliquin molt amb els actors i de vegades només demanem que estiguin allà presents i que ens deixin fer molt. Jo, bàsicament, el que demano més és comprensió, perquè és una feina molt complicada i és difícil i moltes vegades hi deixem la pell. Demano amistat, perquè m'agrada compartir el que estem fent. I potser, demanaria talent, ja que a vegades hi és i d'altres no.

Penses que els silencis són molt més importants que la pròpia paraula?

Sense cap mena de dubte. El silenci crea l'estat de reflexió a l'espectador, i el moment que l'espectador pugui percebre què està passant des d'un altre cantó. Per tant el "ah, val" moltes vegades apareix més amb un silenci que amb la pròpia paraula. Així que el silenci és com a contraposició de la paraula, sempre és molt important, però una cosa no seria res sense l'altra.

Quins autors, dramaturgs i artistes t'han inspirat al llarg de la teva carrera professional?

M'ha inspirat molta gent des de molt jove. Jo vaig començar molt jove, i vaig tenir la sort de trobar bons mestres i, sobretot, de començar a llegir molt jove. Moltíssima gent m'ha inspirat, m'ha acompanyat, m'ha ajudat en aquest procés.

Tenir un bagatge artístic i estar informat del que passa al món és essencial a l'hora de crear el personatge. Pere, tu què fas? Si et donen un personatge del segle passat, tu t'informes històricament?

No m'informo. Si és un personatge biogràfic sí, perquè sempre t'ajudarà a compondre i a crear aquesta màscara que necessitem. El que passa amb aquestes obres històriques per exemple, de Shakespeare, Marlowe, obres escrites al segle XVII, XVIII, no li trobo cap mena d'interès perquè són obres universals. Llavors el que ens interessa és trobar la connexió que pot tenir Hamlet en l'època actual, avui en dia. Jo trobo més interessant si connecten en el dia d'avui.

Una altra cosa és una biografia. Si he de fer de Josep Pla, m'informaré i m'intentaré semblar a ell físicament. És clar.

Quin consell donaries a algú que vol posar el peu en aquest món?

"No ho facis". (riu) No, bé, és un món molt maco, però s'ha de treballar molt, igual que en els altres. Gràcies a déu els prejudicis han canviat molt, actualment no tenim el nom de "bohemis".

És una feina apassionant, t'ho pots passar molt bé, però demana molta entrega i demana patir molt.

ANNEX 2

*Anàlisi del
musical*

*The Rocky
Horror Show*

ÍNDIX

1. El musical The Rocky Horror Show	28
1. Anàlisi del musical	28
1.1. Introducció	28
Fitxa artística del musical original	28
Argument: sinopsi i resum de <i>The Rocky Horror Show</i>	28
Personatges principals	29
1.2. Anàlisi dels continguts	31
Idea de fons de la pel·lícula	31
1.3. El musical en la història	32
<i>The Rocky Horror Show</i> i el seu context històric	32
Impacte artístic i social del musical original	33
Versions posteriors	35
1.4. Anàlisi artística	39
Vestuari	39
Escenografia	41
Anàlisi del significat de les cançons	43
<i>Science Fiction/Double Feature</i>	43
<i>Dammit, Janet</i>	44
<i>Over At The Frankenstein Place</i>	46
<i>The Time Warp</i>	47
<i>Sweet Transvestite</i>	49
<i>The Sword Of Damocles</i>	50
<i>Charles Atlas Song / I Can Make You A Man</i>	51
<i>Hot Patootie - Bless My Soul</i>	52
<i>Touch-A, Touch-A, Touch Me</i>	53
<i>Once In A While</i>	54
<i>Eddie's Teddy</i>	55
<i>Planet, Schmanet - You Better Wise Up, Janet</i>	56
<i>The Floor Show / Rose Tints My World</i>	57
<i>Don't Dream It - Be It</i>	58
<i>Wild And Untamed Thing</i>	59
<i>I'm Going Home</i>	60
<i>Super Heroes</i>	61

1. El musical "The Rocky Horror Show"

1. Anàlisi del musical

1.1. Introducció

Fitxa artística del musical original

Director/Autor: Richard O'Brien⁷⁰.

Direcció: Jim Sharman⁷¹

Productor: Michael White⁷²

Dissenyador i productor: Jonathan King⁷³

Músics:

Richard Hartley (Pianista i organista),

Count Iain Blair (Guitarrista "elèctric" i "acústic")

Dennis Cowan (Baixista)

Martin Fitzgibbon (Bateria)

Phil Kenzie (Saxofonista).

Actors:

Jonathan Adams (Narrador),

Tim Curry (Doctor Frank-N-Furter)

Richard O'Brien (Riff-Raff)

Cristopher Malcolm (Brad Majors)

Belinda Sinclair (Janet Weiss)

Patricia Quinn (Magenta i Acomodadora)

Nell Campbell (Columbia)

Rayner Bourton (Rocky Horror)

Paddy O'Hagan (Eddie i Doctor Evrett Scott)

Direcció: Jim Sharman.

Dissenyador Brian Thomson,

Characterització: Sue Blane,

Arranjador: Richard Hartley

Argument: sinopsi i resum de The Rocky Horror Show

SINOPSI: Una pluja torrencial obliga a Brad Majors i a la seva promesa Janet Weiss a refugiar-se al tenebrós castell del Dr. Frank-N-Furter, un transvestit alienígena

---

⁷⁰ Richard O'Brien: és un escriptor, actor, presentador, director d'origen anglès. Conegut per haver escrit el gran musical de culte *The Rocky Horror Show* que està a la cartellera des del dia de la creació, i també conegut per la seva participació amb el personatge de Riff Raff, al musical.

⁷¹ Jim Sharman: és un director i guionista de cinema i teatre amb més de 70 produccions cinematogràfiques. El 1973 va destacar dirigint *The Rocky Horror Show*, *The Rocky Horror Picture Show* (1975).

⁷² Michael White: és un empresari britànic de teatre i productor de cinema.

⁷³ Jonathan King: és cantant, compositor i productor de música i de televisió anglesa.

que està a punt de realitzar la seva major creació: una prefabricada i musculosa criatura que només té mig cervell i aspira que sigui perfecta, batejant-la amb el nom de Rocky Horror. Aquest musical extravagant ens canta, ens balla i ens narra un camí on s'endinsaran Brad i Janet, enmig d'una nit plena d'extraterrestres de la galàxia de Transilvània. Coneixeran doncs els monstres més estranys i, el que fa més por, les seves obsessions.

RESUM: Després que en Brad Majors i la seva promesa Janet Weiss assisteixen al casament d'uns amics, decideixen anar a visitar un vell professor de l'institut, especialitzat en la ufologia⁷⁴. De camí, se'ls punxa la roda del cotxe, això els obliga a demanar ajuda en un castell proper. Quan truquen a la porta d'aquell castell abandonat i estrambòtic, els dóna la benvinguda Riff-Raff, el majordom, i Magenta, la seva germana i donzella del castell.

Dins del castell en Brad i la Janet es troben enmig d'una convenció anual "d'Agents Secrets de la Galàxia de Transilvània" on celebren la creació de la vida a través de l'enginyeria genètica. En aquesta estranya nit, Brad i Janet seran atesos per la *groupie*⁷⁵ Columbia, una altra criada, que els presentarà el Doctor Frank-N-Furter, un científic transvestit del planeta Transsexual, que crea la fórmula que donarà vida a l'home perfecte amb el nom de Rocky Horror, amb qui més tard es casarà. Mentrestant en Brad i la Janet, es queden a passar la nit, en habitacions separades. Però a mitja nit el Doctor Frank-N-Furter entra a les seves habitacions, seduïnt primer la Janet i després en Brad, això provoca que els seus instints sexuals es vegin despertats i en vulguin més (per exemple, la Janet, es veu excitada en veure en Rocky tot sol, així doncs, responent als seus instints sexuals tenen una petita història d'amor). A partir d'aquí la cosa es complica, ja que tota aquesta colla reben la visita del Doctor Everett V. Scott, que busca el seu nebot desaparegut, l'Eddie, un motorista "macarra" influenciat pel rock'n'roll. Magenta i el seu germà Riff-Raff es rebel·len contra el Doctor Frank-N-Furter, ja que el Doctor no ha complert amb les promeses que els va fer tornar al seu país, la Galàxia de Transilvània. Així que els dos germans extraterrestres agafen el poder, engeguen els motors del castell-nau interestel·lar en direcció cap al planeta Transsexual i tots els habitants de Transilvània se'n van amb ells, mentre que en Brad, la Janet i el Doctor Everett V. Scott es queden fascinats amb aquesta petita aventura nocturna, observant com s'enlaira la nau des de terra.

Personatges principals

DOCTOR FRANK-N-FURTER Aquest personatge és un científic transvestit del planeta Transsexual, és el rei de la casa, té tot el món als seus peus, tothom l'obeeix. També està obsessionat amb el seu gran experiment que consisteix en la utilització d'una fórmula descoberta per accident. Aquesta fórmula donarà vida a l'home perfecte. El doctor té aquesta obsessió... És un personatge que, segons el meu punt de vista, et pot

Xavi Morán interpretant Sweet Transvestite (1996)

⁷⁴ Definició del DIEC: f. [LC] Estudi de les qüestions relatives als ovnis, naus extraterrestres.

⁷⁵ Groupie: Fanàtic

despertar certa admiració ja que és el més curiós de tots, sempre intenta destacar i té sempre un caràcter molt sensual i passional en la manera de fer les coses, així doncs, podríem dir que ell és un apassionat pel sexe, i el que més li agrada és despertar aquest instint o sentiment sexual a les altres persones -en aquest cas, a la Janet i a en Brad-.

JANET WEISS va ser interpretat per Susan Sarandon (a la pel·lícula) i per Belinda Sinclair el dia de l'estrena a Londres el 1973. La Janet és una nina de porcellana, rica, innocent, a punt de casar-se amb el seu promès, en Brad, que es veu atrapada en un lloc mortificant, ja que tot li fa molta por. Ella no sap què és el plaer, i en aquesta nit boja ho descobreix "gràcies" al Doctor Frank-N-Furter i al Rocky Horror. És una nena confosa, molt ben educada per uns pares conservadors i religiosos, i quan descobreix "el vici del sexe" -com diu ella en una cançó- es rebel·la, però sense perdre els papers de la nena innocent.

La nit de l'estrena al Teatre Romea al 1977

BRAD MAJORS En Brad , té les mateixes característiques que la Janet, la seva promesa. És a dir, si la Janet és el prototip de nena maca i innocent que mai ha trencat un plat; en Brad és el prototip d'home que protegeix la seva estimada fins a la mort, innocent, però intel·ligent, un "home de profit". A ell també se li desperta aquest instint sexual quan el Doctor Frank-N-Furter es cola a l'habitació on s'allotja.

RIFF RAFF va ser interpretat per Richard O'Brien. En Riff Raff és el majordom geperut, germà de la Magenta. Igual que ella és observador i callat, però ho sap tot de tothom. És molt rancunios perquè es vol venjar del Doctor Frank-N-Furter i vol tornar a la galàxia de Transilvània.

EDDIE va ser interpretat per Meatloaf, un rocker molt peculiar als anys setanta (a la pel·lícula). Però Paddy O'Hagan va interpretar-lo al musical del 1973. És un experiment previ al Rocky del Doctor Frank-N-Furter. És el nebot del Doctor Everett V. Scott, un boig cantant de rock, enamorat de Columbia. Toca el saxo i vol impressionar tothom perquè té un caràcter trapella, això és degut al fet que té l'altra meitat de cervell del Rocky Horror. Al final de la seva aparició esbojarrada, la seva vida acaba, ja que el Doctor Frank-N-Furter l'esquartera.

Cartell publicitari de l'espectacle de mes de Juliol del 1996 al teatre Arnau.

ROCKY HORROR aquest personatge va ser interpretat per Peter Hinwood (a la pel·lícula) i per Rayner Bourton el dia de l'estrena a Londres el 1973. En Rocky Horror és la creació perfecta del Doctor Frank-N-Furter, tot ell és perfecte, però només té la meitat d'un cervell humà això el fa actuar de manera infantil. Perquè encara no ha après el què és bo i el què és dolent.

COLUMBIA va ser interpretat per Nell Campbell. Columbia és una groupie, Una fan del Doctor Frank-N-Furter. És una noia jove, molt alegre i feliç. Forma part del servei. És l'examant del Frank-N-Furter. I ara està enamorada de la primera criatura del Doctor Frank-N-Furter, l'Eddie. La seva única afició és ballar claqué.

MAGENTA va ser interpretat per Patricia Quinn. Aquest personatge és la germana d'en Riff Raff, una altra extraterrestre de la galàxia de Transilvània. Treballa a les ordres del Doctor Frank-N-Furter. Ella és una noia molt curiosa, que es riu de tot, obediència però està boja. Sobretot, el seu personatge es basa en l'observació ja que observa i, en conseqüència, sap tot allò que passa als personatges de la mansió.

DR. EVERETT V. SCOTT va ser interpretat per Jonathan Adams. És un vell professor d'institut d'en Brad i la Janet, un expert en ufologia i que ara es dedica a treballar per un departament governamental. És el "tiet" de l'Eddie, la primera criatura del Doctor Frank-N-Furter. És invàlid i vol impartir moralitat i justícia sobre aquesta boja orgia transsilvana, ja que coneix tots els secrets dels habitants d'aquesta casa.

CRIMINÒLEG va ser interpretat per Charles Gray. És un criminòleg, una mena de detectiu però aquest personatge ens fa -indirectament- de narrador omniscient ja que sap tot allò que passarà a la vida dels nostres personatges, en aquesta estranya nit.

1.2. Anàlisi dels continguts

Idea de fons del musical

The Rocky Horror Show ens revela diversos trets, diverses idees que no passen per alt i per això s'han d'esmentar.

Primerament, aquest musical és la crítica, la paròdia, o homenatge al cinema de Sèrie B⁷⁶, hi fa referència en totes aquelles pel·lícules de ciència ficció, on apareixen tots aquells monstres tan estrambòtics. Critica a tots els superherois fantàstics amb poders especials que guanyen els malvats de les pel·lícules i salven la noia en perill.

---

⁷⁶ Cinema de Sèrie B: van ser pel·lícules que van sorgir entre els anys trenta i els anys seixanta a Hollywood. El que és característic d'aquestes pel·lícules és que eren pel·lícules realitzades amb uns presupostos molt baixos i amb actors amateurs. Podem citar-ne unes quantes: *Cat-Women of the moon* (1953), *Los invasores de Marte* (1953), *Robot Monster* (1953), *Devil Girl From Mars* (1954), *Bride of the Gorilla* (1951), *La noche del cazador* (1955), *Bathing Beauty* (1944), *Flash Gordon* (1934), o *Els 5000 dits del doctor T* (1953)

També, dins del *The Rocky Horror Show*, hi trobem la gran novel·la de Mary Shelley escrita al 1818, anomenada *Frankenstein; or, The Modern Prometheus* (en català: *Frankenstein o el modern Prometeu*). Aquesta novel·la, ens explica la història d'un científic, en Víctor Frankenstein, que crea un nou ésser humà a partir d'ossos i òrgans d'altres humans. El monstre de Frankenstein és molt lleig, però molt bona persona. A partir d'aquí, la novel·la ens presenta una lluita moral sobre l'interior de les persones. No ens hem de basar en el físic per jutjar la persona, sinó conèixer-la de veritat, per veure com és. En el *The Rocky Horror Show* trobem que el Doctor Frank-N-Furter crea un ésser humà nou en Rocky Horror. Però aquesta nova criatura és diferent a la del monstre de Frankenstein, o més ben dit, és l'oposat del monstre de Frankenstein, perquè el Rocky Horror és molt atractiu però molt entremaliat, i el monstre de Frankenstein és tot el contrari. A part, tenim un personatge que té un nom semblant al de Víctor Frankenstein, el Doctor Frank-N-Furter, i és evident que són "la mateixa persona", tots dos són uns científics bojos que juguen amb els mateixos experiments.

Per últim, però no menys important, el *The Rocky Horror Show* és, senzillament, un crit a la llibertat. A tot tipus de llibertat. A qualsevol llibertat: estimar qui vulguis; ser com tu vulguis; escollir (ser lliure a decidir) la teva creença, el teu aspecte; poder parlar lliurement; gaudir del plaer; créixer i viure la vida com et vingui més de gust; somriure, ballar, cantar; ser lliure perquè ets diferent als altres; tenir llibertat de ser de qualsevol lloc del món; i somiar si vols, tenir tot el que et proposis... *The Rocky Horror Show* és una bogeria, dins d'un somni, que et permet ser lliure del tot i sempre.

Crec que la frase que resumeix la idea de fons de tot el musical *The Rocky Horror Show* és aquesta: "*Do not dreamed, be it*". No ho somiïs, sigues-ho.

1.3. El musical en la història

The Rocky Horror Show i el seu context històric

Ens situem a finals dels anys 60, on es desenvolupen diferents esdeveniments històrics:

La guerra del Vietnam, un conflicte bèl·lic des del 1964 fins al 1975. Vietnam es troba dividit en dos estats enfrontats: el sud amb un règim prooccidental (republicà) i el nord del Vietnam (democràtic) conegut amb el nom de República democràtica del Vietnam. El conflicte va esdevenir un escenari de la Guerra Freda, Estats Units hi va intervenir militarment convertint-se en una guerra de desgast, comportant-li un desprestigi internacional i la protesta de molts joves americans per la intromissió al Vietnam. La seva retirada el 1973 suposa la primera i única derrota militar d'Estats Units.

Paral·lel a la guerra del Vietnam va néixer, com a protesta, el moviment *hippie*, que defensava l'alliberament sexual, les drogues, la pau, fer l'amor i no la guerra, la igualtat, etc. I comencen a fer revoltes públiques pels volts del 68.

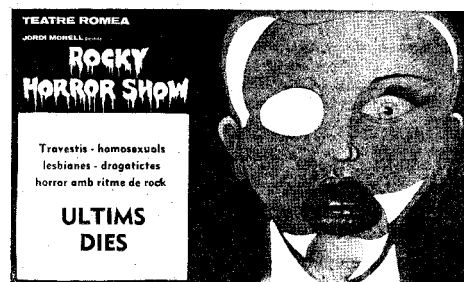
I un dels esdeveniments més importants, científicament, va ser que el 1969, l'home va trepitjar la Lluna per primera vegada.

I així, amb un home a la Lluna, va arribar la dècada dels setanta. Que igual que la dècada anterior s'inicien molts esdeveniments, moviments, de canvi.

Es promou durant el 1971 i 1972 el moviment del *Glam Rock Britànic*, un gènere musical del rock'n'roll i música pop, que propaga glamur en tots els aspectes tan de caracterització com de musicalitat popularitzats per músics com: Slade, David Bowie, Gary Glitter i T. Rex, i va tenir una gran influència sobre Queen.

Com a progressos espacials, el 1972 es van rebre fotografies del planeta Mart enviades per la sonda anomenada *Mariner*.

L'alliberament sexual arriba al màxim el maig del 1973 quan l'Organització Mundial de la Salut (OMS) exclou l'homosexualitat de la Classificació Internacional de Malalties. A partir d'aquí es manifesten en la vida pública una quantitat més elevada d'homosexuals, transvestits i bisexuals, tots ells havien estat reprimits a les dècades anteriors.

A Barcelona quan s'anunciava l'espectacle de *The Rocky Horror Show*, al 1977, ja s'anuncia utilitzant les paraules "prohibides" anteriorment el 1973.

L'expressió popular que pren força i resumeix els ideals dels anys setanta va ser: "Sexe, Drogues, i Rock'n'Roll".

Impacte artístic i social del musical original

Nou mesos després de l'estrena teatral del 1973, gràcies a la magnífica resposta del públic, a l'octubre de 1974, Twentieth Century Fox, es va decidir a portar *The Rocky Horror Show* a la gran pantalla, titulant-la de nou com *The Rocky Horror Picture Show*.

L'impacte social va ser extraordinari, per no dir brutal. Al 1976, un culte va començar a néixer a les primeres projeccions nocturnes dels cinemes. La seva idea era posar la banda sonora abans de la projecció de la pel·lícula, així el públic entraria des d'un principi a la història de *The Rocky Horror Picture Show*. Com a resultat, els espectadors van començar a esbrincar els villans, aclamar els herois de la pel·lícula, o fins i tot a utilitzar matraques⁷⁷ durant l'escena de la creació d'en Rocky Horror. Això només era el principi.

A partir d'aquí *The Rocky Horror Picture Show* es va convertir en una experiència única, una extravagant festa on qualsevol cosa podia passar, també per a molts espectadors era la manera d'alliberar totes les seves tensions setmanals acumulades en una sola nit. A part, el seu missatge *Don't dream it, be it* semblava que estigués atrapant la realitat i arribant als cors del públic.

"És la primera vegada que un espectacle torna a l'estil de Shakespeare, on l'espectador s'oblida que és espectador. El públic participa com no es participava en

---

⁷⁷ Matraca: Instrument compost de dues o més fustes articulades, que, posat en moviment, fa un soroll sec i reptit.

aquells temps. És la pel·lícula de culte més important de tots els temps".⁷⁸ Afirmava un fan de la pel·lícula.

Al 1977, es va formar el primer grup oficial, *The Rocky Horror Revue*, iniciant el que més tard serien els famosos repartiments. Principalment, aquest grup es representava el play-back⁷⁹ del *Floor-Show* entre les dos projeccions nocturnes. Però més tard, en va sorgir un altre, amb uns vint mil membres en aquell grup: *The Rocky Horror Picture International Fan Club*.

Els fans no van tardar en anar vestits com els personatges de la pel·lícula, i a participar a les projeccions: aquest fenomen es va titular amb el nom de: *Audience Participation* - Participació de l'audiència- que defineix el conjunt de tota la interacció del públic en aquesta pel·lícula. Es va fer una llista d'accessoris que cadascun dels espectadors tenia a mà mentre es projectava la pel·lícula. Així doncs, en cada escena l'espectador treia l'accessori més convenient: carta amb la paraula "message", una escombra, prunes, un globus, arròs (pel casament), el ram de la núvia, cartells amb la paraula J-A-N-E-T, l'anell de compromís, paper de diari (quan la Janet està sota la pluja), pistoles d'aigua (per la pluja), encenedors, instruccions per ballar *Time Warp*, guants de goma, confeti, torrades (pel brindis: "A toast"⁸⁰), pistoles làser de joguina, etc.

*"Tots em deien: Has vist el que estan fent amb la teva pel·lícula? ...Per fi, vaig decidir anar-ho a veure. Va ser la millor obra de teatre que he vist. Es combinen les actuacions en viu amb les imatges i amb la participació del públic; i en el pitjor dels casos...no està malament."*⁸¹ Va comentar en Richard O'Brien.

El fanatisme va arribar a extrems insospitats en algunes persones: va haver-hi gent que va transformar el seu pentinat amb l'idèntic del Doctor Frank-N-Furter, altres es van fer tatuatges com els del Doctor Frank-N-Furter. Hi havia parelles que es casaven disfressats de personatges, altres que van arribar a pesar 44kg perquè a la cançó de *I Can Make You A Man* feia referència a l'home perfecte i fins i tot alguns es van operar per ser transsexuals.

Amb tot aquest fenomen es va sumar les convencions anuals o semi-anuals, on s'hi presentaven convidats especials, música en directe, concursos de ball i de disfresses; entre els passis de la pel·lícula. En aquells temps, però, la pel·lícula ja havia canviat la vida a centenars de persones.

A Espanya, el culte va començar la nit del 12 d'octubre de 1995, a Catalunya però ja s'havia vist el 1977 al *XXVIII Festival De Cine Fantàstic De Sitges*. En aquella nit, s'hi presentaven molts muntatges *freakies* cinematogràfics i catòdics. Va destacar que

---

⁷⁸ Fanàtic de la pel·lícula de *The Rocky Horror Show*. *The Rocky Horror Picture Show* Ed. Midons núm. 25. 2000.

⁷⁹ Playback: és la simulació de cantar, en que el so és un enregistrament i els músics no toquen.

⁸⁰ A *toast*: en anglès significa una torrada i un brindis.

⁸¹ O'BRIEN, Richard: *The Rocky Horror Picture Show*. Ed. Midons núm. 25, 2000.

una de les pel·lícules que es presentava tenia una cua quilomètrica, esperant per entrar a aquella sala, on s'hi presentava *The Rocky Horror Picture Show*.

A partir d'aquell moment es va difondre una febre del *Rocky*, que va arribar a tots els teatres d'Espanya i va impulsar fundació de *The RHPS Official Spain Fan Club*.

Segons Richard O'Brien la contínua atracció cap al *show* és deguda al fet que es tracta d'una faula, un conte per adults. Però és Patricia Quinn qui realment sap el secret d'aquesta atracció obsessiva cap al *show*: *Que si puc explicar l'èxit del Rocky? Si: sexe, drogues i rock'n'roll*.

Versions posteriors

La versió més important posterior a l'estrena del musical del 1974, va ser la pel·lícula de *The Rocky Horror Picture Show*. Ja que així la gran història es va poder expandir arreu del món. Gràcies a la pel·lícula moltes ciutats van portar el musical de *The Rocky Horror Show*. A més, la pel·lícula ens revela altres trets a esmentar, altres homenatges amagats dins de la pròpia pel·lícula.

Originalment, la pel·lícula començava amb la cançó *Science Fiction/Double Feature*, anomenant a totes les pel·lícules de cinema de Sèrie B i els seus herois; i fent homenatge a *The Wizard Of Oz*⁸², amb uns grisos i avorrits personatges en un món en blanc i negre, que entren en una dimensió diferent, en un món fantàstic ple de color i criatures estranyes, on igual que amb el clàssic de Judy Garland⁸³, els personatges del principi (al casament, a l'església, etc.) són els mateixos que apareixeran després a la Convenció Anual Transilveriana. Tot i així, aquesta idea va "mig" desaparèixer en afegir els llavis de Patricia Quinn sobre un fons negre, on cantaven la cançó de *Science Fiction/Double Feature*, al principi de la pel·lícula.

Entre altres nombrosos homenatges de la pel·lícula, trobem *The Night of the Hunter*⁸⁴, els tatuatges d'amor i odi que porta l'Eddie als artells; *Dràcula*⁸⁵ quan el doctor Frank-N-Furter sedueix les seves víctimes - en Brad i la Janet- sota el seu encant seductor; *Bathing Beauty*⁸⁶, el número de l'escena dins la piscina on tots canten *Don't Dream It, Be It*; *King Kong*, quan en Rocky Horror grimpa a la torre de RKO - l'antena de ràdio- amb el Doctor Frank-N-Furter als seus braços; *Sunset*

---

⁸² *The Wizard of Oz* (1939) es una pel·lícula musical de fantasia amb personatges que busquen el seu objectiu: una nena, que vol tornar a casa; un espantaocells, que vol un cervell; un home de llauna, que vol un cor i un lleó, que vol la seva valentia.

⁸³ Judy Garland: va ser una popular actriu i cantant nord-americana de l'Època Daurada dels musicals de Hollywood. Complint el paper de magnífica actriu de musicals, de drames, i bona cantant.

⁸⁴ *The Night of the Hunter*: en català "La nit del caçador". Pel·lícula negra de culte dirigida per Charles Laughton el 1955

⁸⁵ *Dràcula*: pel·lícula dirigida per Tod Browning, Va ser la primera versió sonora del mite el 1931.

⁸⁶ *Bathing Beauty*: és una pel·lícula musical nord-americana de George Sidney estrenada el 1944.

*Boulevard*⁸⁷, quan apareix la imatge del Doctor Frank-N-Furter flotant de cap per avall a la piscina; *Titanic*⁸⁸, és el nom del flotador que utilitza en Frank-N-Furter per flotar sobre l'aigua de la piscina; també hi trobem homenatjades les pel·lícules de Sergio Leone⁸⁹, en el duel final entre Riff Raff i el Doctor Frank-N-Furter; i per suposat, és un gran homenatge a la figura de Frankenstein.

Només cal veure i observar tots els llocs d'arreu del món i la durada d'aquests per arribar a la conclusió que va ser un espectacle i un *show* d'èxit espantós.

Des del 1973 al 1980 va estar al West End de Londres. Mentrestant al 1974, ja començava a aixecar-se el teló als teatres de Los Angeles i Sydney. A partir d'aquí, al 1975 ja va arribar a Broadway, seguidament a Buenos Aires. Al 1979, es va decidir fer una gira per tot el Regne Unit. Des del 1979 fins al 1984, va començar la febre del fanatisme del Rocky Horror. Entre 1984 fins al 1988 es va tornar a fer una gira pel Regne Unit. Al 1990 i 1991, va tornar a presentar-se al West End de

Teatre Arnau (1996)

Londres. Durant el 1991 i 1992, es va fer la tercera gira anglesa. El 1994, va ser la quarta gira, i també va tornar a Buenos Aires. La cinquena gira del Regne Unit es va dur a terme entre el 1995 i 1996, una sisena va començar el 1998 i va acabar el 2000. El 1996, es va dur a Europa, fent així una gira de vuit anys, que va finalitzar el 2005. Entre l'any 2000 i 2002, es va tornar a Broadway. I mentre al Regne Unit, començava la setena gira d'un any, i la vuitena començaria al 2006

fins al 2007. Entre 2008 i 2009, va tornar a la gira Europea i una nova: l'Australiana. El 2009, va arribar a Mèxic, i es va fer la novena gira al Regne Unit. Actualment, l'espectacle musical de *The Rocky Horror Show* està estès per tot el món, ja que ara es fan gires per Àsia i Austràlia.

A Catalunya hi va haver una versió teatral l'any 1977, estrenada el 3 de març dirigida per Ventura Pons i interpretada per Oriol Tramvia, una estrella del *Glam rock* català dels anys 70, i Christa Leem, una musa dels espectacles de *striptease*⁹⁰ de principis dels 80. Aquí en tenim la crítica: (vegeu l'Annex 7)

---

⁸⁷ *Sunset Boulevard*: és una pel·lícula nord-americana de cinema negre del 1950, amb guió de Billy Wilde.

⁸⁸ *Titanic*: vaixell RMS Titanic.

⁸⁹ Sergio Leone: va ser guionista, productor i director de cinema italià. És un dels més coneguts de la història del cinema, sobretot pels seus "Spaguetti Western"

⁹⁰ *Striptease*: Número de cabaret, de revista o de músic-hall en què un artista es desulla traient-se una peça de roba rere l'altra i al compàs d'una música lenta i suggestiva.

"¡Qué noche la de aquel día! Nueve intérpretes para once personajes. Figuras de la canción como María Cinta, Dolors Laffitte, Oriol Tramvia, encuentran su lugar en el espacio escénico para diversión del público. Como también el resto de los intérpretes del espectáculo -dos de ellos Christa Leem i Enric Pous hacen doble papel- y que son, además de los citados Jordi Pontí, Bill Moll, Guillem Paris i Pau Bizarr. Las líneas fundamentales del "show" son el "desmadre" en el tono - impera el ligero sobretodo para los actores- y el ritmo del rock. Líneas que se dirigen a un público determinado: los jóvenes. Aunque no sea la edad lo que importe sino la disposición de ánimo. Y sobretodo los gustos. No puede sorprender, sin embargo, que éstos coincidan con la juventud biológico-cronológica. "Rocky Horror Show" que comienza con aspecto terrorífico y parece diluirse en la ciencia-ficción no es un espectáculo para contar sino para ver. Las figuras de la canción se lucieron, el público se divirtió. Nos lo pasamos "bomba" con una representación que era lo suficiente informal para ser aceptada como algo original y tenía la calidad precisa para advertir que detrás de ello no había un "happening", un "divertimento", sino el trabajo de un equipo entusiasta. La versión catalana de Richard O'Brien se debe a Narcís Comadira. Los elogios a la buena conjunción de interpretaciones, al ritmo del espectáculo son atribuibles a la dirección de Ventura Pons que tampoco en esta ocasión ha decepcionado. Aplausos para los responsables, corona de flores en lugar del clásico ramo con un mensaje del recién consituido Sindicat Musical de Catalunya. Una noche distinta en la calle del Hospital con un "show" que no nos asustó en absoluto. No lo pretendía, en verdad."

ANGELES MASO

La Vanguardia Española; pg.52. Divendres 11 de març del 1977

Una gran crítica. Per finalitzar aquest apartat, presento algunes altres crítiques, de quan el musical es va estrenar a Espanya:

*"The Rocky Horror Picture Show puede gustar o no, puedes quedar enganchado simplemente decepcionado, pero no puedes negar que ha sido y es un curioso fenómeno sociológico. Yo la tercera vez que la vi era de los que bailaba el Time Warp en el pasillo"*⁹¹

SANTIAGO SEGURA
De Zine num. 4-1993

*"Estamos ante una obra que será muy discutida. Incluso, inaceptable por muchos. No obstante, sería injusto no reconocer los méritos del espectáculo"*²²

ESCORIAL
Blanco y Negro - 1974

---

⁹¹ PARRA MARÍN, Miguel Ángel: *The Rocky Horror Picture Show; 25 años de culto. "Serie b"*. Madrid: Editorial MIDONS, 2000. Vol. 25.

*"La producción teatral recorre las ciudades británicas desde su puesta en escena en 1973. Una mínima innovación al guión original de Richard O'Brien ha sido necesaria con el paso del tiempo: condones para las escenas de amor."*²²

J.CAVESTANY/L.GÓMEZ
El País de las tentaciones -1995

*"Finalment, sembla que aquesta vegada va en serio. Que The Rocky Horror Picture Show passarà a la nostra ciutat com un nou fenomen semblant al que, des de fa tant anys, ha creat un autèntic culte a ciutats com Londres i Nova York. El cas és que, en aquests moments, les animades projeccions de Rocky Horror Picture Show poden ser confrontades amb la representació de l'espectacle al Teatre Arnau, ambdós amb el corresponent sarau que acompanya."*²²

RAMON OLIVER
BarSALonA- Maig 1996

1.4. Anàlisi Artística

Vestuari

Si voleu saber com són de diferents les produccions teatrals d'un mateix espectacle, aquí ho podreu veure. En aquest apartat l'explicació del vestuari i del maquillatge de cadascun dels personatges és diferent al de la fotografia. D'una banda, l'explicació que faig correspon al vestuari que es va utilitzar a les primeres produccions americanes, mentre la fotografia correspon al vestuari que vàrem utilitzar en l'espectacle de Gataro teatre. Només cal llegir el text i veure la fotografia i, com que les imatges valen més que mil paraules, veureu com cada muntatge teatral, encara que sigui de la mateixa obra, és tot un món.

En el muntatge que vaig fer aquest estiu passat, el vestuari i la caracterització té un estil semblant al *Cabaret*, on amb quatre elements es representa la simbologia del personatge.

DOCTOR FRANK-N-FURTER Té el cabell fosc i arrissat. La seva cara està maquillada, com si fos una dona: una base blanca, els llavis molt vermells, brillants, carnosos i molt remarcats; ombres dels ulls molt fosques, i coloret a les galtes. Porta un collaret de perles al coll i té un tatuatge al braç dret, que té forma de cor on hi ha clavat un punyal que hi posa *Boss*, cap. A la part de dalt de la cintura, tota la part del pit, hi porta una cotilla - que es lliga al davant - de color negre amb lluentons negres, mig oberta. A les mans hi porta guants llargs de cuir negre. Porta una lligacama negra, que li baixa fins als peus amb unes mitges una mica transparents, que s'adjunten amb unes altes sabates de taló negres i lluentons. A les escenes del final de l'obra (quan fan la representació de cabaret) els colors negres de la cotilla, es converteixen en lluentons de color vermell lluent, i porta un mocador de plomes.

JANET WEISS Porta els cabells solts, però perquè no se li posin davant dels ulls, porta dos clips rodons de color blanc a sobre de cada orella. Va vestida molt senzilla. Porta un vestit de color rosa on hi ha tres botons blancs al davant, amb una jaqueta de cotó de color blanc. Com a complements porta una bossa de pell blanca amb la tira plena de perles blanques i una cadeneta d'or penjada al coll amb la creu. Les sabates que porta són de taló ample i baixes de color negre. La roba interior és tota blanca. El maquillatge és molt suau i senzill, no tan marcat com el del Doctor Frank-N-Furter. Al final de l'obra (a la representació de cabaret) va vestida igual que el Doctor Frank-N-Furter (amb la cotilla, el mocador de plomes, la lligacama, etc. I amb un maquillatge molt marcat i forçat d'ulls).

BRAD MAJORS La major part de la història, en Brad va amb calçotets blancs. Però, al casament, va amb una americana negra, amb un corbatí vermell, a conjunt de la

faixa, pantalons negres i mocassins negres. Després del casament, a les altres escenes, porta uns pantalons llargs de color beix, camisa blanca, i uns mocassins marrons, amb una jaqueta de marró de cremallera. A l'escena de cabaret, va vestit igual que el Doctor Frank-N-Furter, amb un maquillatge molt marcat i forçat d'ulls. Com a complement porta unes ulleres marrons de pasta.

RIFF RAFF El seu pentinat és molt peculiar: Té el cabell clar i molt llarg, però té calba a tota la part superior del cap, o sigui que li cau la llarga melena rossa pels costats de la cara. És geperut. Porta una americana negra de pingüí, tota desgastada. A sota d'ella porta una camisa blanca, però està tan bruta i desgastada que es veu plena de taques. Els pantalons són negres de tela fina i prims. Als peus porta unes sabates negres, amb una peça de tela blanca a sobre. Porta guants negres a les mans mig foradats. A l'escena final, apareix vestit d'una manera

molt estrambòtica: de manera futurista i espacial. Té tot el cabell recollit per una cua alta al darrera. Porta un vestit platejat, amb unes espatlles negres brillants i a la part esquerra del pit, hi ha un dibuix d'un llampec negre. En el vestit hi ha un cinturó, molt gruixut i la sivella és una peça metàl·lica de quatre tubs gruixuts. Du un lligacames i botes negres espacials, i porta guants negres brillants. Com a complement únic, a l'escena final, porta una pistola de rajos làser.

COLUMBIA: marcat i forçat: va amb una base blanca, on té remarcat molt els pòmuls de color rosa; els llavis, vermells; i els ulls de color negre carbó. A la seva primera aparició, porta un barret ple de lluentons de color groc, un corbatí amb lluentons vermells, una americana curta de lluentons grocs i verds, una samarreta de "paraula d'honor"⁹² plena de brillants de tots els colors possibles, uns pantalons curts de molts colors i unes sabates de claqué negres. Al llarg de les escenes, el barret, el corbatí, o l'americana ja no surten. Substitueix el corbatí per un collaret negre de punxes - a l'escena de l'aparició de l'Eddie-. A l'escena final va igual que el Doctor Frank-N-Furter, amb un maquillatge molt marcat i forçat d'ulls.

MAGENTA Té el cabell arrissat i castany, i el porta bufat. El maquillatge és semblant al de la Columbia: base blanca, amb els llavis molt pintats vermells i lluentos, amb uns ulls foscos (una mica més clars, ja que estan pintats de color marró) i unes pestanyes negres i llargues que li arriben a les galtes, no porta res perquè li ressaltin els pòmuls. Du un vestit de minyona de

⁹² "Paraula d'honor": Aquelles samarretes que no tenen tirants

color negre, un davantal i un barret blanc. Porta mitges negres, lligades amb el lligacama. I porta unes botes fines de color negre amb un taló fi. A l'escena final, porta el mateix model que Riff Raff, el seu germà. El pentinat però, és diferent: tot el cabell pentinat cap amunt i endarrere, i li fa una forma rodona sobre del cap, a part porta dues metxes de color blanc.

ROCKY HORROR Té el cabell ros. Ulls blaus. I està molt musculat. Únicament porta uns calçotets daurats i unes sandàlies romanes daurades. Al final de la obra (a la representació de cabaret) va vestit igual que el Doctor Frank-N-Furter (amb la cotilla, el mocador de plomes, la lligacama, sabates negres de taló, etc. I amb un maquillatge molt marcat i forçat d'ulls).

NARRADOR Va tot ben pentinat. Porta una americana de pana, de color gris, porta una corbata vermella i camisa blanca. El maquillatge és molt senzill i poc destacable. Fuma puros.

EDDIE Porta el cabell negre cap endarrere, amb tupè. Al front té maquillada la cicatriu de l'operació de la meitat del seu cervell. Porta una caçadora negra de cuir sense mànigues -ja que se les ha tallat-, i una samarreta de rock'n'roll a sota. Texans blaus mig trencats i destrossats, amb unes botes cowboy. Porta cadenes al coll, collarets i polseres amb punxes i un saxofon.

DR. EVERETT V. SCOTT Va amb cadira de rodes. Porta una americana de color blau, de tela gruixuda. Una camisa blanca i una corbata magenta amb alguna ratlla marró en diagonal. A la part dels peus, porta els pantalons a conjunt de l'americana però estan tapats per una manta de quadres vermells i verds.

Escenografia

M'he estat documentant molt sobre l'escenografia del musical *The Rocky Horror Show*, i he trobat les "mil i una opcions" per a una escenografia. A la pàgina web *You tube* he descobert moltes i moltes produccions teatrals d'aquest musical, totes elles amb una escenografia diferent, tot i això em veig capaç de definir uns quants elements bàsics que presenten totes aquestes escenografies:

des d'una versió d'Austràlia a una versió Anglesa, o fins i tot una versió de final de curs d'una escola americana. L'estructura bàsica que presenten les escenografies que he vist són molt senzilles: al fons de l'escenari sempre hi trobem una passarel·la, més elevada que el terra de l'escenari, per pujar a la passarel·la hi ha unes escales a cada extrem de l'escenari (unes escales a la dreta i unes a l'esquerra,

i totes dues mirant cap a públic) aquesta passarel·la marcarà el límit del fons de l'escenari formant un semicercle obert cap al públic. Les escales estaran decorades -segons la producció- de manera que es vegi que són les de l'interior del castell. Davant de la passarel·la, a la dreta de l'escenari, hi trobarem unes escales que pugen cap amunt, tant poden ser escales de cargol com escales de "bomber". Aquests són els elements comuns que he trobat a totes les escenografies. Encara que després, durant l'espectacle, es van afegint elements com una cadira, un llit, una taula, per a ambientar més el públic a cada escena.

Perquè puguem fer una comparació més propera aquí us presento un fragment del dietari de *The Rocky Horror Show* on es parla de l'escenografia utilitzada pel taller de l'estiu:

"Una estructura metàl·lica. Una estructura que té forma de U però al revés, com si fòs una burra. I bastant alta. Després n'hem muntat una altra més petita i estreta. L'estructura gran va col·locada al fons de l'escenari de punta a punta i l'estructura petita va des del començament de les tarimes elevades fins al final, centrada i una mica més endavant que l'estructura gran. Bé perquè no es veïés

l'estructura de ferro, o les bigues de ferro, hem cobert o tapat l'estructura gran amb una cortina de color vermell satí i l'estructura petita l'hem cobert amb una tela blanca que té un tall al centre, i funcionarà de porta d'entrada i sortida pels personatges que vulguin entrar i sortir d'escena. Les cametes negres, van totes lligades entre elles perquè el públic no pugui veure els cantons de l'escenari, van lligades amb pinces d'estendre la roba. Sí. El remei casolà és el millor. Ja ho he dit. Sembla molt poc, explicat així, però és un treball molt difícil, has de tenir molta força i, a part, ha estat dur i cansat, perquè cada pas que has de fer és molt lent i no obtens resultats a la primera. Amb tot això, considero que hem fet una molt bona feina i bonica, perquè ha quedat ben maco. "⁹³

Fragment del dietari d'estiu, Júlia.

⁹³ B. Júlia: "Annex 3, Dietari de *The Rocky Horror Show*; Les idees sobre l'escenari", Cardedeu, 2011, pag. 23

Anàlisi del significat de les cançons

SCIENCE FICTION/DOUBLE FEATURE

MAGENTA: Michael Rennie was ill the day the earth stood still
But he told us where we stand
And Flash Gordon was there in silver underwear
Claude Rains was the invisible man
Then something went wrong for Fay Wray and King Kong
They got caught in a celluloid jam
Then at a deadly pace it came from outer space
And this is how the message ran:

Science Fiction - Double Feature
Dr. X will build a creature
See androids fighting Brad and Janet
Anne Francis stars in Forbidden Planet
Oh-oh at the late night, double feature, picture show.

I knew Leo G. Carroll was over a barrel
When Tarantula took to the hills
And I really got hot when I saw Janet Scott
Fight a Triffid that spits poison and kills
Dana Andrews said prunes gave him the runes
And passing them used lots of skills
But when worlds collide, said George Pal to his bride
I'm going to give you some terrible thrills, like a:
Science Fiction - Double Feature Dr. X will build a creature
See androids fighting Brad and Janet
Anne Francis stars in Forbidden Planet
Oh-oh at the late night, double feature, picture show.

COMENTARI: *Science Fiction/Double Feature*, és la cançó inicial, que canta Magenta. Aquesta cançó és potser una de les més importants del musical. Principalment, perquè esmenta noms, de personatges i gent molt famosa i popular que en aquells temps eren molt coneguts i tots ells formaven part del cinema de Sèrie B, tan reconegut als anys setanta. També, podríem dir, que la cançó és una sàtira cap a les pel·lícules d'aquella època. La lletra de la cançó anomena a Michael Rennie⁹⁴, el súper heroi, Flash Gordon⁹⁵, l'home invisible Claude Rains⁹⁶, Fay Wray⁹⁷, King Kong⁹⁸, Doctor X⁹⁹, Anne Francis¹⁰⁰, Leo G. Carroll¹⁰¹, Tarantula¹⁰², Triffid¹⁰³, Dana Andrews¹⁰⁴, George Pal¹⁰⁵ i RKO¹⁰⁶.

---

⁹⁴ Michael Rennie: tota la seva filmografia es troba entre els anys 1940 i els 1970, on s'ha de destacar *Les Misérables* (1952).

⁹⁵ *Flash Gordon*: Un heroi de còmic de ciència ficció, aquest personatge obtenir molt d'èxit, i a partir del còmic, es va fer la sèrie que només s'emetia als cinemes.

⁹⁶ Claude Rains va ser un actor britànic, recordat pels seus papers secundaris a diverses obres del Hollywood clàssic com *Casablanca*.

⁹⁷ Vina Fay Wray va ser una actriu canadenca, que la podem recordar a la pel·lícula de *King Kong* (1933).

DAMMIT, JANET

BRAD:
Hey Janet

JANET:
Yes Brad?

BRAD:
I've got something to say.
I really loved the skilful way
You beat the other girls to the bride's bouquet!

The river was deep but I swam it, Janet
The future is ours so let's plan it, Janet
So please don't tell me to can it, Janet
I've one thing to say and that's
Dammit, Janet, I love you...

The road was long but i ran it, Janet
There's a fire in my heart and you fan it, Janet
If there's one fool for you then I am it, Janet
Now I've one thing to say and that's
Dammit, Janet, I love you...

Here's a ring to prove that I'm no joker
There's three ways that love can grow
That's good, bad or mediocre
Oh J-A-N-E-T I love you so

JANET:
Oh it's nicer than Betty Munroe had, oh Brad
Now we're engaged and I'm so glad, oh Brad
That you've met Mum and you know Dad, oh Brad

---

⁹⁸ *King Kong* (1933) és una pel·lícula d'aventures que tracta sobre Kong, un goril·la gegant, que els humans capturen i el porten a la civilització en contra de la seva voluntat.

⁹⁹ Doctor X: qualsevol malvat que vol destruir la ciutat i conquerir tot el món.

¹⁰⁰ Anne Lloyd Francis va ser una gran actriu americana.

¹⁰¹ Leo G. Carroll va ser un gran actor britànic, de poques produccions cinematogràfiques.

¹⁰² *Tarantula* (1955) és una pel·lícula de terror, on una taràntula mata els habitants de les ciutats.

¹⁰³ Triffid: és una planta carnívora protagonista de la novel·la de John Wyndham del 1951.

¹⁰⁴ Dana Andrews: va ser un actor americà, de moltes produccions del 1940 fins a produccions de 1984.

¹⁰⁵ George Pal: va ser un director, productor i guionista hongarès.

¹⁰⁶ RKO Productions: va ser una productora cinematogràfica americana de 1928.

I've one thing to say and that's
Brad I'm mad for you too...

Oh Brad,

BRAD:
Oh... dammit!

JANET:
I'm mad,

BRAD:
Oh Janet!

BRAD
For you,

BOTH:
I love you too
There's one thing left to do, and that's

BRAD:
Go see the man who began it, Janet
When we met in his science exam-it, Janet
Made me give you the eye and then panic,
Janet
There's one thing to say and that's
Dammit, Janet, I love you...

Dammit Janet;

JANET:
Oh brad, I'm mad

Brad:
Dammit Janet;

Both:
I love you!

COMENTARI: Aquesta cançó la canten en Brad i la Janet, després del casament dels seus amics. Mentre van cantant la cançó trepitgen diferents escenaris: l'interior de l'església, l'exterior on hi trobem, al costat, un cementiri. En aquesta cançó en Brad li canta, a la Janet, ja que està bojament enamorat d'ella i vol declarar-se. La paraula *Dammit* -que es repeteix tota l'estona a la tornada- podríem dir que traduïda al català és "ostres!". En Brad està nerviós i se li nota, li diu : *Hi ha una cosa que t'he de dir, i és, ostres, Janet, t'estimo...* Després, s'agenolla i li ensenya l'anell de compromís. En veure'l, Janet, es queda fascitada en veure que l'anell és més bonic que el de la Betty (la seva amiga, recent casada) i a partir

d'aquí comença a cantar: ella també es declara a en Brad, que està boja per ell, *Brad I'm mad for you too.*

En finalitzar la cançó els dos acaben dins de l'església agafats de les mans besant-se. El més curiós d'aquesta cançó és que les veus del cor les fan els responsables de l'església i aquests són en Riff Raff, Magenta, Columbia i el Doctor Frank-N-Furter.

OVER AT THE FRANKINSTEIN PLACE

Janet:

In the velvet darkness of the blackest night
Burning bright, there's a guiding star
No matter what or who you are.

Janet i Brad:

There's a light over at the Frankenstein Place
There's a light burning in the fireplace
There's a light, light in the darkness of everybody's life.

I can see the flag fly, I can see the rain
Just the same, there has got to be
Something better here for you and me.

There's a light over at the Frankenstein Place
There's a light burning in the fireplace
There's a light, light in the darkness of everybody's life.

Riff Raff:

The darkness must go down the river of nights dreaming
Flow morphia slow, let the sun and light come streaming
Into my life, into my life.

There's a light over at the Frankenstein Place
There's a light burning in the fireplace
There's a light, light in the darkness of everybody's life.

COMENTARI: La Janet canta aquesta cançó, després de passejar-se sota la pluja enmig del bosc, al veure la llum de la casa "encantada". La lletra té un significat "moral" i és que tothom té una llum dins seu, que sempre els guiarà, siguin on siguin, enmig de la foscor.

Després de la segona tornada, en Riff Raff mira la negra nit per una de les finestres del castell i és allà on canta una estrofa. Amb aquesta estrofa es presenta una mica el seu personatge, dient que desitja que desaparegui la foscor i que dins seu hi comenci a brillar la llum del sol.

La cançó s'acaba amb un pla contrapicat¹⁰⁷ de la parelleta on es veu la casa encantada darrere seu.

---

¹⁰⁷ Pla contrapicat: s'obté per la inclinació de la càmera cap amunt, que, situada en posició baixa que capta una imatge engrandida de l'objecte o de la figura humana que es vol enregistrar.

THE TIME WARP

RIFF RAFF:

It's astounding, time is fleeting
Madness takes its toll
But listen closely,

MAGENTA:

not for very much longer

RIFF RAFF:

I've got to keep control

I remember doing the Time Warp
Drinking those moments when
The blackness would hit me and the void would be calling

CONVIDATS AND NARRADOR:

Let's do the time warp again...
Let's do the time warp again!

NARRADOR:

It's just a jump to the left

CONVIDATS:

And then a step to the right

NARRADOR:

With your hands on your hips

CONVIDATS:

You bring your knees in tight
But it's the pelvic thrust that really drives you insane,
Let's do the Time Warp again!

MAGENTA:

It's so dreamy, oh fantasy free me
So you can't see me, no not at all
In another dimension, with voyeuristic intention
Well-secluded, I see all

MAGENTA I RIFF RAFF:

With a bit of a mind flip
You're there in the time slip
And nothing can ever be the same
You're spaced out on sensation, like you're under sedation

CONVIDATS:

Let's do the Time Warp again!

COLUMBIA:

Well I was walking down the street just a-having a think
When a snake of a guy gave me an evil wink
He shook me up, he took me by surprise
He had a pickup truck and the devil's eyes.
He stared at me and I felt a change
Time meant nothing, never would again

TOTS:

Let's do the Time Warp again!

COMENTARI: *Time Warp* ha esdevingut una peça molt famosa. Aquest tema el presenta o el canta en Riff Raff amb l'ajuda de la seva germana Magenta. El *Time Warp* fa referència al pas del temps, a la memòria, a la mort, a poder viatjar a través del temps mitjançant els records de cadascú. En Riff Raff presenta el tema dient-los (a en Brad i la Janet) que el temps passa volant i que al cap i a la fi tots ens tornem bojos. Els hi diu que ell té el control del temps, perquè en cada moment que la foscor se l'hagués menjat, ell bevia. Així, pertorbava el temps. *Let's do the Time Warp again!*, és la tornada de la cançó i directament tots els convidats que assisteixen a la convenció d'invents canten i criden *tornem a pertorbar el temps!*. Però com es modifica o es pertorba el temps? Ben fàcil, el narrador ens ho explica: fent un salt cap a l'esquerra, un pas a la dreta, amb mans a la cintura i els genolls junts, però és el cop dels malucs que et fa embogir de veritat i et fa modificar el temps.

Durant tota la cançó en Brad i la Janet, morts de por, decideixen marxar de la sala on estan tots els convidats ballant el Time Warp, però abans de poder marxar es creuen amb la visita del Doctor Frank-N-Furter, que els diu o els imposa que no marxin, que s'han de quedar aquesta nit a veure la seva gran creació, i a la vegada es presenta, però això ja és una altra història o més ben dit, una altra cançó.

SWEET TRANSVESTITE

FRANK-N-FURTER: How d'you do, I see you've met my faithful handyman
He's just a little brought down because when you knocked
He thought you were the candyman.
Don't get strung out by the way that I look,
Don't judge a book by its cover
I'm not much of a man by the light of day,
But by night I'm one hell of a lover

I'm just a Sweet Transvestite from Transexual, Transylvania.

So let me show you around, maybe play you a sound
You look like you're both pretty groovy
Or if you want something visual that's not too abysmal
We could take in an old Steve Reeves movie.

I'm glad we caught you at home, could we use your phone?
We're both in a bit of a hurry.
We'll just say where we are, then go back to the car
We don't want to be any worry.

So you got caught with a flat, well, how about that?
Well babies, don't you panic.
By the light of the night when it all seems alright
I'll get you a satanic mechanic.

So why don't you stay for the night? Or maybe a bite?
I could show you my favourite obsession.
I've been making a man with blond hair and a tan
And he's good for relieving my tension

I'm just a Sweet Transvestite from Transexual, Transylvania.

So come up to the lab. And see what's on the slab.
I see you shiver with antici... pation!
But maybe the rain isn't really to blame
So I'll remove the cause, but not the symptom.

COMENTARI: Aquesta és la presentació del Doctor Frank-N-Furter, amb la Janet mig desmaiada. És una cançó molt peculiar, ja que el Doctor parla de com és ell i d'on és. Primerament diu que no jutgem un llibre per la seva portada (és a dir que, no hem de jutjar una persona sigui quin sigui el seu aspecte). Simplement, acceptar aquella persona tal i com és. El Doctor Frank-N-Furter, diu que simplement és un dolç transvestit de la Transilvània Transsexual. Després de la seva presentació, ofereix a la parella que passin la nit amb tots ells, ja que està creant un home amb el cabell ros i maco perquè li tregui la tensió que porta a dins. Així que els ofereix que pugin al laboratori a veure la seva nova creació perfecta.

THE SWORD OF DAMOCLES

ROCKY: The sword of Damocles is hanging over my head
And I've got the feeling someone's gonna be cutting the thread
Oh, woe is me, my life is a misery
Oh, can't you see that I'm at the start of a pretty big downer?

I woke up this morning with a start when I fell out of bed
And left from my dreaming was a feeling of unnameable dread
My high is low, I'm dressed up with no place to go
And all I know, is I'm at the start of a pretty big downer...

TOTS: ha-la-la-la that ain't no crime
That ain't no crime

ROCKY: Rocky Horror you need peace of mind
And I want to tell you that you're doing just fine
You're the product of another time
And feeling down, well that's no crime...

The sword of Damocles is hanging over my head
And I've got the feeling someone's gonna be cutting the thread
Oh, woe is me, my life is a mystery
Oh, can't you see that I'm at the start of a pretty big downer?

TOTS: Sha-la-la-la that ain't no crime
That ain't no crime

COMENTARI: En Rocky Horror canta aquest tema. El canta perquè acaba de néixer i ja es veu amb tot el pes a sobre que ha de ser un triomf. Ell ho veu perquè troba que té la perfecció a sobre i no la vol. Principalment, troba que el que té és un defecte, ja que tota la gent espera que faci coses impressionants i, per exemple, el seu creador només el vol per a ell. En Rocky Horror en veure tot el que li espera canta que en certa manera voldria morir-se.

CHARLES ATLAS SONG / I CAN MAKE YOU A MAN

FRANK-N-FURTER: A weakling weighing ninety-eight pounds
Will get sand in his face when kicked to the ground.

And soon in the gym with a determined chin,
The sweat from his pores as he works for his cause...
Will make him glisten... and gleam
And with massage, and just a little bit of steam
He'll be pink and quite clean
He'll be a strong man. Oh honey...
But the wrong man.

He'll eat nutritious high protein and swallow raw eggs.
Try to build up his shoulders, his chest, arms, and legs.
Such an effort if he only knew of my plan.
In just seven days, I can make you a man.

He'll do press-ups, and chin-ups, do the snatch, clean and jerk.
He thinks dynamic tension must be hard work.
Such strenuous living I just don't understand
When in just seven days, oh baby, I can make you a man.

COMENTARI: El tema és cantat pel Doctor Frank-N-Furter. On explica que ell pot fer que en Rocky Horror es converteixi en un home en només set dies : *When in just seven days, oh baby, I can make you a man*. En aquest tema les veus del cor les canten els convidats (que també són extraterrestres de Galàxia de Transilvània). Mentre que el Doctor Frank-N-Furter explica què ha de fer perquè en Rocky Horror sigui un home de veritat, en Rocky Horror comença a fer peses o comença a fer exercici per estar més fort.

HOT PATOOTIE - BLESS MY SOUL

EDDIE: Whatever happened to Saturday night
When you dressed up sharp and you felt alright?
It don't seem the same since cosmic light
Came into my life, I thought I was divine...

I used to go for a ride with a chick who'd go
And listen to the music on the radio
A saxophone was blowin' on a rock & roll show.
You climbed in the back seat, you really had a good time.

Hot patootie, bless my soul, I really love that rock 'n' roll.

My head used to swim from the perfume I smelled
My hands kind of fumbled with her white plastic belt
I'd taste her baby pink lipstick and that's when I'd melt
She'd whisper in my ear tonight she really was mine

Get back in front, put some hair oil on
Buddy Holly was singing his very last song.
With your arms around your girl you'd try to sing along.
It felt pretty good, oh, you really had a good time.

Hot patootie, bless my soul, I really love that rock 'n' roll.

COMENTARI: El tema de *Hot Patootie-Bless my soul* el canta la persona que té l'altra meitat del cervell del Rocky Horror, l'Eddie. Aquesta cançó és de rock'n'roll, i el tema comença a sonar amb l'aparició sorpresa del monstre de l'Eddie. Amb el principi de la cançó l'Eddie es pregunta què ha passat amb els dissabtes a la nit, en aquells en què sorties i t'oblidaves de tot: *Whatever happened to Saturday night. When you dressed up sharp and you felt alright?* Després diu, que ja no és el mateix després que li caigués un raig de llum a sobre: *It don't seem the same since cosmic light, came into my life, I thought I was divine...* A partir d'aquest moment, comença a esmentar totes aquelles coses que feia i tenia abans que el raig de llum l'afectés. I la gran passió que tenia i no l'ha perdut és cantar, ballar i cridar al ritme del rock'n'roll.

TOUCH-A, TOUCH-A, TOUCH ME

JANET: I was feeling done in, couldn't win
I'd only ever kissed before.
I thought there's no use getting into heavy petting
It only leads to trouble and seat wetting...

Now all I want to know is how to go
I've tasted blood and I want more
I'll put up no resistance, I want to stay the distance
I've got an itch to scratch, I need assistance:

Toucha toucha toucha touch me, I wanna be dirty
Thrill me chill me fulfil me
Creature of the night.

Then if anything grows while you pose
I'll oil you up and rub you down
And that's just one small fraction of the main attraction
You need a friendly hand and I need action...

Toucha toucha toucha touch me, I wanna be dirty
Thrill me chill me fulfil me
Creature of the night.

COMENTARI: Aquesta cançó la canta la Janet, després de que el Doctor Frank-N-Furter se li colí a l'habitació i li faci l'amor. La Janet s'escapa, i a mig camí es troba en Rocky Horror. Excitada pel seu aspecte, comença a cantar i li suplica, a en Rocky Horror que la toqui, perquè ja sap què sent quan la toquen molt, i vol ser "dolenta", es vol sentir bruta, vol que en Rocky Horror la prengui, la fongui, vol que li faci de tot. Ha descobert el seu instint sexual -una cosa tabú en aquells anys- i diu que: *això només és l'inici d'una llarga crisi (ja que no ho coneixia) perquè ara vull jugar, al joc del vici.*

ONCE IN A WHILE

BRAD: Once in a while she don't want to call you
Speaking on the telephone
And once in your life she won't want to know you
You look around, the one you found she is gone

And that's all the time that it takes
For a heart to turn to stone
The sweeter the wine the harder to make the break
You hear something about someone you thought you'd known

So baby don't cry like there's no tomorrow
After the night there's brand new day
And there'll be no pain and no more sorrow
So wash your face and phone my place, it'll be okay.

And that's all the time that it takes
For a heart to beat again
So give me a sign that a lover makes
You look around, the one you found is back again...

COMENTARI: Aquesta cançó és una balada d'amor, cantada per en Brad, i es refereix a la Janet perquè ell està molt penedit de tot el que ha fet (enrotllant-se amb el Doctor Frank-N-Furter). En Brad pensa que la Janet ja no l'estimarà més, ja que l'amor és fugaç, dura durant un cert temps però després marxa, i la persona estimada s'oblida que un dia es va enamorar.

EDDIE'S TEDDY

DOCTOR EVERETT SCOTT: From the day he was born, he was trouble.
He was the thorn in his mother's side.
She tried in vain, but he never caused her nothing but shame.
He left home the day she died...

From the day she was gone, all he wanted
Was rock'n'roll, porn and a motorbike
Shooting up junk
He was a low-down, cheap little punk.
Taking everyone for a ride...

When Eddie said he didn't like his teddy you knew he was a no-good kid
But when he threatened your life with a switchblade knife
What a guy
Makes you cry
Und I did.

Everybody shoved him, I very nearly loved him
I said hey listen to me, stay sane inside insanity
But he locked the door and threw away the key...

But he must been drawn into something
Making him warn me in a note which reads (what's it say, what's it say?)
"I'm outta my head, O hurry or I may be dead.
They mustn't carry out their evil deeds..."

When Eddie said he didn't like his teddy you knew he was a no-good kid
But when he threatened your life with a switchblade knife
What a guy
Makes you cry
Und I did.

COMENTARI: Aquesta cançó ens parla del fet que l'Eddie ja anava per mal camí amb les males amistats que tenia, amb la gent amb qui es relacionava. Per culpa d'això anava tan tatuat, tan "drogat" i li apassionava el rock'n'roll. En un moment donat de la cançó es cita que l'Eddie li va deixar una nota al professor Doctor Everett V. Scott dient això: *I'm outta my head, O hurry or I may be dead. They mustn't carry out their evil deeds...* que el seu significat podria ser que *Ens han envaït, depressa o estaré mort. Pareu els peus a tots aquests malvats.*

PLANET, SCHMANET - YOU BETTER WISE UP, JANET

FRANK-N-FURTER: I'll tell you once, I won't tell you twice.
You'd better wise up Janet Weiss.
Your apple pie don't taste too nice
You'd better wise up, Janet Weiss

I've laid the seed it should be all you need
You're as sensual as a pencil,
Wound up like an E or a first string
When we made it, did you hear a bell ring?

You got a block? Well, take my advice
You better wise up Janet Weiss.
The transducer will seduce ya.

It's something you'll get used to -
A mental mind fuck can be nice.

Planet, schmanet, Janet!
You better wise up Janet Weiss.
You better wise up, build your thighs up, You better wise up
Don't get hot and flustered, use a bit of mustard
You're a hot dog, but you better not try to hurt her,
Frank Furter.
You're a hot dog, but you'd better not try to hurt her,
Frank Furter.
You're a hot dog...

COMENTARI: Aquesta cançó la canta el Doctor Frank-N-Furter cap a la Janet. És una cançó molt directa cap a ella, ja que li diu quin tipus de noia és "sexualment". Li diu de tot, com per exemple que no és prou llesta perquè no domina els seus encants. Els encants de la Janet -segons el Doctor Frank-N-Furter- no tenen gust, és molt sexy però ella no sap aprofitar-ho ni lluir-se amb ells.

THE FLOOR SHOW / ROSE TINTS MY WORLD

COLUMBIA: It was great when it all began
I was a regular Frankie fan
But it was over when he had the plan
To start a-working on a muscle man
Now the only that gives me hope
Is my love for a certain dope
Rose tints my world keeps me safe from my trouble and pain.

ROCKY: I'm just seven hours old
Truly beautiful to behold
And somebody should be told
My libido hasn't been controlled
Now the only thing I've come to trust
Is an orgasmic rush of lust
Rose tints my world keeps me safe from my trouble and pain.

BRAD: It's beyond me, help me Mommy
I'll be good you'll see, take this dream away
What's this, let's see
Oh I feel sexy
What's come over me?
Oh here it comes again...

JANET: Oh I feel released
Bad times deceased
My confidence has increased
Reality is here
The game has been disbanded, my mind has been expanded
It's a gas that Frank has landed
His lust is so sincere.

COMENTARI: Aquesta cançó es canta/s'interpreta a la representació de dins l'obra, on veiem a tots els personatges, vestits com el musical de Cabaret¹⁰⁸. Està representat per la Columbia, en Rocky, en Brad i la Janet. Cadascú d'ells, cantant, ens explica la seva situació i què li ha passat al llarg de la nit o de la seva vida. Columbia ens explica que abans era fan del Doctor Frank-N-Furter, però ara veu que els va utilitzar a tots per crear la seva nova criatura, en Rocky Horror. Rocky Horror ens explica que fa molt poc que ha nascut i que és massa maco perquè ara tothom el miri, ja que tots el volen . En Brad explica que "ha descobert el sexe" i que ara ell es troba sexy i molt atrevit en tots els aspectes. I finalment, la Janet, explica que ja no és innocent i que gràcies al Doctor Frank-N-Furter ha fet que obri els ulls i li desperti un nou joc amorós que ella no coneixia.

---

¹⁰⁸ *Cabaret*: musical estrenat a Broadway al 1966; amb versió cinematogràfica del 1977. Basada en l'obra *I Am a Camera*, de 1951, i adaptada de la novel·la *Goodbye to Berlin*. Passa a la vida nocturna de Berlín al 1931, al Kit Kat Klub, on presenta la relació de la noia del cabaret Sally i l'escriptor americà Cliff Bradshaw.

DON'T DREAM IT - BE IT

FRANK: Whatever happened to Fay Wray?
That delicate satin draped frame
As it clung to her thigh, how I started to cry
Cause I wanted to be dressed just the same...

Give yourself over to absolute pleasure
Swim the warm waters of sins of the flesh
Erotic nightmares beyond any measure
And sensual daydreams to treasure forever
Can't you just see it?

TOTS: Don't dream it - be it.

SCOTTY: Ach! We've got to get out of this trap
Before this decadence saps our will
I've got to be strong and try to hang on
Or my mind may well snap
Und my life will be lived for the thrills...

BRAD: It's beyond me, help me Mommy

FRANK: God bless Lily St. Cyr...

COMENTARI: Aquesta cançó la canta principalment el Doctor Frank-N-Furter, és una de les cançons emblemàtiques del musical. Ja que és aquesta cançó, la que t'ensenya la finalitat, o el significat de tot el musical: No somiïs, sigues-ho (*Do not dream it, be it*). Aquesta cançó ens parla dels somnis de cadascú. El Doctor Frank-N-Furter, somiava amb el preciós vestit de Fay Wray¹⁰⁹ i volia vestir-se igual (és per això que vesteix com una dona), presenta el tema de manera que cadascú té el dret de tenir o aconseguir el plaer absolut de ser qui vulguis i fer el que vulguis. En resum, el dret a ser lliure.

---

¹⁰⁹ Fay Wray: gran actriu canadenca, que va protagonitzar la pel·lícula de *King Kong*, i gràcies a ella va aconseguir molt d'èxit.

WILD AND UNTAMED THING

FRANK: My my my, my my my my my, my my my my...
I'm a wild and untamed thing
I'm a bee with a deadly sting
You get a hit and your mind goes ping
Your heart will pump and your blood will sing
So let the party and the sound rock on
We're going to shake it until the life has gone
Rose tints my world keeps me safe from my trouble and pain.

TOTS: We are wild and untamed things
We're a bee with a deadly sting
You get a hit and your mind goes ping
Your heart will pump and your blood will sing
So let the party and the sound rock on
We're going to shake it until the life has gone
Rose tints my world keeps me safe from my trouble and pain.

RIFF RAFF: Frankenfurter it's all over
Your mission is a failure, your lifestyle's too extreme
I'm your new commander, you now are my prisoner
We return to Transylvania, prepare the transit beam...

COMENTARI: Aquesta cançó pertany a l'espectacle que fan els personatges excepte la Magenta i en Riff Raff. En aquesta cançó, es rebel·len tots, dient que són salvatges i poderosos si estan junts. Però, al final, Riff Raff i Magenta apareixen amenaçant amb una pistola de rajos, al Doctor Frank-N-Furter, que ara serà el seu presoner, i Riff Raff pren el control de tot. Així doncs, marxaran tots a la Galàxia de Transilvània.

I'M GOING HOME

FRANK-N-FURTER: on the day I went away... Goodbye...
Was all I had to say... Now I...
I want to come again and stay... Oh my my...
Smile, and that will mean that I may

Cause I've seen blue skies, through the tears
In my eyes
And I realise.. I'm going home.

Everywhere it's been the same... Feeling...
Like I'm outside in the rain... Wheeling...
Free, to try and find a game... Dealing...
Cards for sorrow, cards for pain

Cause I've seen blue skies through the tears
In my eyes
And I realise.. I'm going home.

I'm going home, I'm going home.

COMENTARI: És el penúltim tema de l'espectacle, cantat pel Doctor Frank-N-Furter. Diu que vol marxar i quedar-se a la Galàxia de Transilvània. Ell se n'adona que ha vist el cel blau, però a través de les seves llàgrimes, això per a ell significa que torna a casa seva.

SUPER HEROES

BRAD: I've done a lot, god knows I've tried
To find the truth, I've even lied
But all I know is down inside I'm bleeding.

JANET: And super heroes come to fast
To taste the flesh not yet deceased
And all I know is still the beast is feeding.

NARRADOR: And crawling on the planet's face
Some insects called the human race
Lost in time, lost in space
And meaning.

COMENTARI: És l'últim tema del musical. Es canta després que tots els extraterrestres marxin volant amb la nau espacial (la casa) cap a la Galàxia de Transilvània. En Brad canta i reconeix que ha fet coses dolentes sota els ulls de Déu i per això ara està penedit. La Janet diu que ara tot li és igual, només vol viure la vida. I, per acabar, el Narrador diu que lluny de la Galàxia de Transilvània, els extraterrestres deixen lluny els humans perduts en el temps, l'espai i significat.

ANNEX 3

Dietari de The Rocky Horror Show

Dietari de The Rocky Horror Show

Divendres 8 de juliol

Em presento: em dic Júlia i avui començo a escriure aquest diari. L'escric per fer un seguiment del procés que s'utilitzarà en el curs de teatre del curs de formació de la companyia Gataro per muntar l'espectacle musical *The Rocky Horror Show*.

En principi avui a la tarda havíem quedat per fer la primera lectura tots junts. Però al final no ho hem fet, perquè faltava gent a confirmar per apuntar-se al curs. Així que els faltaven actors per alguns personatges i s'ha hagut de modificar el guió per a set personatges. És per això que, el dilluns 11 de juliol, es farà la lectura de la dramatúrgia i, seguidament, començarem amb el taller. Així que fins dilluns diari!

Dilluns, 11 de juliol

Avui ha sigut el primer dia d'assaig. I quin assaig! Gairebé tots ens pensàvem que seria *light*, amb una "mini-presentació" i una petita explicació del què farem. I no. Només els primers cinc minuts ens han fet una presentació dels professors: el de cant, l'Òscar; la coreògrafa, Bealia; i el d'interpretació i direcció Víctor. Un cop fetes les presentacions ens han dit que havíem de fer una "ameba¹¹⁰". A la majoria dels espectacles de la companyia Gataro, "s'han fet amebes" per presentar estranyament els personatges, per ensenyar al públic els "personatges" que jugaran després a fer l'obra que està "escrita" o assajada prèviament.

La formació de l'ameba consisteix en què tots els personatges s'agrupin i vagin fent moviments molt definits (però lliures de cada actor) que van canviant quan se sent el temps fort de la cançó. L'ameba s'ha utilitzat a *The Black Rider*, *The Vinegar Dances*, *El casament dels petit burgesos*, *Res de Nou* i ara a *The Rocky Horror Show*. L'ameba, doncs, és un segell característic dels espectacles de Gataro, i està inspirada en l'expresionisme alemany.

Avui per començar a practicar l'ameba l'hem fet amb la música de *Russian Dances*¹¹¹. Per acostumar-nos a l'ameba ens han dit: "*Penseu que sou malvats, dolents; però a la vegada sou un grup que no es pot separar*" Així que ho hem fet com uns deu cops, fins que ha "sortit" mínimament bé. Però al musical ho farem amb la cançó de *Science Fiction-Double Feature*. El més curiós de tot és que, en acabar de fer l'ameba, el director ens ha ensenyat un llibret ple de fotos de l'any 1920, i en una de les pàgines sortia Adolf Hitler preparant un dels seus discursos i feia exactament els moviments que hem fet tots nosaltres per crear l'ameba. Diguéssim que tots ens hem quedat amb aquelles imatges.

Després de l'ameba ens han repartit els papers. Al final farem un espectacle de set actors, de manera que en comptes de narrador serà Rocky qui ens expliqui la història del seu naixement, i els personatges de Columbia i d'Eddie els han eliminat. Així que prepareu-vos perquè toquen les noves presentacions: el paper de Janet Weiss el farà la Júlia Molins, en Brad Majors serà l'Iñaki Martínez, el paper

---

¹¹⁰ Ameba: és un tipus de cèl·lula que es caracteritza per la seva forma canviant ja que no tenen paret cel·lular

¹¹¹ *Russian Dances*: cançó de Tom Waits, que sona al musical de *The Black Rider*.

de Rocky Horror serà interpretat per Mario Silva, el Doctor Frank-N-Furter serà la Raquel Jiménez, en Riff-Raff serà en Marc Oller, el Doctor Everett V. Scott el farà la Lídia Casanova i el paper que jo interpretaré i treballaré és el de Magenta.

Tot seguit, després d'haver repartit els personatges. La Bealia ens ha ensenyat la coreografia de la cançó *Time Warp*, avui hem fet les primeres dues estrofes. La idea d'ella és que aquesta cançó viatgi a través de totes les coreografies de la història del musical: passant per *Sweet Charity*¹¹², *The Wizard of Oz* (i altres encara no anomenades). Però amb la idea que som titelles, ninots agafats per fils a cada extremitat, com a la cançó *They both reached for the gun* del musical *Chicago*¹¹³. Això sí, respectant sempre la coreografia de la tornada del musical original: quan tots canten *Let's do the time warp again!*. Trobo que és una coreografia molt maca, divertida i correcta, perquè si hi ha una cançó que fa referència a totes les pel·lícules de Sèrie B, perquè no hi pot haver una coreografia que mostri referents coreogràfics de musicals històrics? En resum, que m'agrada molt.

Després hem fet un petit descans: per refrescar-nos, berenar i respirar! Diríem que la "segona part" ha sigut més tranquil·la. Hem fet la primera lectura i mentre l'anàvem fent en Víctor ens corregia alguna que altra frase (de to o de pronunciació). Ens ha explicat que hi haurà cançons com el *Time Warp* o les cançons del Cabaret (que fan els personatges dins de l'obra) les cantarem amb la lletra original, l'anglesa, ja que són cançons que "no aporten molta informació que sigui necessària per l'espectador". En acabar la lectura, hem escoltat dues cançons que per alguns del grup no eren molt familiars, perquè les escoltessin una mica i sabessin què explicaven.

I per acabar l'assaig hem començat a posar-nos en escena. Bé, avui només en Mario -el que interpreta el paper de Rocky-. Ha començat amb el primer paràgraf que té abans de la segona escena:

Rocky: M'agradaria...si m'ho permeten...que m'acompanyessin a fer un estrany viatge...si, un viatge molt estrany...al dia que jo vaig néixer: "Era una nit plena d'estels quan Brad Majors i Janet Weiss - una parella joveneta encantadora- van sortir de l'església de Denton aquell vespre de novembre per anar a cisitar al Doctor Everett Scott, un antic professor de ciències de tots dos...Quan de sobte uns núvols negres de tempesta es van instal·lar just al damunt del seu cotxe; i naturalment al cap de poca estona varen començar a descarregar tota la seva fúria sobre ells...Llavors cap dels dos podien sospitar que la roda del davant estava a punt de punxar-se. Al capdavant eren una ingènua parelleta que mai no havien sortit sols del seu petit poblet. Aquella primera sortida la recordarien durant molt, molt de temps...

Veieu tot aquest paràgraf? Només ha arribat a dir tres línies fins a "...una parella joveneta encantadora..." Pobre Mario... El director l'ha "matxacat". Principalment perquè no trobava el to de les frases. En aquest moment, tots estàvem mirant el

---

¹¹² *Sweet Charity*: és un musical dirigit i coreografiat per Bob Fosse, basat amb el guió de *Les nits de Cabiria* de Federico Fellini.

¹¹³ *Chicago*: és un musical del 1975, basat amb l'obra *Chicago* de Maurine Dallas. Té el guió de Bob Fosse.

Mario com treballava, i jo a la vegada he apuntat algunes frases curioses que ens ha dit el director:

-*"És més fàcil afegir que treure"* referint-se al fet que és millor fer una lectura o una presentació neutral, sense cap mena "collita pròpia", sense posar un accent a les paraules o fer veure que ets alguna cosa, que no t'ha indicat el director.

-*"A tota frase hi ha una musicalitat i un temps"* Gairebé tothom té la tendència a pensar que quan llegim o recitem en veu alta molt ràpid sense encallar-nos, ho fem molt i molt bé. Però al mateix temps, la persona que t'escoltarà només entendrà les primeres frases, ja que després parará d'atendre al que un diu o recita si ho fa sempre amb el mateix temps i amb el mateix to. Normalment, si fem pauses, respiracions, tons diferents entre les diverses paraules que hem de llegir o recitar, les gaudirem molt més i el públic ho entendrà i degustarà les paraules de l'actor.

-*"Treure, és veu, així et situaràs a un altre lloc"* Un actor ha de saber parlar en públic, i projectar la seva veu per tots els espectadors des de la primera fila fins a l'última "i més enllà". Així si als assajos t'acostumes a definir un to fort per parlar, després el públic et sentirà.

-*"Heu de trobar dins de cada rèplica quina és la paraula més important"* Sempre, en totes les obres, els personatges diuen coses o intervenen dins d'un diàleg per dir alguna cosa important, o no. Però normalment dins de la seves frases curtes o paràgrafs llargs tenen una paraula clau que s'ha d'entendre, respirar, i sobretot trobar perquè és important.

-*"Segons el to que utilitzeu, agut o greu, són senyals que tots percebem inconscientment. La nostra feina és saber quan ho volem mostrar o ho volem ocultar al públic."* Tots sabem quan algú se'ns vol lligar, o ens odia, o ens estima, o li agradem o ens vol matar. Ja que sempre els humans tendim a dir les coses amb diferents intencions. Però l'actor sobre de l'escenari és preferible que no ho faci, perquè pot desvelar el secret de l'obra. Imaginem que un personatge se'n vol lligar a un altre però això no passa fins a l'última escena de l'obra... si el personatge comença des que s'aixeca el teló amb una intenció o to sensual o seductor cap a l'altre, de seguida el públic sabrà el que vol un personatge, i no tindrà gràcia perquè ensenyarem una cosa evident. Així que la feina de l'actor és no mostrar les intencions "ocultes" que té el seu personatge

- *"Quan mentim anem als tons aguts i quan reafirmem anem als tons baixos"*
A qui creuràs més a algú que et diu que no ha trencat un plat amb una veu agudíssima per exemple: "Jo no he sigut, no, de veritat que no"; o algú que diu: "no he sigut jo, tio..." amb una veu greu i potent? La majoria de la gent, es creuria abans un to greu reafirmant, que un agut, per això si un personatge vol explicar una història real i verídica, ho ha de fer amb un to greu, baix, reafirmant i contundent; encara que digui la mentida més grossa del món...Teatre.

Acabat l'assaig, cadascú ha fet via a anar a casa pitant i anar a dormir... Demà tindrè agulletes...

Deures per demà? Ah, sí... estudiar la lletra en anglès i escoltar la cançó de *Time Warp*.

Després d'aquest dia tan esgotador, paro d'escriure diari... Demà et portaré més novetats! Un petó. Bona nit.

Dimarts, 12 de Juliol

Per començar amb l'assaig d'avui, hem ballat el *Time Warp* (el tros que tenim muntat). L'hem ballat per ensenyar-li a l'Óscar -el professor de cant- ja que avui hem treballat "el cant" d'aquesta cançó.

Primer hem fet uns exercicis per escalfar la veu (les cordes vocals). L'escalfament consisteix en diversos exercicis per fer moure les cordes vocals, la llengua, els llavis, el paladar i la mandíbula. L'Óscar és professor de *voice-craft*¹¹⁴.

Així que hem fet els següents exercicis: ronronejar (fent el so de la RR i bufant amb els llavis perquè vibressin), tuang (fer escales melòdiques però amb la llengua enfora, així la veu queda amb un so metàl·lic), tuang (amb la llengua dins la boca), i per últim exercici hem fet el de massa gruixuda o *speech* que consisteix en fer veure que tenim la "boca adormida" com si anéssim sedats (aquest exercici és perquè fem força amb les cordes vocals i no amb el diafragma, com si fóssim un venedor de verdures en un mercat. Aquesta col·locació de les cordes vocals, ajuda que les notes agudes tinguin volum i timbre).

Després dels exercicis -que s'han repetit diverses vegades-, el Marc i jo hem cantat el *Time Warp* mig improvisant, ja que les versions de la cançó que tenia l'Óscar eren diferents de la que nosaltres ens havíem estudiat, així que ha sigut una improvisació bastant "rockera". Després d'haver tocat una mica la cançó davant de tots ens ha repartit les veus: la tercera veu, la fa en Mario, l'Iñaki i la Lídia; la segona la Júlia Molins i la Raquel; i la primera en Marc i jo.

Ens hem estat dues hores *apretant* les veus, perquè són complicades i cadascú en fa una de diferent a gairebé cada estrofa. Així que fins que no han sortit del tot correctes (després de setze gravacions!) no hem fet un descans.

A les quatre hem fet interpretació amb en Víctor. En ha explicat, més o menys, com serà la col·locació de l'escenografia: a la italiana, amb una tarima al fons de l'escenari entremig de les dues sortides laterals, i després dues cortines una vermella i una blanca que estaran col·locades de manera que tapin la tarima. I, de moment, la resta de l'escenari buit. Bé, jo explico això però potser demà, ell s'ho repensa i serà una altra cosa, així que ara de moment res és segur...

Les escenes que hem treballat avui són les tres primeres (sense cançons) en les que apareixen en Brad i la Janet. Han sigut l'Iñaki i la Júlia que han treballat text. Diguéssim que els seus personatges són de joguina, quan dic això és perquè la

---

¹¹⁴ *Voice-craft*: és un mètode d'ensenyament per l'òptim desenvolupament de la veu, dins del cant que et dona la possibilitat, a les persones que ho treballen, aprendre a utilitzar la veu per cantar qualsevol tonalitat i estil musical, t'ensenyà les diferents maneres d'utilitzar la veu i millorar el seu funcionament.

Janet és una nina "Barbie" i en Brad és *Clark Kent*¹¹⁵. Són uns personatges tan modelitzats que és difícil d'interpretar-los. La Janet és una pàmfila i en Brad un noi que es fa l'home fort i valent per impressionar i tranquil·litzar la Janet davant del personatge Riff-Raff. Aquestes escenes són molt divertides, perquè els personatges són tan exagerats que fan riure de les coses que diuen.

Mentre feien les escenes, en Víctor ha dit dues frases que trobo interessants de citar:

-*"Una norma: Si assenyaales, trenques el joc del teatre... Si has d'assenyalar és perquè vols mostrar algun objecte o -cosa- a l'espectador; si no has d'il·lustrar res, no ho facis... Perquè trenques el joc del teatre..."* És lògic. Si assenyaales és perquè hi ha alguna cosa a veure; però si no hi ha res en un escenari o darrera del públic, perquè s'ha d'assenyalar?. Si assenyaales, marques una posició d'on està un suposat objecte, això provoca que trenquis part de la imaginació de l'espectador.

-*"Una altra norma: no es pot tocar la màscara pròpia ni la dels altres companys"* Quan diu la màscara es refereix a la cara pintada. La portarem pintada de blanc i amb ombres fosques als ulls, així que la cara és "Sagrada". Les màscares ja siguin pintades o físiques no es poden tocar, perquè es trenca la ficció que recrea.

-*"Amb el cos inclinat endarrera, ja dones un missatge al públic: tens por... i això ens interessa"*. Aquesta posició la fa en Brad, quan veu en Riff-Raff. Ha de mantenir un to de veu decidit i fort perquè la Janet es senti segura; però a la vegada si ell s'inclina demostra que dins seu té por pel monstre Riff-Raff, però ha de ser valent...Aquí ens mostra dos papers: un valent i fort per la Janet; i un dèbil i mort de por pel públic.

Quan hem arribat a l'escena on hi ha la cançó del Time Warp, hem parat l'assaig de text. I hem fet una barreja: entre cantar tota la cançó i ballar la part muntada. Ha sigut complicat, perquè el personatge d'en Riff-Raff canta molta estona i després segueix la Magenta, la dificultat és que la coreografia és difícil si es canta a la vegada. Per això hem hagut de fer uns nous passos per el personatge de Riff-Raff i per la Magenta (el meu), només en els trossos que cantem. Una altra cosa a afegir, és que ja havíem trepitjat les coreografies de Sweet Charity, Chicago, el Mag d'Oz, i avui com a novetat hem afegit el ball de *Charlestone*¹¹⁶, *Cabaret*, *Moulin Rouge!*¹¹⁷(can-can) i fins i tot la Bealia ha creat passos inspirant-se amb la pel·lícula de *Monstruos S.A.*¹¹⁸. Ja he dit que m'encanta tota la cançó? Crec que sí...

---

¹¹⁵ Clark Kent: és en Superman. El famós còmic basat en el conegut home d'acer, un home fictici i un superheroi.

¹¹⁶*Charleston*: El xarleston, en català, és una dansa negra però que neix als Estats Units el 1923 i que pren el nom de la ciutat de Charleston (Carolina del Sud).

¹¹⁷ *Moulin Rouge!* és una pel·lícula musical del 2001, està basada amb l'òpera de Giacomo Puccini *La Bohème*.

¹¹⁸ *Monstruos S.A.*: és una pel·lícula de la productora Pixar i estrenada per *Walt Disney Pictures*. Tracta del món dels monstres i com s'ho fan per tenir energia per a tota la ciutat: mitjançant els xiscles dels nens petits.

Doncs res més per avui...m'ha passat molt ràpid però ha sigut intens. Crec que dic això perquè a partir d'ara tots seran així, perquè tocarem les tres modalitats (cant, ball i text) en només quatre hores...És esgotador i m'encanta.

Feina per demà: estudiar el Time Warp (de memòria tot) i escoltar i aprendre la lletra en anglès de *The Floor Show*.

Una abraçada diari! Fins demà!

Dimecres, 13 de Juliol

Estic tan cansada... crec que els ossos ja no em responen i si els ossos ja no em responen imagineu-vos què em fa el cap o els músculs...

Bé, avui hem tornat a tenir les tres modalitats o disciplines: primer cant, després text i després ball.

Començo: Quina classe de cant! De veritat! L'Óscar ens ha torturat vius, pobres de nosaltres...

Primer hem escalfat: hem ronronejat com ahir (fent el so de la RR i bufant amb els llavis perquè vibressin), després hem fet massa fina -que és el contrari que la massa gruixuda o *speech* - consisteix en treure el mínim aire possible mentres treiem veu amb una mica de volum (aquest exercici s'utilitza per controlar l'aire, aguantar-lo i dominar-lo quan estem cantant). Només hem fet aquests dos exercicis, però ha sigut més que suficient perquè amb la massa fina ens ha fet cantar escales seguides sense respirar i dient: "*este es un ejercicio que yo hago para controlar el aire que uso al cantar*" si ja costa llegir-lo, cantant i afinant sense respirar costa el triple!

Després d'escalfar hem repassat la feina d'ahir, més ben dit, les complicades veus d'ahir del *Time Warp*. Eh! Tot s'ha de dir, tots ens l'havíem estudiat i ens ha sortit molt i molt bé...O com a mínim, mil vegades millor que ahir.

L'hem repetit uns quants cops i en acabar hem començat a revisar els "deures": *The Floor Show* o les tres cançons del cabaret: *Rose tints my world*; *Don't dream it, be it*; i *Wild and untamed thing*. Que com podeu veure, són les tres en anglès.

Per aquestes tres cançons l'Óscar ens ha dit: "*Estas tres canciones, son de cabaret. Así que tenéis hacer que la voz suene a musical de verdad...*" i després ha rigut. Però té raó, perquè les altres cançons són més "rockeres" i diguéssim que utilitzem la massa gruixuda; en canvi amb aquestes tres haurem de utilitzar més el *tuang*.

I mentre ens deia això sonava la música del *The Floor Show*. Així ens podia donar indicacions quan tots estàvem sentint les tres cançons. Un cop escoltada amb les pautes o direccions donades l'hem cantat de dalt a baix... com ahir: improvisant i molt. I llavors ha començat l'atac de les veus de la cançó *Wild and untamed thing* a l'estrofa:

*"We are wild and untamed things
We are a bee with a deadly sting
You get a hit and your mind goes ping
your heart will pump and your blood will sing
so let the party and the sound rock on
we are gonna shake it til the life has gone*

rose tints world keeps me safe from my trouble and pain."

La primera veu la fem en Marc, la Lídia i jo; la segona, la fan la Júlia i la Raquel; i la tercera en Mario i l'Iñaki. Són unes veus complicades perquè és un tempo molt ràpid i totes les veus són molt agudes. La segona vegada que es torna a repetir, la primera veu fa el mateix, però les veus restants canten l'estrofa a contratemps, això fa que mentre tots cantem li "posem els nostres cinc sentits".

Després de cantar-ho unes infinites vegades, hem fet un descanset d'uns deu minuts, per recuperar-nos una mica.

A l'estona d'interpretació hem tornat a treballar les escenes d'ahir, des de la primera fins a la tercera. A la primera escena, trobem en Brad i la Janet que parlen després d'acomiar-se dels nuvis. La Janet ha d'estar molt empallegosa i en Brad molt sorprès. Quan s'ha hagut de treballar la sorpresa en Victor ens ha dit: *"Sabeu qui és Robert Wilson? [silenci] Ningú? [silenci] Era un arquitecte dels anys seixanta; però va marxar a viure a Nova York. I va començar a treballar de director escènic. Jo, vaig anar a una conferència que va fer ell al Palau de la música catalana. I el que em va sobtar més és que de sobte entre explicació i explicació, s'aturava, obria les mans, posava el coll amb tensió, obria els ulls i la boca, fent una cara de sorprès; i ho mantenia durant un segon; després desfeia, entre cometes, l'estàtua, i seguia amb la conferència. És per això que et dic, Iñaki, que facis un Wilson o una cara de sorprès"*.

Us en recordeu que el dilluns en Mario va fer el fragment de *"M'agradaria...si m'ho permeten... [etc]"* Doncs l'hem tornat a fer... No molta estona. Però a en Mario li han donat una indicació: *"El que tu estàs explicant, és una història de por, però imagina't que l'estàs explicant en una festa on estan tots els teus amics...I has de fer que t'escoltin. Has de crear misteri, però a la vegada, ens estàs narrant un conte..."* Quan ha sentit això, en Mario, ho ha "clavat", just al punt.

A l'escena número dos, trobem en Brad i la Janet dins del cotxe. El més divertit de tot és que l'Iñaki i la Júlia estan asseguts, un al costat de l'altre, i l'Iñaki simula que condueix. Han de fer rebots constantment amb les cames, perquè així sembli que el cotxe estigui passant per un camí ple de pedres. En punxar la roda, s'inclinen cap endavant brusquement i tornen a la posició inicial (com si haguessin fet una frenada brusca). Són molt divertits aquests moviments, perquè es combinen amb el diàleg dels personatges i les cares de felicitat i de preocupació que fa la Janet segons les frases que li diu en Brad.

I hem arribat a la tercera escena, on es canta el *Time Warp*. Just en aquest moment hem començat la classe de ball, perquè hem avançat amb la coreografia fins a l'estrofa número dotze. És molt divertit; avui la Bealia, ha afegit més "personatges històrics" dins la coreografia: els *"teleñecos"*¹¹⁹ i el déu Shiva¹²⁰. Demà és possible

---

¹¹⁹ *Teleñecos*: grup de titelles televisives, que presentaven un programa infantil, creades per la companyia de Jim Henson.

¹²⁰ Déu Shiva: pertany a la religió hindú, és el déu destructor que presenta molts braços.

que acabem tota la coreografia de la cançó, perquè ens deuen quedar unes sis o set estrofes.

Entre tot, s'ha acabat el assaig, i ja tothom cap a casa. Però m'he apuntat dues frases que se li han escapat al Víctor mentre feien les tres escenes primeres:

"Una altra norma: no apropar-se a l'objecte que es veu... sense treure-li l'espai que ocupa, perquè corres el risc que el públic no vegi l'objecte i no et vegin la cara i el més important: la teva expressió."

"Quan pensem els nostres ulls miren cap amunt i no avall..." És una cosa que ens surt natural a tots els éssers humans. Però de vegades l'actor tendeix a pensar cap avall i a fregar-se la barbeta amb la mà. I fent això pot donar un missatge equivocat al públic; així que quan el nostre personatge pensa o té una idea mirarà cap amunt.

Dites les frases diàries, només em toca escriure una petita cosa: No sóc l'única que s'apunta les frases que diu el director, en Mario també ho fa. Crec que la pròxima vegada que faci una obra, apuntaré totes aquestes frases, encara que no hagi de fer un treball de recerca... Ja que les trobo maques, i molt importants.

Deures per demà? Aprendre'm tot el que ja s'ha fet i estudiar-me tres cançons: *Dimonis, Janet* ; *Allà a la casa Frankenstein* i *Dolç travestit*.

Fins demà diari! *Good night!*

Dijous, 14 de Juliol

Em torno a repetir: estic cansada. Ho sento. Tampoc és que estigui molt contenta de l'assaig que he fet avui, però com sempre: hi ha dies pitjors i altres millors.

Bé, començo amb la classe de cant.

Hem escalfat la veu cantant el *Time Warp* amb massa fina, que si us en recordeu, consisteix en treure el mínim aire possible mentre treiem veu amb una mica de volum (aquest exercici s'utilitza per controlar l'aire, aguantar-lo i dominar-lo quan estem cantant).

Després hem cantat el *Floor Show*. Sense cap mena d'improvisació. Hem treballat les parts solistes de cadascú. I, un cop treballades, ho hem repetit uns sis o set cops i hem canviat de "feina": hem cantat el *Damn it, Janet* que en català està titulada *Boig per tu*. En aquesta cançó "els personatges" són en Brad i la Janet, però hi ha un cor que fa unes veus. Aquí, en aquest punt, és on hem dedicat més temps avui: a fer les veus del *Damn it, Janet*. En Marc, la Lidia i jo fem la primera veu; la Júlia i la Raquel la segona i en Mario la tercera. Està una mica descompensat però és el que hi ha.

Déu n'hi do, són molt complicades les veus. Crec que cada dia s'augmenta la dificultat de les veus... Sort que ho gravem amb el mòbil i així prems el botó de *play* i ja ho pots sentir i memoritzar a qualsevol lloc on estiguis.

Quan l'Óscar ha quedat fart de sentir-nos cantar les maleïdes veus, ha dit que millor que cantéssim un altre cop el *Floor Show* sencer abans de fer l'esperat descans.

A interpretació no hem avançat amb noves escenes, però hem avançat o millorat amb la qualitat de les que ja s'havien fet. Hem fet les tres primeres escenes. L'única modificació ha sigut a la cançó de *Damn it, Janet*. A escena hi ha en Brad i la Janet, però al moment que sona la música apareixem els altres personatges. Tots els personatges que entren per primera vegada a escena hem d'estar amb la cara molt xafada o fent cara d'avorrits mentre cantem. En un moment donat quan cantem: "*Sexe, drogues i rock'n'roll*" hem de canviar l'expressió de la cara, hem de passar d'estar avorrits a estar motivats i mig excitats. I en un altre moment on es canta: "*Bo, dolent o mediocre*", canviem la cara d'avorriment per la cara d'encuriosits. És difícil de descriure. Però només en aquestes dues frases canviem l'expressió, a la resta de la cançó: "*cara d'avorrits perquè us han obligat*" ha dit en Víctor.

Després de cantar la cançó hem anat seguint amb les escenes fins que hem arribat a la cançó del *Time Warp*, que hem cantat i ballat, fins al final! Llavors, en acabar, la Bealia ens ha dit que cantéssim la cançó del Floor Show, perquè així podia saber qui cantava què i quan, per poder muntar millor la coreografia. I així s'ha fet:

MAGENTA: *It was great when it all began
I was a regular Frankie Fan
But it was over when he had the plan
to start a-working on a muscle man
now the only that gives me hope
is my love for a certain dope
rose tints my world keep me safe from my trouble and pain.*

ROCKY: *I'm just seven hours old
Truly beautiful to behold
And somebody should be told
My libido hasn't been controlled
Now the only thing I've come to trust
Is an orgasmic rush of lust
Rose tints my world keeps me safe from my trouble and pain.*

BRAD: *It's beyond me, help me Mommy
I'll be good you'll see, take this dream away
What's this, let's see
Oh I feel sexy
What's come over me?
Oh here it comes again...*

JANET: *Oh I feel released
Bad times deceased
My confidence has increased
Reality is here
The game has been disbanded, my mind has been expanded
It's a gas that Frank has landed
His lust is so sincere.*

Estem col·locats per ordre de qui canta: d'esquerra a dreta. En forma d'estàtua. I quan li toca cantar a algú es mou i balla fins que para i es converteix en estàtua de nou. Però el que és divertit és que un canta i és recolza amb el personatge del costat, i en tocar-lo l'altre és converteix en "humà" i comença a cantar. I així es forma una cadena. És molt maco i divertit.

Hem estat gairebé dues hores senceres, però hem muntat tot aquest fragment i hem acabat el Time Warp. Així que per acabar només faltava un discurs del director: "Heu de netejar tots els passos...És un dir, eh, però sabeu què fan els vostres braços, i les vostres cames; però no sabeu què fan els vostres dits. Heu de netejar, matissar, saber què se us està demanant i fer-ho igual, conscienciar-vos de què si sabeu què fan totes les parts del vostre cos i les controleu, sereu més lliures. I ho gaudireu més. Així que ja ho sabeu. Fins demà."

Ja sé que em toca, perfilar, escoltar veus, millorar, netejar, estudiar, netejar, estudiar, millorar, perfilar, repassar, matitzar, cantar, escoltar veus, repassar, netejar, estudiar, repassar, estudiar, estudiar, estudiar... Dormir.

Divendres, 15 de juliol

Com passa el temps! Volant! Si avui ja som divendres... Mare meva!
Sort que demà és dissabte, i descansarem tots una mica. Però ja ha passat una setmana.

A classe de cant hem escalfat una mica amb les dues cançons que teníem: el *Time Warp* i el *Floor Show*; però amb massa fina, per no forçar gens la veu. Després d'haver cantat les dues cançons, hem repassat les veus de *Damn it, Janet*. Bé, i perquè enganyar-me, també hem repassat el ritme de les entrades de les veus, perquè semblava una "macedònia". Faig broma. Però fins que no hem quadrat les veus a temps, no ha sonat bé. L'Óscar ens ha dit : "*Per aquesta cançó heu de cantar imitant el so d'una ràdio antiga*". I ens ha donat diverses indicacions.

Quan el cor canta "No fa broma, no en fa pas" hem de fer una veu metàl·lica. I quan fem veus sense lletra hem de treure volum com els cantants de *godspell*¹²¹.

He de comunicar una cosa, una notícia, un fet insòlit... Després de totes aquestes indicacions, hem acabat la cançó! Però ens falten per acabar unes tretze o catorze.

La Raquel, ha cantat *Dolç transvestit* dues o tres vegades. Llavors, ha arribat la Júlia (i com que abans no hi era) hem tornat a cantar la cançó de *Damn it, Janet*. En acabar hem fet la cançó d'*Over at the Frankenstein place*: hem repartit les veus (la Raquel i jo fem la primera; en Marc fa la segona; i en Mario i la Lídia fan la tercera). Quan tots ja teníem mal de cap, hem parat, ens ha dit els deures per Dilluns i hem fet un descans.

Ens ha donat molta feina per dilluns: *L'espasa de Dàmocles*, *Science Fiction-Double Feature*, *Què va passar dissabte a la nit?*. I és obvi que s'ha de repassar i repassar i estudiar i estudiar tot el que ja s'ha fet.

---

¹²¹ *Godspell*: és la música religiosa de les esglésies afroamericane del segle XVIII. Fent-se popular als 1930.

Després del descans hem repassat les tres primeres escenes (les d'ahir, i les d'abans d'ahir...), però ja hi hem afegit les cançons treballades! Hem fet el lot complet: cantar, ballar, interpretar. Això sí, fins a la cançó de *Dolç Transvestit*. Aquesta part, l'hem repetit unes tres o quatre vegades. I quan en Víctor s'ha cansat de veure'ns fer-ho tant malament ha dit que féssim i acabéssim la coreografia del Floor Show. Doncs així s'ha fet: hem repassat i netejat els passos d'ahir. I hem continuat muntant la coreografia i el més maco de tot és que gairebé l'hem acabat! (posaria tants signes d'exclamació com fos possible, però no és molt correcte...)

I després de tots aquests infinits signes d'exclamació, et desitjo un molt bon cap de setmana. Es nota que avui és divendres, tinc tan poques ganes d'escriure... Me'n vaig a visitar la família , a Cervera. Bon cap de setmana. À bien têt!

Dilluns, 18 de Juliol

Ben malalta he passat aquest cap de setmana. Quina "sort" que tinc: un cap de setmana per descansar i el desaprofito posant-me malalta. I encara no m'he recuperat. És a dir que avui el meu rendiment físic, psíquic s'ha conformat amb el 57% i poca cosa més.

Estic que no m'aguanto...les mans semblen fideus, em costa tant apretar el teclat!

Hem començat amb la classe de cant. Escalfant amb un dels exercicis que vam fer l'altre dia: massa fina, recordo que consisteix en treure el mínim aire possible, mentre treiem veu amb una mica de volum (aquest exercici s'utilitza per controlar l'aire, aguantar-lo i dominar-lo quan estem cantant). Només hem fet aquest exercici: escales seguides sense respirar i cantant: *"este es un ejercicio que yo hago para controlar el aire que uso al cantar"*.

Quan hem acabat amb el "mini-escalfament" l'Óscar ha repartit les veus de la cançó *Dolç transvestit* . La primera veu la canta la Júlia; la segona en Marc i jo; la tercera l'Iñaki, la Lídia i en Mario. Són unes veus molt difícils, costen molt, i per això ens hi hem estat molta estona. I quan dic molta, és moltíssima o més. Però, les hem assolit i hem pogut cantar la cançó amb la música. I just s'acabava la cançó, l'Óscar diu: *"una voz, tiene que cambiar... Sé que me matareis, pero si no no queda bien"* . Així que en Marc ha hagut de sacrificar-se i ha canviat la seva veu. Però l'ha "captat" molt ràpid, així que l'hem cantat una vegada més amb música, i l'Óscar ha dit: *"Ja hem acabat aquesta cançó"*. Però per assolir-la de cap a peus, l'hem tornat a cantar. I no és per presumir, però ha sortit molt bé.

És a partir d'aquí que ja hem repassat totes les altres cançons que ja teníem fetes, muntades, treballades i memoritzades.

Hem començat amb *Damn it, Janet*. I ha sigut molt divertit el que m'ha passat. Principalment perquè com que jo i en Marc fem tantes veus junts que ja penso que a totes les cançons fem la mateixa veu. Però resulta que amb aquesta cançó no anem junts. Però jo tota convençuda, li començo a cantar a cau d'orella la meua veu perquè li sortís i s'ha posat súper nerviós i fins al cap de tres o quatre no he reaccionat i he parat...Avui no és el meu dia! Quin riure.

Després de quatre bonics riures hem cantat *Allà a la casa d'en Frankenstein*. Fàcil oi? L'hem cantat. Ha sortit bé. I ja està. No hi ha res més a dir. Ah, sí, que hem passat a cantar una altra cançó.

El nostre estimat *Time Warp* no l'hem modificat gens. L'Óscar ens ha dit que a la primera tornada hem de cantar com si fóssim nens petits i a la segona com si estiguéssim fumant, mig drogats, traient molt aire en comptes de veu.

I què toca després d'un gratificant *Time Warp*? Una altra cançó molt llarga però molt gratificant: *Floor Show*.

En acabar amb tota la llista de les cançons "ja fetes", com que ens sobrava temps per fer el descanset, l'Óscar ha decidit torturar-nos una mica i començar el *Science Fiction-Double Feature*. Crec que ja ho he dit mil vegades, però cada dia o com més temps passa les veus són més i més complicades! Prou! Que em poso histèrica! Cada vegada em surten menys!

Teníem tots mal de cap...Hem decidit fer el descans!

Avui no hem fet text. Directament hem anat a netejar les coreografies *Time Warp* i *Floor Show*. Puc dir, que les dues cançons estan acabades i re-acabades. Trobo que estem anant amb molt bon ritme. Però es nota que avui estic mig malalta. Perquè hi ha molts passos que estem en fila i hem de fer els mateixos passos i has d'anar pensant : dreta, esquerra, dreta, esquerra, dreta, dreta, esquerra...a la vegada que estas cantant i mirant a públic i respirant...I avui m'he endut unes quantes trepitjades per no estar atenta!

El Floor Show l'hem fet unes deu vegades. I ja n'hem tingut prou. Després hem fet la coreografia del *Time Warp*, però alguna cosa no ha anat molt bé perquè la Bealia ha dit:

"Nois, fem un pacte. A última hora de cada assaig heu d'estar al cent per cent, heu d'estar al màxim, a tope. Perquè així us acostumareu a cantar i ballar a la vegada al màxim, com si estiguéssiu a l'escenari. És com un escalfament previ. Perquè no us agafi desprevinguts dos dies abans de l'estrena" Devíem estar tots fatal o morts o deshidratats per haver ballat i cantat tan malament.

I per acabar una frase, bé són dues, d'en Víctor -que ha estat mirant l'assaig coreogràfic-: *"Les mans, han de tenir una posició fixa, han d'estar tòniques i no mortes. Igual que els ulls, són el reflex de l'estat d'ànim. O igual que els peus, ens aguanten, doncs les mans ens han d'aguantar a escena. Les mans, són les extremitats per on nosaltres trèiem l'energia de dins a enfora"* (i tot seguit, ha dit) *"Som actors, podem fer moltes coses, tot el que vulguem, però amb el teatre hem d'aprendre a triar què fem finalment"*

I quan diu això, jo penso: Amèn.

Fins demà diari! Una abraçada. Me'n vaig a veure Harry Potter (l'última de totes) per celebrar l'aniversari del meu germà, en Francesc, que avui en fa catorze!

Dimarts, 19 de juliol

Tinc moltes novetats o canvis. Així que atenció diari, atenció!

Hem començat amb la gran cançó "dilema": *Science Fiction-Double Feature*. Li dic dilema perquè és la cançó amb que comença l'obra, la cantem a *cappella*¹²², és quan fem l'ameba i a part, és la que canta la Magenta... Així que hem de saber la melodia, el temps, les veus com "el nostre palmell de la mà", perquè si t'equivoques es sentirà. I molt.

L'Óscar, ha tingut la genial idea de gravar la seva veu mentre cantava les diferents veus que hi ha a la cançó dilema (ja l'he batejat). Així que simplement ha de prémer el botó de play i no cal que hagi d'anar al piano, i tocar les notes, mentre canta la nostra veu i li afegeix la melodia... Vull dir que és més fàcil que ho tingui gravat i ja està. Em fa gràcia, no sé com explicar-me.

La cançó dilema comença únicament amb la veu de la Magenta i a mesura que avança es van afegint les altres veus dels personatges. Així que quan arribem a la tornada, ens dividim en tres grupets i fem veus: la primera la cobrim la Lídia, en Marc i jo; la segona la cobreix la Raquel i la Júlia; i la tercera en Mario i l'Iñaki (bé, en realitat, avui exclusivament l'ha cobert en Mario sol, perquè l'Iñaki estava fent una prova a Madrid)

Un cop amb les veus repartides, ja repassades i cantades, cantades i més que cantades. Hem fet un descans de cinc minuts, però -el que diré ara és molt fort, o greu- ha sigut un descans per fumadors! Sí. Un descanset de cinc minuts, pels nerviosos fumadors... És una mica penós... Però, què hi farem? Espero que no es converteixi en un descans diari!

Després del descans per fumadors, la Júlia ens ha cantat *Toca, toca, toca'm*. Ho ha fet molt bé. I poca cosa més puc dir, perquè els personatges intervenim en tres paraules i no les cantem. Ah, sí, una cosa sí: la versió que estem utilitzant per aquesta cançó no m'agrada perquè a la part instrumental sembla que de sobte algú hagi de cridar "Oleeee! Oleee!". Potser es canviarà, no ho sé.

I aquí, després d'aquesta cançó tan divertida hem començat amb el repàs de totes les cançons ja fetes, amb l'ordre corresponent de l'obra.

Science Fiction-Double Feature, és la primera que hem repassat. Les indicacions de l'Óscar han sigut aquestes: "*Magenta, tens la veu solista, així que has de fer el teu personatge, pots fer-ho més lliure, amb el temps que tu vulguis. I el cor, us heu d'anar afegint però amb una veu molt airejada. Última cosa pel cor, en comptes de cantar la lletra U, canteu la lletra O*". I amb aquest punt hem passat a la següent cançó.

---

¹²² *Cappella*: estil musical on s'utilitza només la veu dels cantants, sense cap mena d'acompanyament instrumental.

Damn it, Janet, és la segona cançó que ha sonat per tota la sala. Només l'ha cantat la Júlia (faltava l'Iñaki, perquè li donés les rèpliques) però tot i així ens n'hem sortit força bé els cors. Penso que és la primera vegada que els cors han sonat tan bé. Cada dia va a millor, més complicat, però millor.

Després hem cantat: *Over at the Frankenstein place, Time Warp, Sweet transvestite*. Les tres seguides. Les veus, el cor, els solistes...tot ha sonat d'allò més bé. No han calgut correccions.

I per acabar (l'assaig de cant) hem cantat *Toca, toca, toca'm* i *Floor Show*. I just acabar l'última cançó, l'Óscar ha dit: "*descans*".

Quan hem acabat el "descanset". Hem fet el *Floor Show*, amb coreografia -perquè ja havia arribat la Bealia- però l'hem fet unes deu mil vegades. I m'he guanyat algunes indicacions de part d'en Víctor: "*Bonjoch, no vull les mans mortes, les vull obertes, despertes, vives. Amb les mans mortes no dius res*". Ho hem tornat a fer, i m'he guanyat una indicació nova: "*Senyoreta Bonjoch, què no entén de mirar tota l'estona a públic?*" No l'he contestat. I ho hem tornat a fer. I una nova indicació: "*Encara que estiguis fent d'estàtua, has d'estar en situació: estar a punt d'actuar, no preparar-te i despertar-te just el segon abans de quan et toca, sinó sempre que estiguis a l'escenari has d'estar despert, tenir l'energia oberta encara que hakis de fer un personatge que està avorrit. Si estàs avorrida, has d'estar activa. Jo vull que sigui un personatge avorrit actiu, no vull un personatge avorrit passiu.*" Em fa por, però té raó. Demà a fer-ho millor i ja està. I com és de suposar, ho hem tornat a fer. Però aquest últim cop, el director s'ha dirigit cap a en Mario (però també ha sigut per tots): "*Perquè tens por a cagar-la? Les equivocacions les hem de fer a l'assaig i no a l'escenari, per això són els assajos per cagar-la i a l'escenari no. T'has de mullar, tirar-te a la piscina, passar-te tres pobles, per equivocar-te. Si ho fas tot petit i amb por, no et podràs equivocar i la cagaràs a l'escenari. I no ho disfrutars. Així, que els assajos són per cagar-la.*"

I després del gran discurs de indicacions. Hem "creat" l'ameba de la *cançó dilema*. Al principi ha sigut un caos, però de mica en mica tot ha anat agafant forma.

Com que a la cançó la Magenta canta sola al principi. També ho estarà a l'escenari. És a dir, que estaré cantant soleta al principi i sense música -ja em val afinar-. I a mesura que vagi cantant s'aniran afegint veus fins a la tornada que cantarem tots. Aquesta era la idea del principi, però no! Hi ha hagut canvis: "*La Magenta cantarà sola al principi. Tota sola fins a la tornada on s'hi afegiran tots*". Diguéssim que tota la primera estrofa la cantaré molt i molt sola. Després en Víctor m'ha anat donant diverses indicacions "*Imaginat que ets la Miércoles de la Família Addams¹²³, tota innocent, però has decapitat un ninot del teu germà. Malèfica i mentidera, però innocent.*" Fàcil oi? No ho sé. Ara m'he d'aprendre la lletra de cap a peus!

Aquesta última ha sigut una indicació de comportament. I les altres indicacions que m'ha donat han sigut per cantar. El problema és que en Víctor em deia blanc i

---

¹²³ *Família Adams*: va ser una sèrie de televisió americana, molt famosa. Tractava d'una família integrada per personatges estrambòtics.

l'Óscar em deia negre. I ha sigut una situació molt estranya, perquè no sabia què fer, no sabia com col·locar la veu perquè un em deia una cosa i l'altre l'altra. I qui tenia l'última paraula, és qui li feia cas... Però igualment ha sigut un mareig. Sort que ho he aclarit!

Bé, quan estic cantant la primera estrofa de la *Cançó dilema* els meus companys es van situant darrera meu molt primmiradament i dissimuladament, però a mesura que vaig cantant es van apropant més a mi, formant una ameba. Fins que a la tornada, estem tots col·locats, per fer-ne una. I just quan ja estem ben col·locats, s'acaba la cançó i explotem per l'escenari fent veure que som monstres: mòmies, Frankenstein o King-Kong, etc.

Avui, m'han torturat viva. Encara estic mig malalta -millor que ahir- però em noto molt cansada o distreta... O potser sóc jo. Vés a saber!

Feineta per demà? Saber-me la lletra de la *Cançó dilema* (un dia d'aquests es convertirà en la meva preferida)

Fins demà! Una forta abraçada! Bona nit diari!

PD: No faig broma. M'he posat de fons de pantalla de l'ordinador la *Miércoles* de la *Família Addams*.

Dimecres, 20 de juliol

Bé, diari, estem a la vigília de l'aniversari de l'Edu -un amic meu- que demà fa divuit anys. Li estem organitzant una festa sorpresa.

Però avui he fet més coses que organitzar una festa sorpresa:

A l'assaig de cant hem repassat les veus de la cançó dilema... En el fons ja no ho és, així que la tornaré a anomenar pel seu nom real: *Science Fiction-Double Feature*. Doncs, això, primer hem repassat la meua veu solista -uns quants cops- després en Mario i en Marc han repassat la seva veu. Per cert, quan dic "repassar" és que amb l'ajuda de l'Óscar les tornem a revisar, a cantar i si fa falta les corregim. I per acabar, la Raquel, la Júlia i la Lídia han repassat la seva veu. I diguéssim que totes són força complicades. Quan tots ja havíem repassat les veus. Les hem unit. I hem cantat la cançó molt lentament, per agafar un ritme estable i marcat. A la sisena vegada que ho hem fet, hem accelerat el temps, vull dir que ho hem fet amb un temps més ràpid o amb el temps que ho cantarem a l'escenari. I com tot, per acabar de completar el pastís, ens hem posat a escena i l'hem fet a escena diguéssim que l'hem cantat actuant.

Sí, avui ja no és dilema, ni és difícil; només és una cançó per afegir-la a la llista de les "fetes". Puc dir que ha passat a la llista de les cançons fàcils... Però, si aquesta està a les fàcils quina cançó està actualment a les difícils? *Toca, toca, toca'm*. En principi només deïem frases parlades, però de la nit al dia s'ha canviat i resulta que han aparegut veus per fer. I quines veus!

Sé que ho he repetit des que t'escric, però cada dia les veus són més complicades. La Raquel canta la primera veu, la segona la canta en Marc i la Lídia; i la tercera

veu, jo. Estic sola fent una veu "*súper-hiper-mega-extraordinàriament-difícil*". Ho hem repetit tants cops, que tots ens hem posat nerviosos -els fumadors més que els no fumadors- i hem hagut de fer el descans pels fumadors. Un altre cop. I jo suplico que no es faci més, perquè serà un mal costum.

Després del cigarro que s'han fumats uns quants, ens hem separat. La Júlia ha anat amb la Bealia a fer coreografia de la cançó *Toca, toca, toca'm* i en Mario ha marxat amb l'Óscar a revisar una de les cançons que canta -la treballarem demà-.

Quan la Júlia ja tenia mitja coreografia muntada, ens hem afegit el cor. A ballar amb ella la tornada. És difícil, perquè és una coreografia nova, uns passos nous, i les veus també són noves; per això hem d'estar molt coordinats. A poc a poc ha anat sonant millor, però encara s'ha de consolidar dins de cadascú.

Després de fer-ho unes quantes vegades, hem fet el descans (el normal) per anar a berenar.

Amb la panxa plena, hem tornat a fer el *Science Fiction-Double Feature*. Puc assegurar-te que tan sols amb una cançó ha passat de tot i ho hem hagut de fer moltes vegades. Primer, en Víctor m'ha dit: "*Pensa que estàs invocant les criatures més misterioses per després explicar una gran història de terror, així que de mica en mica, quan els vegis aparèixer, ves-te dibuixant un somriure malèfic a la cara*". I així s'ha fet. Després al Mario, al Marc, la Júlia i a mi ens ha agafat un atac de riure i no podem parar...No em preguntis perquè...Són coses que passen.

L'última vegada l'hem fet bé, i hem seguit amb el principi de l'obra, sense l'Iñaki que encara no hi és. I el seu paper l'ha fet en Mario, que molt divertit imitava a l'Iñaki. Bé, doncs hem anat fent les escenes fins al *Time Warp*. Ha sigut en arribar en aquest punt que en Víctor ha dit: "*En Jaques Brel¹²⁴ sempre deia que s'ha de cantar com si l'endemà haguessis de morir, heu de deixar-ho tot. Escoltar-vos, sentir-vos, dins vostre heu de sentir que és l'última cosa que fareu en el món i l'heu de gaudir i assaborir.*"

Després hem fet el *Toca, toca, toca'm* una vegada a davant del mirall i l'altra sense. Ha anat força bé. Però hauria pogut anar millor. Com tot!

Per acomiadar-nos hem fet la gran actuació del *Floor Show*, que ha sortit molt i molt i molt bé. I per dir-nos -de veritat- "Adéu, fins demà" hem fet *Science Fiction-Double Feature*, per consolidar-la del tot. I ha anat genial.

No tinc feina per demà! Bé, m'ho he d'aprendre tot de memòria.

Per avui, en tinc prou. Espero diari que hagi gaudit una mica. Una abraçada. Bonne nuit, à demain!

Dijous, 21 de Juliol

---

¹²⁴ Jaques Brel: va ser un cantant i autor belga de cançons en francès.

Tinc una mala notícia: avui és un dels últims assajos de cant. I la setmana que ve ja estrenem. O sigui que ens hem de posar una mica les piles!

Hem començat sentint aquesta mala notícia que demà ja no hi haurà cant i que durant la setmana que ve en farem una o dues. I amb aquest re-gust de boca, hem sentit la cançó d'*Once in a while* que la canta l'Iñaki (que ja ha tornat de Madrid). Hem escoltat la cançó i l'Iñaki l'ha anat cantant "per sobre" en català.

Després hem seguit amb el llistat de cançons que ens faltaven per fer i les hem anat fent totes. Primer, amb la cançó *The sword of Damocles* que la canta en Mario. Com que encara no havia arribat l'Óscar ens ha repartit les veus. La primera veu la fa l'Iñaki, la Júlia i la Raquel; i la segona veu la fa en Marc, la Lídia i jo. El millor de tot, és que són les veus més i més fàcils de tot el musical. Està baixant la dificultat! Ha sortit tant bé que l'hem volgut tornar a cantar. I després ja la tornariem a repassar quan arribés en Mario.

I can make you a man la canta la Raquel. En aquesta cançó no hi ha veus diferents, només cantem a la tornada i tots fem la mateixa melodia que la veu solista.

Quan ha arribat en Mario hem tornat a cantar *The sword of Damocles*, així hem pogut tornar a repassar les veus fàcils amb en Mario cantant. I ha sortit perfecte - encara que la perfecció no existeixi- i ho hem repetit per consolidar-ho tot.

Avui ens hem tornat a separar. Ens han donat un descans de cinc minuts (per fumadors i no fumadors) perquè la Lídia té una cançó nova i l'Óscar li havia d'ensenyar com l'havia de cantar, així que per estar esperant que acabin ens han deixat temps lliure. Ho trobo bé, perquè així la persona que està cantant o aprenent una melodia es pot concentrar més i no ha d'estar pendent dels altres.

"Ha sonat la campana" i hem entrat tots a la sala. Just entrar hem començat amb el *Science Fiction-Double Feature* l'hem cantat a escena. I l'Óscar ens ha dit: "*No os tenéis que quedar aquí, sois buenos y rápidos, muy rápidos, pero tenéis que dar un paso, un salto, para ser brillantes. Pasaros cuatro pueblos*" Ens conformem que ja surt bé, ja no cal fer res més. I no. No podem estancar-nos en el fet que la gent ens vegi i digui "Són bons" i ja està. Hem de treballar-ho més.

Hem anat fent totes les cançons per ordre: *Damn it, Janet* que ha sortit molt bé. *Over at the Frankenstein place* també. I després d'aquesta última -tocava el *Time Warp*- però com que el tenim més que repassat, treballat i assolit, hem passat olímpicament a cantar-la. Fins i tot l'Óscar ha dit que "*Es igual, esta ya la tenéis, así que la tachamos de la lista y seguimos.*". La següent era *Sweet transvestite*, que ha anat molt bé; *The sword of Damocles* és la cançó que ha sonat tant bé després; *I can make you a man* ha sigut l'última cançó que l'hem cantat asseguts. Com diu la meva cosina Núria: "Estem On-fire". Estàvem molt concentrats i ens han sortit molt bé.

El *Toca, Toca, Toca'm* l'hem ballat, però com que han sortit tan malament les veus, les hem hagut de repassar una per una. Un desastre tu. Estan fatal. Per això, per no deprimir-nos de seguida hem tornat a "l'escenari" i hem cantat i ballat el *Floor Show*. Que ha sortit molt bé.

Amb els somriures que portàvem tots de felicitat, hem fet el descans oficial per berenar, respirar, estudiar, repassar, etc.

Tots tranquils i contents hem tornat a la sala, i una veu - la del director- ha dit "*Daccapo*"¹²⁵. O sigui que hem començat de nou, amb totes les escenes.

Tot ha estat igual. Però hi ha un aspecte a destacar: en un dels monòlegs que diu en Mario -els d'en Rocky- en Victor l'ha tallat i li ha dit "*Està molt bé. Però ara fes un accent anglès a l'hora de parlar. (I en Mario ho ha fet). D'acord. Ara amb accent francès. (I ho ha fet). Nois, això va per tots. Aquest exercici que li estic fent fer al Mario, és perquè trobeu diferents maneres de dir les frases. Perquè potser si ho recitèssim normal hi haurien moltes paraules que no les remarcaríem, i en canvi amb altres accents, sí. I són paraules importants. Així que és un exercici per experimentar.*"

Bé hem anat seguint amb les escenes i hem arribat a la cançó de *Sweet transvestite*. Com que no tenia coreografia, la Bealia, ens l'ha ensenyat. Ella ha dit que aquesta coreografia és l'homenatge que li fem a la pel·lícula. Ja que tots els moviments són els mateixos que els de l'escena de la pel·lícula *The Rocky Horror Picture Show*. Ho hem repetit moltes vegades i llavors hem tornat a fer totes les escenes des del principi. Hem arribat a l'escena que hi ha després del *Sweet Transvestite*. Així que en Riff-Raff i la Magenta ja han aparegut. Així que hem treballat les primeres escenes d'aquests dos personatges.

Avui hem avançat molt. I hem fet molt bona feina. Així que fins demà!

Divendres, 22 de juliol

No hem tingut cant avui. I ja som a divendres un altre cop. Una altra setmana a la butxaca. I només tenim les quatre primeres escenes. Mare meva. Només ens queda una setmana, i tots cap a casa. I pleguem veles.

Hem fet text. Tota l'estona. Hem començat de nou. Fins a l'escena que es troben en Riff-Raff, la Magenta, en Brad i la Janet. Sincerament, m'ha costat molt fer l'escena. M'he equivocat moltes vegades i no em sortia la veu ni la intenció. Així que en Victor m'ha dit "*Fes-ho amb l'accent alemany. Com si fossis la Miércoles. I digues les coses amb més misteri. Dóna pauses i com que a mi m'agraden les rimes, rima bé quan dius braç dret amb un privilegi com aquest. Però amb accent alemany. No ho pensis, fes-ho.*" Ho he fet. Però hem corregit coses de moviments. Primer que quan la Magenta s'enfada va cap a en Brad, però en Riff-Raff l'aguanta. En aquest moment m'ha dit: "*Si t'enfades, per picar més amb els talons, no significa que estiguis més enfadat. Així que no piquis amb els peus a terra. És un acte reflex que tothom fa.*"

Després la Magenta es torna encara més boja i el seu germà li ha de donar una pastilla perquè es calmi. És bastant estrany tot plegat: uns criats mig bojós que senten el nom d'Eddie i es tornen bojós, una criada que parla català amb un accent mig rus, alemany, una parella convencional...

---

¹²⁵ *Daccapo*: paraula italiana, que en català significa des del començament o principi.

Quan hem passat l'escena unes quantes vegades. Hem tornat a fer la cançó i la coreografia del *Sweet Transvestite*. I hem modificat diverses coses: la primera i més important és que en Frank-N-Furter (la Raquel) ha de ballar amb sabates de taló. L'altra és que els criats hem de dir: "*Boomchicaboomboom*" i "*Sexe*" en moments determinats quan està cantant l'amo.

Després hem fet un descans per berenar i d'altres fumar. Sense comentaris.

La segona part de l'assaig l'hem començat amb la cançó - a escena- de *Toca, Toca, Toca'm*. Ha anat molt bé. Però la meua veu no m'acaba de sortir del tot "correcta". Hem modificat coses de la coreografia. Quan la Júlia està cantant, els que fem de cor, la imitem tota l'estona. I després quan la Júlia i en Mario es col·loquen junts i fan diferents postures divertides i una mica sexuals, nosaltres ens espantem però hem de col·locar els braços fent un Wilson. Quan l'hem acabat de muntar, en Víctor ens ha dit que el cor el volia més "rockero". Més despert, suposo.

"Us recordo que quan pensem hem de mirar amunt, i que se'ns vegi la cara" Ha dit en Víctor en algun moment de l'assaig.

The sword of Damocles, ha tingut coreografia després del *Toca, Toca, Toca'm*. Una coreografia molt senzilla perquè la puguem ballar i cantar tots molt còmodament. El que m'agrada més d'aquesta coreografia, és que en Marc i l'Iñaki, agafen en Mario pels braços i l'aixequen cap amunt i sembla que en Mario estigui volant. La Bealia té molt bones idees. Queda molt bé això a la coreografia i a part trenca amb totes les altres. Una passada!

Després d'al·lucinar amb les coreografies, hem fet dues vegades el *Floor Show*. Ha anat força bé, tot i així, les paraules de la Bealia han sigut: "*Nois, s'ha de netejar. Ho tornem a fer. Molta merda.*". Em fa riure molt quan diu això de molta merda. Sempre es diu als actors quan han de pujar a l'escenari. No ho he sentit mai en un assaig. Però ho trobo molt bé que ens ho digui, perquè ens dóna ànims i ens incita perquè surti d'allò més bé.

Doncs això, que hem fet dues vegades més el *Floor Show*. I hem acabat l'assaig de divendres 22 de juliol, una setmana més.

Però ara arriba un nou i relaxant cap de setmana. Platja -si és que fa bon temps-, piscina, gelats i gelats, estudiar, repassar, cantar, ballar, nedar, dinar a les tres de la tarda. I no a les dotze del mig dia com els anglesos! (Quin riure!) Bé diari: *Have a nice weekend! See you soon!*

PD: M'oblidava de citar dues frases que ha dit el senyor director:

"Heu de jugar. Ara heu de jugar que sou gossos, ara heu de jugar que sou titelles, ara heu de jugar que sou monstres...Heu de jugar".

"Ens hem de passar quatre pobles, heu de deixar anar la imaginació, fer el que vosaltres faríeu. I si després veiem que ens hem passat, ho rebaixem. Però no ho penseu. Feu-ho!".

Ara sí, bon cap de setmana diari!

Dilluns, 24 de Juliol

Dilluns. Última setmana de totes, totes, totes. Avui he portat la càmera per gravar el funcionament de l'assaig. Així que si m'oblido d'alguna cosa, està gravat. Avui és l'últim dia o assaig que estem a la sala de Gataro. Demà ja anirem a l'Almeria Teatre.

Bé, al començament de l'assaig l'Óscar ha treballat amb la Lídia la seva part solista a la cançó *Don't dream it, be it*. Tots els altres hem estat escoltant. I jo gravant l'assaig.

En passar-ho tres o quatre vegades, l'Iñaki ha començat a cantar *Once in a while*. Aquesta cançó és la que canta el protagonista trist i desconsolat, quan veu que la noia que vol no l'estima, o no li agrada, etc. Com si fos en *John Travolta*¹²⁶ al musical de *Grease*¹²⁷. Diguéssim que és una balada. Per això l'Óscar li ha dit a l'Iñaki que : "*Tiénes que cantarla de manera sensible, pero sin burlarte en plan serio*". Després d'aquest consell, l'ha cantat quatre vegades més i l'hem deixat descansar.

La Raquel, ha sigut la que ha cantat seguidament *I'm going home*. Un sol cop. Després l'Óscar ha anat repartint les veus. La primera veu són en Mario, l'Iñaki i la Júlia; la segona veu, en Marc, la Lídia i jo. No és per *fardar*, però són veus molt fàcils perquè cantem tots al mateix moment i seguim la mateixa melodia. Vull dir que ens ha sortit a la primera. I com sempre passa, l'hem repetit diverses vegades. Afegint les veus de cadascú.

Just, en aquest moment, en Victor ha aparegut per la sala. I ha dit: "*Dacappo*". Hem fet la cançó del *Science Fiction-Double Feature* per iniciar l'obra. Seguidament l'escena d'en Brad i la Janet i les seves cançonetes: *Damn it, Janet* i *Allà a la casa de Frankenstein*. Amb l'aparició d'en Riff-Raff, la Magenta, en Frank-N-Furter i fins al naixement d'en Rocky, acabant l'escena amb la cançó de *The sword of damocles*.

Després d'aquesta escena hem fet la pausa per berenar. I la de fumar també (per alguns). No anem enlloc amb cantants fumadors. Bé, és igual. Ha sigut una pausa com totes. Perquè s'acaba i hem de tornar a "treballar".

Just entrar, en Víctor ens ha dictat el vestuari que necessitaríem per fer la funció: sabates de jazz negres -unes sabates molt còmodes i especialitzades en el ball del jazz, que et permeten, fer salts, i girs sobre tu mateix sense relliscar-, mitges blanques, roba interior negra, i mitges negres per sobre de les blanques foradades, i mitges negres foradades que es facin servir per samarreta o top. Bé, en el fons el que ens ha dit és la base de vestuari. Suposo que al llarg dels dies ens anirà afegint complements a cadascú.

---

¹²⁶ John Travolta: és un actor americà, que ha protagonitzat una llista inacabable de pel·lícules, una a destacar es *Grease*, el musical.

¹²⁷ *Grease*: és una pel·lícula musical del 1978 ambientada als anys 50 a Amèrica.

En acabar amb el discurs de vestuari hem seguit. Hem repetit la cançó de *The sword of damocles*. En acabar la cançó, hi ha una petita escena on en Frank-N-Furter presenta a en Rocky a en Riff-Raff i la Magenta. És curta de muntar però molt divertida ja que en Riff-Raff quan li dona la mà a en Rocky comença a fer sorollets i després la Magenta a les presentacions se'l vol lligar i en Frank-N-Furter s'enfada i la retira del davant d'en Rocky. Quin embolic per explicar deu segons de l'obra.

Bé, després hem cantat a escena la cançó de *Charles Atlas*. Com que aquesta cançó parla sobre els homes musculosos i de l'exercici, la Bealia li ha marcat a en Mario que mentre canta la Raquel ell ha d'anar fent abdominals i flexions de tota mena. I al cap d'una estona, tots els altres personatges que s'ho estan mirant amb els seus cossos formen una màquina de gimnàs per fer exercici. Queda genial i molt divertit.

Després de la cançó de *Charles Atlas* ve la de *Què va passar el dissabte a la nit?* que la canta la Lídia, en un moment de bogeria. Aquesta només l'ha cantat la Lídia a escena, ja que encara no hi ha coreografia.

En principi, avui hem arribat fins aquí, és a dir que amb coreografia, cant i text, tenim fins aquí. Així que hem fet només text.

En Mario ha tingut molta feina. Ja que, en Víctor ha decidit de fer tots els seus monòlegs llargs que diu en Rocky quan explica la seva vida. En un dels paràgrafs llarguíssims, el director l'ha tallat i li ha dit: "*Entens el paràgraf?* [En Mario ha fet que no amb el cap] *Doncs llegeix-lo. I després explica'm què diu, o de què va.*" He trobat força interessant esmentar el comentari, perquè és imprescindible entendre el que diu el personatge. Si no ho entens, no ho podràs dir ni bé ni malament, només ho diràs per dir.

Quan s'han acabat tots els monòlegs d'en Mario, hem saltat unes quantes escenes i hem anat a l'escena número vuit. On hi participen en Frank, en Riff-Raff i en Brad. I seguidament ve la cançó balada *Once in a while*. Així que avui hem arribat fins aquí: fins a la "*cançó balada cutre*".

Marxo diari, que avui vaig a veure en Pepe Viyuela a l'espectacle d'*Encerrona*. Per cert, queden quatre dies. Mare meva, mare meva. Fins demà!

Dimarts, 25 de Juliol

Avui l'assaig ha sigut al teatre. Quina emoció. Trepitjar el lloc on actuaràs quatre dies abans. Se'm remou l'estómac quan penso que queda no res!

Hem començat ballant, bé més aviat ha començat la Bealia creant la coreografia de la cançó *Què va passar el dissabte a la nit?*, o sigui que la Lidia ha començat ballant. La coreografia que ha muntat la Bealia és un rock'n'roll. Ella ha dit: "*Imitant a l'Elvis Presley*" així que el referent que ha tingut la Lídia li ha servit molt, perquè de seguida li han sortit els passos!

Quan la Lídia ja s'ho ha après, ens ha tocat a la resta, ballar la coreografia a la tornada de la cançó. Molt divertida. Però a mi no em surt! Ho hauré de practicar! Amb aquesta nova coreografia assajada, hem fet un repàs de totes les coreografies i les hem netejat molt.

Time Warp, l'hem netejat molt, tant de moviment com de ritme. *Sweet transvestite*, l'hem netejat també. Però ens han donat vestuari: a en Riff-Raff una jaqueta vermella, com si fos de presentador d'un circ, a la Magenta una jaqueta de soldat, i a la Lídia una americana de pingüí negra trencada.

Després d'aquesta cançó ens han canviat el vestuari un altre cop per les cançons *The sword of Damocles*, *Charles Atlas* i *Què vas fer el dissabte a la nit?* o *Hot Patotie*. En aquestes cançons anem amb bates de metges tots els criats. I en Frank-N-Furter va amb uns guants rosats.

Amb aquestes cançons hem acabat la primera part de l'assaig d'avui. Però he de dir unes quantes frases força interessants:

"S'han de respectar les distàncies, perquè si no, no es veu res!" Si ens ajuntem massa uns amb els altres a les coreografies, taparem al públic.

"Heu d'obrir els ulls perquè, si no, sembla que no estiguen vius, que estiguen cansats. I, us recordo, els ulls oberts són el reflex o el mirall de l'ànima. Això us servirà per teatre, cinema i televisió. Així que obriu els ulls!" No cal dir res més. La frase sola s'entén perfectament.

Hem fet un descanset.

En començar la segona part de l'assaig, ha sigut més de text que de res. Ja que hem tornat a fer l'escena número vuit -la d'ahir-. La cançó d'*Once in a while*. I hem seguit. A veure com ho explico:

L'escena següent és quan en Brad troba "in fraganti" la Janet i en Rocky. I una mica abans apareix el Doctor Everett Scott. Bé, quan es troben entre ells comencen a dir els noms d'uns i altres:

Brad: Janet!

Janet: Doctor Scott

Dr. Scott: Frank

Frank: Magenta

Magenta: Riff-Raff

Riff-Raff: Rocky

Rocky: OH?

Cada vegada que algú diu el nom de l'altre fa una passa. I això es va repetint diverses vegades. Fins que tots els personatges queden agrupats al centre de l'escenari repetint els noms dels altres en silenci. Ho diuen cada vegada més ràpid i més fluix.

Representa que demà l'Óscar ens portarà la lletra i ens l'aprendrem. Què felïços que som.

Bé, després d'aquest titular de notícia hem fet un *Dacappo*. I hem parat quan ha tocat fer les escenes de les habitacions d'en Brad i la Janet. Els personatges Brad, Janet i Frank, es situen darrera de la cortina blanca, i es fa un joc d'ombres amb els focus. I els altres personatges estan a l'escenari, menjant crispetes amb ulleres 3D. Sí, com que no fèiem res, ens hem quedat tots quatre mirant l'escena, i semblava que fóssim al cinema, quan en Marc ha dit "*Sembla de cine, amb les crispetes i les ulleres 3D*". A tots ens ha encantat la idea i hem decidit que demà portarem ulleres 3D casolanes i un vol de crispetes per aquesta escena.

Realment, ha sigut una tortura, perquè és molt complicat fer una escena amb joc d'ombres, s'han de controlar molt els moviments que fas. Per això ens hi hem estat molta estona. Quan hem pogut seguir, hem anat tirant escenes i hem arribat a *Toca, toca'm*. I hem fet una "Pausa". Un descanset.

Després del descans. Hem fet un *da cappo*, fins a la *Coda* i de la *Coda* al *Finale* de l'obra.

I així s'ha acabat l'assaig: amb somriures d'orella a orella, perquè hem fet un "passe" tot sencer.

Fins demà diari! Boneta nit! Demà, hem quedat al matí per netejar coses de les escenes.

Dijous, 27 de Juliol

Tinc una son que em moro. I a la vegada m'estic pixant de riure.

Avui a les onze del matí he començat jo sola. Primer cantant la cançó de l'inici *Science Fiction-Double Feature*. Com diu el director: "*Ets un personatge, que està invocant uns altres i molt malvats. Així que a l'expressió de la teva cara s'ha de veure com els busques i com te n'alegres que apareguin de sobte al teu darrere.*"

Després amb en Marc, la Lídia i en Mario hem fet els balls, escenes diverses, cançons de cadascú. No ho sé. Ha sigut un assaig per repassar. Però molt divertit, perquè es veu que en Mario estava repassant el text a camerinos, i de cop ha notat una respiració darrera seu, i no hi havia ningú. Ha pujat atònit a la sala on hi érem tots i ens ho ha explicat. En Víctor ens ha dit que pot ser que hi hagi un fantasma al teatre. En Mario mort de por, ha pujat amb la Lídia a fer un cigarro. Així que en Víctor, en Marc i jo ens hem quedat sols. M'ha vingut al cap la idea de posar un maniquí darrera la cortina i fer una petita broma. Els hi he proposat i hem anat corrents a buscar roba per vestir el maniquí. L'hem posat darrera de la cortina blanca. En Mario i la Lídia han entrat, i anàvem a fer una escena quan de sobte en Víctor ha obert els llums del darrera, en Mario ho ha vist i ha saltat de cop! Pobret! Però quina gràcia. De veritat, quin riure! Ha sigut un bon ensurt!

Amb l'ensurt d'en Mario, hem anat tots a dinar.

I a les tres ja tornàvem a estar al teatre, ballant -repassant- les coreografies. Totes.

Hem fet un mini-descans. Llavors l'Óscar ens ha segrestat a mi i a la Lídia, per assajar la cançó *L'Osset de peluix de l'Eddie*. M'agrada la cançó, és maca. I a part, no ens ha costat gens.

I llavors, ja hem fet un "passe" general. Amb vestuari complert. Ha durat una hora i trenta cinc minuts. Hem tornat a repassar el final de l'obra i hem marcat la part dels aplaudiments i la cançó que cantarem al final que serà el *Time Warp*.

I així hem acabat l'assaig, com si diguéssim general. Ah, per cert, demà em llevaré d'hora perquè ajudaré amb la il·luminació. I després hem quedat a les tres de la tarda per fer un "passe" "super-general". Fins demà!

Divendres, 28 de Juliol

Avui hem estat presents al teatre quan s'ha fet la il·luminació. Hem estat tot el matí fent les llums i memòries.

Després a dinar i ja està. A les tres tots estàvem preparats per fer un *passe* general. I a les sis hem anat a berenar. A les set, ens hem començat a maquillar i a vestir. I a les nou hem fet la funció. Rodona. Perfecta. Genial.

Demà estem convocats a les set de la tarda. Fins demà diari!

Dissabte, 29 de Juliol

Es notava que avui era segona funció. Però tot i així ha anat molt i molt bé. Ha sigut genial. Una experiència fantàstica. La meva frase? *Tots tenim molt de mèrit i som imprescindibles dalt i baix de l'escenari*.

Avui, tots sortim de festa per celebrar la gran funció.

Un fort petó diari! Fins una altra!

ANNEX 4

*Document
original del
1977 de "La
Vanguardia
Española"*

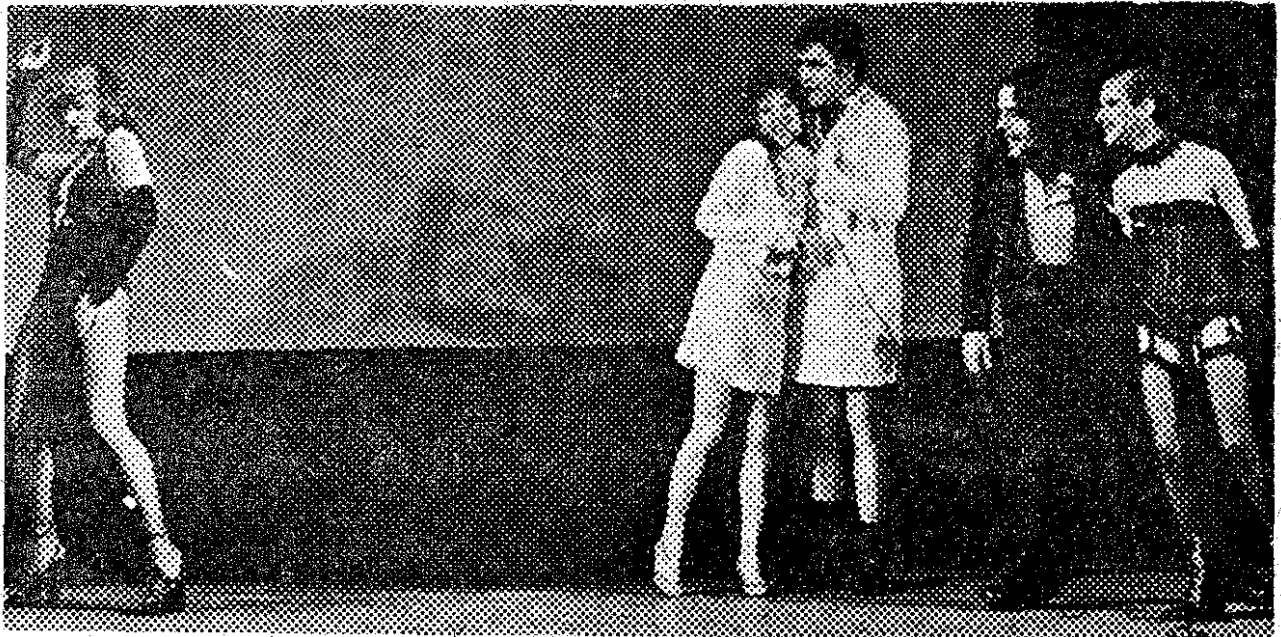

MUSICA TEAT

ROMEA

«Rocky Horror Show»

bajo dirección de Ventura Pons y versión catalana
de Narcís Comadira

¡Qué noche la de aquel día! Nueve intérpretes para once personajes. Figuras de la canción como María Cinta, Dolors Laffitte, Oriol Tramvia, encuentran su lugar en el espacio escénico para diversión del público. Como también el resto de los intérpretes del espectáculo —dos de ellos Christa Leem y Enric Pous hacen un doble papel— y que son, además de los citados Jordi Ponti, Bill Moll, Guillem París y Pau Bizarr.

Las líneas fundamentales del «show» son el «desmadre» en el tono —impera el ligero sobre todo para los actores— y el ritmo del rock. Líneas que se dirigen a un público determinado: los jóvenes. Aunque no sea la edad lo que importe sino la disposición de ánimo. Y sobre todo los gustos. No puede sorprender, sin embargo, que éstos coincidan con la juventud biológico-cronológica.

«Rocky Horror Show» que comienza con aspecto terrorífico y parece diluirse en la ciencia-ficción no es un espectáculo para contar sino para ver. Las figuras de la canción se lucieron, el público se divirtió. Nos lo pasamos «bomba» con una representación que era lo suficiente informal para ser aceptada como algo original y tenía la calidad precisa para advertir que detrás de ello no había un «hapenning», un «divertimento», sino el trabajo de un equipo entusiasta.

La versión catalana de la obra de Richard O'Brien se debe a Narcís Comadira. Los elogios a la buena conjunción de interpretaciones, al ritmo del espectáculo son atribuibles a la dirección de Ventura Pons que tampoco en esta ocasión ha decepcionado.

Aplausos para los responsables, corona de flores en lugar del clásico ramo con un mensaje del recién constituido Sindicat Musical de Catalunya. Una noche distinta en la calle del Hospital con un «show» que no nos asustó en absoluto. No lo pretendía, en verdad. — Angeles MASO.

ANNEX 5

Presentació audiovisual de l'escena de Hairspray